

ПРИМКАТА НА САТАНА

На корицата: Попадали ли сте в този капан?

Принудени сте всеки път да разказвате своята версия на нещата?

Борите се с подозрение и недоверие?

Постоянно си спомняте и предвкват старите си наранявания?

Загубили сте надежда и то само заради нещо, което някой ви е сторил?

По света са продадени над милион от книгите и видеокасетите на *Джон Бивийър*. Той служи в църкви и на конференции по целия свят. Неговите най-известни книги са „Страхът от Господа”, „Вратата на дявола”, както и „Пламнало сърце”. Със съпругата си Лиза и четирите им деца живеят в Колорадо Спрингс. „*Примамката на сатана*” изважда на показ един от най-коварните капани на дявола, чрез който той се опитва да ви отклони от Божията воля – обидата.

Исус казва: „*Не е възможно да не дойдат съблазните*” (Лука 17:1). И въпреки това повечето хора, попаднали в този капан на сатана, дори не подозират в какво положение се намират. Не се оставяйте да бъдете измамени! В живота ви ще идват оскърбления, но от

вас зависи как те ще повлияят на взаимоотношенията ви с Бога. Вашият отклик ще предопредели бъдещето ви. Можете да се избавите от примамката на сатана, да живеете свободни от бремето на обидата и да спрете да се възприемате като жертва.

С ъ д ъ р ж а н и е :

1. Аз, обиден?
2. Взаимна омраза
3. Как можа това да се случи на мен?
4. Татко мой, татко мой!
5. Как се раждат духовните скитници
6. Криейки се от реалността
7. Твърдата основа
8. Всичко, което може да се разклати, ще бъде разклатено
9. Канара, в която да се съблазняват
10. Да не ги съблазним
11. Ако не простиш, и на теб няма да ти бъде простено
12. Отмъщението: Капанът
13. Да избягаме от капана
14. Целта: Помирението

С н а й - д ъ л б о к а б л а г о д а р н о с т к ъ м :

Моята съпруга Лиза, която след Господа е моят най-скъпоценен приятел. Ти си една изключително добродетелна жена. Ще бъда вечно благодарен на Господа за това, че ни събра като мъж и жена. Благодаря ти за всеотдайната помощ в редактирането на тази книга. Моите четирима синове Адисън, Остин, Александър и Арден, които пожертваха от времето си, за да бъдат с мен, спомогнаха да се осъществи намерението ми за тази книга. Момчета, вие сте радост за моето сърце.

Благодаря специално и на Джон Мейсън, който прие това послание и ме насърчи да напиша книга. На Дебора Пулелиън, за нейното майсторство и подкрепа в редактирането на книгата. И на целия екип на издателство „Криейшън”, които работеха неуморно с нас в издаването на този труд.

И най-вече моята най-сърдечна благодарност на нашия Небесен Отец за Неговия безценен дар, на нашия Господ Исус Христос за Неговата благодат, истина и любов и на Святия Дух за Неговото водителство в написването на тази книга.

П Р Е Д Г О В О Р

КНИГАТА, която държите, е може би вашата най-силна среща с истината в целия ви живот. Мога да заявя това с увереност не, защото аз съм нейният автор, а поради важността на съдържанието ѝ. Проблемът с чувството на обида – самата същина на *примамката на сатана* – е често най-трудната пречка, която всеки човек среща и трябва да преодолее. Учениците на Исус видяха много велики и ненадминати чудеса. Те се удивяваха, когато

слепи проглеждаха и мъртвите биваха възкресявани. Те чуха как Исус заповяда на развилнялата се буря и тя се усмири. Хиляди хора пред тях се наситиха, когато Исус преумножи по чуден начин няколкото хляба и риби. Броят на чудесата и знаменията, които Исус извърши, бе толкова голям, че според Библията всичките книги на света не могат да ги поберат. Никога преди човечеството не е усещало по такъв мощен и осезаем начин чудотворната Божия ръка. Учениците на Христос бяха изпълнени с удивление и страхопочитание, но чудесата, които Той стори, не премахнаха съмненията в умовете им. Тези съмнения станаха особено явни към края на Неговото земно служение. Исус поучаваше учениците Си така: **„И седем пъти на ден, ако ти съгреши, и седем пъти се обърне към теб и каже: „Покайвам се”, прощавай му. Но те веднага Му отговориха: Господи, придай ни вяра”** (Лука 17:3-5). Не чудесата бяха подтикнали учениците да поискат повече вяра от Господ, че да възкресяват мъртвите или да усмиряват бурното море, а простата заповед да прощаваш на тези, които са те онеправдали! Исус каза: **„Не е възможно да не бъдеш онеправдан...”** (Лука 17:1, буквален превод от английски). Вярно е, че ние биваме оскърбявани не по наше желание, но по-важното е, каква е реакцията ни, когато това стане. За нещастие, не са малко онези, които биват оскърбявани и остават роби на своето чувство на обида.

Изминаха няколко години, откакто тази книга е издадена. За това време ние получихме безброй писма и множество свидетелства за живота на отделни хора, цели семейства и служения, които са били изцелявани от истините на Божието Слово, съдържащи се в нея. Ето и част от едно писмо, с което искаме да ви насърчим. Радваме се много за всички преобразени хора и отдаваме цялата слава единствено на Господа! Това са думите на един пастор: **„Нашата църква беше на ръба на разцеплението. Положението изглеждало безнадеждно. Дадох екземпляр от книгата **Примамката на сатана** на всеки дякон. Разцеплението беше избегнато и днес ние сме едно!”**

Бяха спасени и много бракове. Неотдавна, като проповядвах в Небраска, млада съпругеска двойка дойде при мен. Жената изповяда следното: **„В продължение на десет години в мен се таеше чувство на обида от лидерите на тази църква. Бях изпълнена с горчивина и подозрение, не спирах да оправдавам себе си и постъпките си. Тази болка влоши взаимоотношенията ми в брака и съпругът ми се канеше да се разведе с мен. Той не беше спасен и не желаше да се свързва по какъвто и да е начин с църквата. Някой пъхна в ръцете ми книгата **Примамката на сатана**. Прочетох. За кратко време бях напълно освободена от обидата и горчивината. Когато моят съпруг видя промените, които бяха настъпили в живота ми, той предаде себе си на Господ Исус Христос и прекрати всякакви постъпки по бракоразводното дело”**. А съпругът ѝ стоеше до нея, усмихвайки се. Когато тя свърши да говори, той потвърди за чудните промени в неговия живот и общия им дом.

Свидетелството, което най-много докосна моето сърце, беше изречено пред мен, когато проповядвах в Неапол, щата Флорида. Точно преди да започна проповедта си, един широкоплещест мъж на средна възраст се изправи пред църквата и разказа през сълзи своята трагична история: **„През целия си живот носех усещането, че има преграда между мен и Господ. Посещавах събрания, където другите усещаха Божието присъствие, а аз само наблюдавах откъснат и безчувствен. Дори и когато се молах, освобождението не идваше, нито пък Божието присъствие. Преди няколко седмици ми дадох книгата **Примамката на сатана**. Прочетох я цялата. Осъзнах, че се бях хванал в уловката на сатана още преди много години. Изпитвах омраза към майка си за това, че ме беше**

изоставила, когато бях на шест месеца. Разбрах, че трябваше да отида при нея и да ѝ простя. Обадох ѝ се, проведох разговор с нея за втори път в рамките на тридесет и шест години. Казах ѝ през сълзи: Майко, през целия си живот съм изпитвал непростителност към теб заради това, че ме изостави. Тя започна да плаче и каза: Сине, а аз вече тридесет и шест години се мразя заради това, че те изоставих”. После той продължи: „Аз ѝ простих и тогава и тя си прости. Сега ние сме примирени”. Но ето я и най-вълнуващата част: „И сега стената, която стоеше между мен и Божието присъствие, изчезна!” В този момент той избухна в сълзи и с огромно усилие изрече тези последни няколко думи: „И сега аз плача в Божието присъствие като дете.”

Знам какво значи да си в оковите на такова робство. Бях пленник на това ужасно мъчение в продължение на години. Тази книга не е просто някаква теология. Това е въплътено Божие Слово. То преизобилва с истини, които съм преживял лично. Уверен съм, че това слово ще ви укрепи.

Докато четете, молете Господа да укрепява вярата ви! Докато растете във вяра, Той ще приема слава, а вие ще се изпълвате с радост! Бог да ви благослови изобилно.

Джон Бивийър

ВЪВЕДЕНИЕ

ВСЕКИ, който е ловил някога животни с помощта на капани, знае, че за да има успех в това начинание, са необходими поне едно от следните две неща: първо, капанът трябва да е поставен на скришно място, за да не може животното, което искаме да уловим, да го избегне; а второто нещо е, че в капана трябва да е заложена примамка, която да привлече животното в смъртоносните челюсти.

Сатана, този убиец на човешки души, прилага и двете стратегии, когато залага своите най-коварни и смъртоносни капани. Те са едновременно и скрити, и заредени със стръв. Сатана заедно със своите легиони не се набива толкова много на очи, колкото мнозина очакват да бъде. Хитър е и се удовлетва в лъжата. Той не се отказва лесно от своите подмолни и лукави действия. Не забравяйте, че може да се преобразява в ангел на светлината. Ако не сме получили мъдрост от Словото Божие, да различаваме правилно доброто и злото, няма да сме способни да разпознаваме капаните на дявола. Една от най-лукавите и хитри примамки е нещо, което всеки християнин е срещал в живота си – оскърблението. Всъщност, оскърблението само по себе си не е смъртоносно – достатъчно е само да си остане в капана. Но ако се докоснем до него и го погълнем, и започнем да храним сърцето си, тогава чувството на огорчение се настанява трайно в нас. Плодът на оскърбените хора е обида, гняв, ярост, ревнивост, презрение, противопоставяне, огорчение, омраза, завист. Ако ние храним в себе си чувството на огорчение, това може да доведе до обиди, нападки, нараняване, разцепление, разбити взаимоотношения, предателство и преминаване отново в света.

Често онези, които носят огорчение в себе си, не осъзнават, че са попаднали в капан. Понеже са така погълнати от нещастиято, което им е причинено, остават напълно слепи за истинското си състояние. Те постоянно спорят. Най-ефективният начин на врага да ни заслепи, е, като ни накара да насочим цялото си внимание върху самите себе си. Тази книга избличава смъртоносния капан на сатана и разкрива начина, по който да избегнем тази смъртоносна хватка и да останем незасегнати от нея. Освобождението от чувството на оскърбеност е от съществена необходимост за всеки християнин, защото Исус каза, че

не е възможно да не дойдат оскърбленията (Лука 17:1 – англ. пр.)

В църквите по цяла Америка и в страните, където съм проповядвал това послание, повече от половината от хората, след като го чуха, се покаяха. Но това, за съжаление, не означава, че всички са сторили това, и основната причина е гордостта. Не са малко хората, които съм виждал да се изцеляват, да получават освобождение, да се изпълват със Святия Дух и да получават отговор на молитвите си, когато биват освободени от този капан. Те обикновено споделят, че това, което са търсили в продължение на години, са го получили за един миг, в момента, когато са били освободени.

В края на двадесети век знанието в църквата се преумножи значително много. Но дори и при толкова много знание не са спрели разделенията между вярващите, църковните лидери и дори самите църкви. Причината: оскърблението се шири навсякъде, поради липса на истинска любов. **„Знанието възгордява, любовта назидава”** (I Кор. 8:1). Толкова огромен е броят на хората, които са се вплели в този коварен капан, че почти сме приели такъв начин на живот като нещо нормално.

Преди идването на Христос истинските вярващи ще се обединят в едно, както никога преди. Аз вярвам, че днес милиони мъже и жени ще бъдат освободени от капана на оскърблението. Това ще бъде един от главните белези, че съживлението се надига в този народ. Невярващите ще видят Исус Христос в нашата взаимна любов, чиято липса ги държеше далеч от нас преди. Не смятам, че книгите трябва да се пишат заради самите книги. Бог запали това послание в моето сърце и то продължава да гори. Един пастор ми каза след служба, на която бях проповядвал по тази тема: „Никога не съм виждал толкова много освободени хора наведнъж.” Бог ми каза в сърцето, че това е само началото. Мнозина ще бъдат освободени, изцелени, възстановени, докато четат тази книга и се оставят на Святия Дух да ги води. Аз вярвам, че Учителят и Съветникът ще направят истините в тези страници реалност за вас. А през това време изявеното Слово ще донесе огромна свобода във вашия живот и служение. И сега, когато започвате да четете тази книга, нека се помолим заедно.

Отче, в името на Исус, аз Те моля, докато чета тази книга, да ми откриваш Словото Си чрез Твоя Дух. Освети всяка скрита област в моето сърце, която ми пречи да Те позная и да Ти служа още по-пълноценно. Аз очаквам изобличението от Святия Дух и моля за Твоята благодат да сторя това, което Ти желаеш от мен. Нека Твоят глас ми говори от тази книга, защото желая да Те позная още по-отблизо.

**Начинът, по който ще отговорим на оскърблението,
ще предопредели нашето бъдеще**

1

АЗ, ОБИДЕН?

„Не е възможно да не дойдат съблазнителите (в англ. превод – оскърбленията)” (Лука 17:1).

ДОКАТО пътувах и проповядвах из територията на Съединените щати, успях да забележа един от най-смъртоносните и коварни капани на сатана. Той държи в плен безброй християни, разбива взаимоотношения и ни отчуждава все повече и повече. Този капан се нарича оскърбление.

Не са малцина хората, които са непълноценни в своето служение поради болката и раните, които оскърбленията са оставили в живота им. Те са „инвалиди” и неспособни да сторят това, за което са създадени. Най-често са пострадали от някой свой брат или сестра. Ето защо много хора гледат на оскърблението като на предателство. В Псалм 55:12-14 Давид казва с мъка: **„Понеже не беше неприятел, който ме укори – това бих претърпял. Нито беше оня, що ме мразеше, който се повдигна против мен – тогава бих се скрил от него; но ти, човек равен на мен, другар мой и мой близък приятел. Заедно се разговаряхме сладко; с множеството ходехме в Божия дом”**. Това са хората, с които седим заедно и пеем заедно, или може да е някой, който проповядва в църквата. Може да са и тези, с които прекарваме ваканциите си, ходим заедно на забави, или пък са наши колеги. Понякога тези хора са още по-близки. Те са от нашето семейство, доверяваме им се, спим в едно и също легло. Колкото са ни по-близки, толкова по-жестоко е оскърблението, което идва от тях! Най-голяма омраза можете да намерите между онези хора, които някога са били най-близки.

Ако попитате съдиите, те ще ви кажат, че най-ужасните дела, които се гледат в съдилищата, са бракоразводните дела. Домът е мястото, където ние трябва да намерим сигурност и храна и където се научаваме да ценим любовта на другите, а и ние самите да даряваме любов. Но за жалост, при много от нас точно това е мястото, където има най-много болка. Историята свидетелства, че най-кръвопролитните войни са гражданските войни. Брат се обръща против брата си, син против баща си, баща против сина си и за това е достатъчно да имаме някакви взаимоотношения с някого, без значение колко задълбочени са те. Това е вечна истина: можеш да бъдеш наранен само от тези, които обичаш. В края на краищата очакваш повече от тях, защото си и жертвал по-голяма част от себе си. Колкото по-големи очаквания имаш, толкова по-голямо разочарование ще преживееш.

Егоизмът е основната „ценност” на нашето общество. Всеки човек се грижи само за себе си, пренебрегвайки и наранявайки в същото време околните хора. Това не бива да ни учудва. Библията ясно казва, че в последно време **„човеците ще бъдат себелюбиви”** (II Тим. 3:2). Ние мислим, че това се отнася за невярващите, но Павел нямаше предвид тях. Той каза това за църквата. Мнозина са наранените и огорчените. Те са оскърбени! И те не осъзнават, че са попаднали в капан на сатана.

Наша ли е вината за това? Исус ясно заяви, че не е възможно да не дойдат оскърбленията в живота ни. И все пак много вярващи са шокирани, объркани и поразени, когато нещо подобно се случи в живота им. Започваме да си въобразяваме, че само към нас хората се отнасят несправедливо. Така ставаме податливи на чувството на огорчение, което може да пусне корени в нас. Ето защо ние трябва да се приготвим и да се въоръжим срещу обидите, които ще ни сполетят, тъй като нашата реакция ще предопредели нашето бъдеще.

КОВАРНИЯТ КАПАН

ГРЪЦКАТА дума за „оскърбление” в Лука 17:1 е „скандалон”. Първоначално думата е означавала тази част от капана, където е била залагана примамката. От тук тя е придобила значението да заложиш капан на някого. В Новия Завет тази дума често означава капан, поставен от врага. Дяволът използва оскърблението, за да поробва хората. Апостол Павел наставляваше младия Тимотей с думите: **„А Господният слуга не бива да е крамолник, но трябва да бъде кротък към всичките, способен да поучава, търпелив. С кротост да**

увещава противниците, та дано би им дал Бог покаяние, за да познаят истината и да изтрезнеят, като се избавят от примката на дявола, от когото са уловени живи, за да вършат Божията воля” (II Тим. 2:24-26).

Тези, които влизат в свади и разпри, попадат в капана на дявола, като стават негови роби и вършат неговата воля. Но което е по-тревожното, те не осъзнават, че са хванати в плен! Като блудния син, те трябва първо да дойдат на себе си, като осъзнаят истинското си положение. Те не разбират, че са станали извор на горчива вода, а чистата е пресъхнала. Когато един човек е измамен, той е убеден, че е прав дори, когато това не е така.

Но какъвто и да е начинът, по който това става, ние можем да разделим всички оскърбени хора на две основни групи: първата са тези, към които е проявена несправедливост, а втората – тези, които си мислят, че към тях е проявена несправедливост. Хората от втората група вярват с цялото си сърце, че към тях са постъпили непочтено. Често си правят своите изводи от неточна информация. Понякога тази информация може да е правилна, но те да извличат погрешни заключения от нея. И в двата случая причиняват болка и способността им да разбират е помрачена. Те съдят за хората по външността им, по слухове и по своите предположения.

ИСТИНСКОТО СЪСТОЯНИЕ НА СЪРЦЕТО

ЕДИН от начините, по които сатана ни държи в това състояние на оскърбеност, е като обвие огорчението ни в гордост.

Веднъж бях доста горчиво наранен от една двойка служители, мъж и жена. Хората ми казваха: „Не мога да повярвам, че ти сториха това. Не се ли чувстваш наранен?” Аз веднага отговорих: „Не, добре съм. Нищо ми няма.” Знаех, че е лошо човек да приема навътре обидата, затова я подтисках и не си признавах. Опитвах се да се убедя, че всичко е наред, но всъщност таях в себе си чувството на обида. Гордостта прикриваше истинското състояние на моето сърце.

Гордостта ти пречи да видиш истината. Тя заслепява очите ти. Ако човек смята, че всичко при него е наред, не би искал да се променя. Гордостта закоравява сърцето ти и замъглява очите на твоя ум. Тя възпира промяната на сърцето ти – което е покаянието – и ти никога не можеш да бъдеш свободен (виж II Тим. 2:24-26). Гордостта те кара да гледаш на себе си като на жертва.

Следните мисли започват да се въртят в главата ти: „Отнесоха се доста несправедливо към мен. Ето защо и аз имам право да направя това.” Понеже смяташ, че си невинен, ти задържаш прошката в себе си. Ти може да си сляп за истинското състояние на твоето сърце, но Бог ясно вижда всичко. Само защото са се отнесли несправедливо към теб, не означава, че ти е позволено да се придържаш към това чувство на обида. Не можеш да поправиш злото с друго зло!

ЛЕКАРСТВОТО

В КНИГАТА Откровение Исус Христос се обръща към хората от Лаодикийската църква, като им изявява това: „*съветвам те да купиш от Мен злато, пречистено с огън*” (Откр. 3:18).

Пречистеното злато е меко и ковко, не ръждясва и в него не се съдържат никакви други примеси. Но когато се смеси с други метали (мед, желязо, никел и т. н.), то става твърдо, по-малко еластично и по-бързо корозира. Такъв вид метали се наричат сплави. Колкото по-

голям е процентът на чужди метали, толкова по-твърдо става златото. И обратното, колкото по-малък е процентът на другите метали, толкова златото е по-меко и по-гъвкаво. Много лесно можем да видим следния паралел: чистото сърце е като чистото злато – меко, нежно и гъвкаво. В Евреи 3:13 се казва, че сърцата се закоравяват чрез измамата на греха. Ако не премахнем чувството на обида в нас, то тя ще придаде още плод на греха, като например горчивина, гняв и презрение. Тези примеси закоравяват нашите сърца, тъй като примесите в златото го правят по-твърдо. Сърцата ни ще загубят от своята нежност и чувствителност. И ние няма да сме способни да чуваме Божия глас. Така очите ни ще се помрачат, което е идеално условие за заблудата да влезе в нашия живот. Началото на пречистването на златото започва с неговото раздробяване на прах и потапянето му в така наречената флюс или топилка. След това сместа се поставя в пещ, където се подлага на огромно загряване до неговото пълно разтопяване.

Всяка сплав и нечистота се отделят и се издигат на повърхността. Златото, което е по-тежко, се отлага на дъното. Отпадъците или така наречената шлака, като например мед, желязо, цинк, примесени заедно с топилката, се отделят и това, което остава, е чисто злато.

Сега нека видим какво казва Господ: **„Ето, очистих те, но не като сребро; изпитах те в пещта на скърбта”** (Исая 48:10). И отново: **„В което спасение се радвате, ако и за малко време да скърбите сега (ако е потребно), в разни изпитания, с цел изпитването на вашата вяра, което е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и слава и почит, когато се яви Исус Христос”** (I Петр. 1:6-7). Бог ни пречиства, като ни подлага на изпитания, скърби и наказания, чиито огън изявява и премахва всяка нечистота, каквито са непростителността, конфликтността, огорчението, гневът, завистта и много друго. И така, Божият характер се проявява в чистота в нашия живот. Грехът бързо намира подслон там, където го няма огънят на изпитанията и наказанията. Във време на охолство и възход дори и злият човек може да изглежда добър и щедър, но в огъня на изпитанията всяка нечистота се изявява.

Имаше един период в моя живот, когато бях подложен на огромни изпитания – такива, каквито не бях преживявал никога до този момент. Станах груб и рязък дори и към най-близките си. Семейството и приятелите ми започнаха да избягват контактите си с мен. Извиках към Господа: „От къде идва целият този гняв в мен? Преди не съм бил такъв!” Бог ми отговори: **„Синко, само, когато златото се разтопи в огъня, тогава всяка нечистота се проявява.”** Тогава Той ми зададе един въпрос, който промени целия ми живот: **„Можеш ли да видиш примесите в златото, преди да си го поставил в огъня?”** „Не” – отвърнах аз. **„Но това не означава, че ги е нямало – каза Той. – Когато огънят на изпитанията дойде в живота ти, тогава ти видя цялата нечистота. Макар да бяха скрити за теб, те винаги бяха пред очите Ми. И сега ти трябва да направиш избора на своя живот. Ти можеш или да предпочетеш да се гневиш и да хвърляш обвинения върху своята съпруга, приятели, пастора си и своите колеги, или да видиш с очите си шлаката на своя грях, да се покаеш и приемеш прошка, и аз ще взема Своя черпак и ще отнема всяка нечистота от живота ти.”**

ВИЖ ИСТИНСКОТО СИ СЪСТОЯНИЕ

Исус каза, че нашата способност да виждаме правилно е още един начин да се спасим от заблудата. Често, когато сме оскърбени, ние започваме да се възприемаме като жертви на някаква несправедливост и отправяме обвинения към тези, които са ни наранили.

Бързо намираме оправдание за собствената ни горчивина, непростителност, гняв, завист и презрение, когато те изплуват на повърхността. Не рядко нашето презрение се прехвърля върху онези, които ни напомнят за хората, от които сме пострадали. Поради тази причина Исус ни съветва: „*купи от Мен... и мехлем, за да помажеш очите си, та да виждаш*” (Откр. 3:18).

Да видиш какво? Своето истинско състояние! Това е единственият начин, да бъдем „*ревностни да се покаем*”, както Исус ни заповядва по-нататък. Можеш да достигнеш до истинско покаяние единствено, ако спреш да хвърляш обвинения върху другите хора. Ние действаме като слепци, когато обвиняваме околните и се самозащитаваме. Полагаме огромни усилия да махнем съчицата от окоето на брата си, а не виждаме гредата, която е заседнала в нашето. Откровението за истината е това, което внася свобода в живота ни. Когато Божият Дух разкрива кои са греховете ни, Той винаги ги отделя от нас, творението Му. Това донася изобличение, а не осъждение!

Моля се, докато четете тази книга, Божието Слово да просветли очите на вашето разбиране, за да видите истинското си състояние и да бъдете свободни от всяко чувство на обида, което може да се е загнездило във вас. Не трябва гордостта да ви заслепява и да ви отдалечава от покаянието.

**Наранен християнин е този, който приема живот,
но поради страх не може да го предава**

2

ВЗАИМНА ОМРАЗА

„И тогава мнозина ще се съблазнят и един други ще се предадат, и един други ще се намразят. И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои до край, той ще бъде спасен” (Матей 24:10-13).

В ТАЗИ глава от книгата Матей Исус говори за някои от белезите на последното време. Неговите ученици Го попитаха: „*Какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие?*”

Повечето хора са съгласни, че времето на Неговото идване е приближило. Естествено, безсмислено е да налучкваме точната дата на пришествието Му. Само Отец знае това. Но Исус каза, че ние ще познаем времената, а те са настъпили! Никога преди не е имало толкова пълно изпълнение на пророчествата за църквата, Израел и природата. Така че, с увереност можем да кажем, че живеем във времето, което Исус е описал в глава 24 на Евангелието от Матей.

Обърнете внимание на един от белезите на Неговото предстоящо пришествие: „**мнозина ще се наскърбят едни други**” (букв. пр. от англ.). Не някои, не половината, а *мнозина*.

Първо, нека да попитаме: „За кого става въпрос?” За християните ли става дума или за обществото като цяло? Отговорът на този въпрос можем да открием в следващите редове: „**И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее**”.

Гръцката дума за любов в този стих е агапе. В Новия Завет се използват няколко думи, означаващи любов, като най-често срещаните са *агапе* и *филео*. *Филео* означава любов, която се среща между приятелите. Тази любов и привързаност се основават на някакво условие. Принципът, който важи тук, е: „услуга за услуга” или „погледни ме с едното око, за да те погледна и с двете”. *Агапе*, от друга страна, е любовта, която Бог излива в сърцата на Своите деца. Това е същата онази любов, с която Исус ни дарява напълно безусловно. Неговата любов не зависи от нашите дела, нито от това, дали ще Му отвърнем със същите чувства или не. **Тази любов е даваща дори и когато е отхвърлена.**

Ако не носим Господа в себе си, нашата любов към другите ще бъде егоистична. Ние няма да сме склонни да я дадем, ако не очакваме някаква взаимност, но любовта агапе обича, независимо от това какъв отговор ще получи. Такава любов ни дари Исус, когато бе на кръста. И така, мнозинството, за което говори Исус, са християните, чиято *агапе* любов е охладняла.

Някога се опитвах на всяка цена да докажа любовта си към определени хора. Но като че ли всеки път, когато протягах приятелска ръка, те я отблъскваха с критика и рязко отношение. Това продължи няколко месеца. В един момент всичко това ми омръзна. Започнах да се оплаквам на Бог. „Омръзна ми всичко това. Господи, сега аз имам нужда да ми говориш за Твоята любов. Всеки път, когато показвам Твоята любов към този човек, в лицето ми се изсипва само гняв от негова страна.”

Господ започна да ми говори: „*Джон, трябва да се научиш да вярваш по-силно в Божията любов!*” „Какво искаш да кажеш?”, попитах аз. Той обясни: „**Който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот. Да не ни дотяга да вършим добро, защото, ако се не уморяваме, своевременно ще пожънем**” (Галатяни 6:8-9).

Ти трябва да осъзнаеш, че когато сееш Божията любов, ще и да пожънеш от Божията любов. Трябва да вярваме още по-силно в този духовен закон – дори и когато не жънем от нивата, на която сме сели, или когато реколтата се е забавила прекалено дълго.

Бог каза още: „*В най-трудния Ми час Моите най-добри другари Ме изоставиха. Юда Ме предаде. Петър се отрече от Мен, а останалите побягнаха, за да спасят живота си. Само Йоан Ме следваше отдалеч. А цели три години се бях грижил за тях, като ги храних и поучавах. И все пак, докато умирах за греховете на света, Аз простих на всички. Простих и на другарите, които Ме изоставиха, и на последния римски войник, който Ме разпъна. Те не Ме бяха молили за това, но Аз дадох прошката от Себе Си. Аз вярвах в любовта на Отец. Аз знаех, че понеже бях посял любов, щях да пожъна любов от многобройните синове и дъщери на Царството. Те щяха да Ме обичат поради Моята жертва на любов. Аз казах: **Обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят, за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата, защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците?**” (Матей 5:44-47).*

ГОЛЕМИТЕ ОЧАКВАНИЯ

ОСЪЗНАХ, че любовта, която показвах, бе нещо, което бе посято в Духа, и в крайна сметка щях да пожъна тези семена на любов. Не знаех кога ще стане това, но вярвах, че жътвата щеше да дойде. Вече не смятах за пропиляна любовта, на която не ми беше отвърнато. Напротив, това ме караше да обичам този човек още повече! Ако повече християни бяха осъзнали това, те нямаше да се предадат и да таят в себе си чувството на оскърбеност.

Обикновено не в тази любов ходим всички. Ние живеем с онази егоистична любов, която бързо се разочарова, когато нашите очаквания не са се оправдали. Ако имам определени очаквания от даден човек, той лесно може да ме разочарова. И това ще стане до степента, до която той не отговори на моите очаквания. Но ако във взаимоотношенията си с хората аз не очаквам нищо определено, всяко нещо, което съм получил от тях, ще бъде като благословение, а не като нещо, което ми се дължи. Ние създаваме предпоставка да бъдем оскърбени, когато изискваме определено отношение от тези, с които имаме някакви взаимоотношения. Колкото по-големи са нашите очаквания, толкова по-голяма е вероятността да бъдем оскърбени.

КРЕПОСТНИ СТЕНИ?

„Брат онеправдан е по-недостъпен от укрепен град. И разногласията им са като решетката на крепост” (Притчи 18:19). ОНЕПРАВДАН брат или сестра можеш да спечелиш по-трудно, отколкото укрепен град. Укрепените градове са оградени със *стени*, които са гарантирали сигурността на града. Благодарение на тях всеки нежелан посетител е можело да бъде държан извън територията на града. Всички, които са влизали, са били проверявани. Тези, които са дължали данъци, можели да влязат в града едва, след като си ги платят. А онези, които са били считани за заплаха за всеобщата сигурност и живот, не са били допускани въобще. Когато сме наранени, ние изграждаме стени около себе си, за да предпазим сърцата си от по-нататъшни рани. Започваме да си подбираме хората, с които да общуваме и не допускаме никой, от когото се боим, че ще ни нарани. Страним от тези, които смятаме, че са ни длъжници. Приемаме ги отново едва, когато тези хора са изплатили напълно своя дълг. Ние ставаме открити само към онези, които считаме, че са на наша страна. Но често и хората, които са „на наша страна”, таят в себе си чувство на обида. И така издигаме още по-високо съществуващите крепостни стени. Без да осъзнаваме, нашите крепостни стени се превръщат в затвор. И тогава ние не само сме доста предпазливи по отношение на хората, които влизат при нас, но сме обхванати и от ужас, който ни възпира да напуснем своята крепост.

Наскърбените християни са самовглъбени. Ние настойчиво отстояваме правата си в нашите взаимоотношения с другите и полагаме огромни усилия, за да предотвратим всякакво бъдещо нараняване. Ако не приемем риска, че ще бъдем наранени, няма да можем да обичаме безусловно. **Безусловната любов дава на другите *правото да ни нараняват***. Любовта не търси своето си, но тези, които са оскърбени, все повече и повече търсят своето си право и стават все по-резервирани. При тези обстоятелства Божията любов се превръща в студенина. Природен пример за това са двете морета в Святата земя. Езерото в Галилея свободно приема и отдава водите си. В него кипи живот. Множество риби и растения намират храна там. Водите на това езеро се отвеждат посредством реката

Йордан в Мъртво море. Но Мъртво море само приема и не отдава водите си. В него няма риба или живи растения. Кипящите от живот води на Галилейското езеро стават мъртви, когато се смесят със застоялите води на Мъртво море. Животът не може да оцелее, ако сложиш ръка на него и го запечаташ. Трябва да го даряваш безрезервно. И така, оскърбеният християнин приема от живота, но не го предава на другите. В резултат на това дори и животът, който е получил, се превръща в мъртвило между стените на затвора, изграден от обиди. Новият Завет описва тези стени като крепости: **„Защото оръжията, с които воюваме не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа”** (II Кор. 10:4-5).

Тези крепости създават модели на мислене, които анализират всякакъв вид постъпваща информация. Въпреки че първоначално са служели за самозащита, те са се превърнали в източник на мъчение и средство за изопачаване, защото те воюват против *познаването* на Господа. Когато преценяваме всичко от гледна точка на минали обиди, оскърбления и несправедливости, започва да ни се струва невъзможно да вярваме в Господа. Не можем да приемем, че Той има предвид това, което казва. Ние се съмняваме в Неговата доброта и вяроност, тъй като Го приравняваме към стандартите, измислени от хората в нашия живот. Но Бог не е човек. Той не може да лъже (Числа 23:19). Неговите пътища не са като нашите и Неговите мисли не са като нашите (Исаия 55:8-9).

Възможно е оскърбените хора да намерят пасажии от Словото, които да подкрепят тяхната позиция, но този начин на действие не е правилен. Познанието на Божието Слово, отделено от любовта, е една унищожителна сила, защото тя възгордява и законници (I Кор. 8:1-3). Чрез такова познание започваме да се самооправдаваме, вместо да се покаем за своята непростителност.

Така ние ставаме лесно податливи на заблуди, защото знанието без Божията любов ще ни доведе до самоизмама. Исус ни предупреждава за лъжепророците непосредствено, след като ни е говорил за обидата: **„И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина”** (Мат. 24:11). Кое е това мнозинство, което те ще измамат? *Наранените*, чиято любов е охладняла (Мат. 24:12).

ЛЪЖЕПРОРОЦИ

ИСУС нарича лъжепророците **„вълци с овчи кожи”** (Мат. 7:15). Те са търсещи своето си хора, които имат външността на християни (с овчи дрехи), но са с вътрешната природа на вълк. Вълците обичат да се навъртат около стадото. Тях ще ги намерим както сред обикновените християни, така и на амвона. Те са изпратени от дявола, за да се промъкнат и да донесат заблуда. Трябва да ги разпознаем по плодовете, а не по словата и пророчествата им. Често техните поучения са библейски, но плодът от живота и служението им не е. Това **как живееш**, а не какво проповядваш, определя дали си служител и християнин. Вълците винаги набелязват наранените и младите овце, а не здравите и силните. Тези вълци ще говорят думите, които хората **искат** да чуят, а не от които се **нуждаят**. Такива хора не искат здраво учение, а някой да им говори думи, с които да гъделичка ушите им. Нека видим какво казва апостол Павел за последното време: **„А това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена. Защото човеците ще бъдат... непростителни (англ. превод)... имащи вид на благочестие, но отречени от силата му. Също от такива хора се отстранявай!... Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение, но понеже ги сърбят ушите, ще си**

натрупат учители по своите страсти. И като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните” (II Тим. 3:1-5, 4:3-4). Обърнете внимание, че те ще имат вид на благочестие или „християнство”, но ще отрекат силата му. Как ще стане това? Те ще отрекат, че християнството може да превърне тяхната непростителност в простителност. Те ще се хвалят, че са ученици на Исус и ще провъзгласяват своето „новорождение”, но именно на новородението те не са позволили да пониже сърцата им и да установи характера на Христос.

ИНФОРМАЦИОННОТО ПОКОЛЕНИЕ

АПОСТОЛ Павел пророчески предвидя, че тези заблудени мъже и жени ще имат жажда за познание, но отвътре ще останат непроменени, защото никога няма да го приложат в живота си. За тях той каза: **„те всякога се учат, а никога не могат да дойдат в познание на истината”** (II Тим. 3:7). Ако Павел беше жив днес, той щеше с болка да види истинността на тези думи; щеше да види много мъже и жени, трупаци знания върху Словото при посещенията си на църковни служби, семинари и конференции; щеше да види как те не спират да душат за някакво ново откровение, а в крайна сметка живеят още по-егоистичен и изпълнен с лични амбиции живот; щеше да види също и как служители се дават един друг под съд заради „праведни каузи”; щеше да види как християнската преса и радио отправят нападки към Божии мъже и жени. И как харизматици скачат от църква на църква, за да избегнат всяко оскърбление, говорещи в същото време за Божието царство, но неспособни да простят. Павел би извикал в такъв момент: **„Покайте се и бъдете свободни от вашата заблуда, вие, себелюбиво поколение от лицемери!”** Няма значение колко библейски училища сте завършили или на колко конференции сте присъствали и колко добре сте осведомен по отношение на най-новите библейски откровения. Също без значение е и фактът, колко часа отделяте за молитва и изучаване на Словото. Ако в себе си таите чувството на оскърбеност и непростителност и отказвате да се покаете от този грях, още не сте достигнали до познанието на истината. Вие живеете в заблуда и заблуждавате другите с вашия лицемерен начин на живот. Няма значение до какво откровение сте достигнали, вашият плод свидетелства за съвсем различно нещо. Вие ще се превърнете в извор, от който ще потекат горчиви води, носещи измама, а не истина.

ПРЕДАТЕЛСТВО

„И тогава мнозина ще се оскърбят (букв. пр. от англ.), и едни други ще се предадат, и едни други ще се намразят” (Мат. 24:10). НЕКА да изучим този стих. Ако го погледнем отблизо, ще забележим някакво нарастване. Оскърблението води до предателство, а предателството води до омраза. Както казахме по-рано, оскърбените хора си построяват крепостни стени. Смисълът на съществуването ни става самосъхранението. На всяка цена трябва да се защитим и да намерим безопасно място. Така ние сме готови дори и на предателство. Когато предаваме някого, ние го правим заради собствената си изгода и безопасност и за сметка на някой друг – като обикновено това е този, с когото имаме някакви взаимоотношения. И така, предателство в Божието царство има, когато един вярващ търси своята собствена изгода и безопасност за сметка на някой друг вярващ. Колкото по-интимно е това взаимоотношение, толкова по-жестоко е предателството. Предателството спрямо някой друг е нарушаването на завета в най-висша степен. Когато дойде предателството, единственият начин да се възстановят взаимоотношенията е, като

се заличи с истинско покаяние. Ето как то води до омраза с доста сериозни последствия. Библията ясно казва, че всеки, който мрази брата си, е убиец и че никои убиец няма вечен живот (I Йоан 3:15).

Колко е тъжно, че сред вярващите днес има многобройни примери на оскърбление, омраза и предателство. Всичко това така се шири в нашите домове и църкви, че вече се приема за нормално поведение. Нашето сърце е така закоравяло, че то не скърби, когато служители се дават един друг на съд. Вече не се изненадваме, когато съпруг и съпруга уреждат развода си в съда. Разцеплението в църквата е нещо обикновено и допустимо. Служителите са в постоянна еуфория. Всичко, което правят, го оправдават с думите, че е в името на църквата и на Божието царство. „Християните” се борят за своите права, правейки всичко възможно да не бъдат използвани или ошетени от другите.

Забравихме ли това новозаветно увещание, в което се казва: „*Защо по-добре не останете онеправдани? Защо по-добре да не бъдете ограбени?*” (I Кор. 6:7). А думите на Исус? И тях ли забравихме? „*Но Аз ви казвам, обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят*” (Мат. 5:44). Забравихме ли и другата Божия заповед? „*Не правете нищо от партизанство или тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си*” (Фил. 2:3).

Защо не живеем живота си според тези закони на любовта? Защо сме по-склонни да се предаваме взаимно, отколкото да положим живота си един за друг, дори и с риска да бъдем ошетени? Причината: нашата любов е охладняла и това води до собствения ни стремеж да се защитаваме. Няма да можем вече с увереност да твърдим, че правим всяко нещо за Господа, при положение, че се интересуваме единствено от самите себе си. Когато Исус беше онеправдан, Той упова с цялата Си душа на Отец, Който съди справедливо. Следващите стихове ни увещават да следваме Неговите стъпки: „*Защото на това и сте призвани; понеже и Христос пострада за вас и ви остави пример да следвате по Неговите стъпки; Който грях не е сторил, нито се е намерило лукавщина в устата Му; Който бидейки хулен, с хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше, но предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо*” (I Петр. 2:21-23). Трябва да достигнем онова място, където ще се уповаваме на Бога, а не на плътта. Мнозина почитат Господа само с устните си и продължават да живеят като сираци. Те поемат живота си в своите ръце, докато изричат с устните си: „*Той е мой Господ и мой Бог*”.

Виждате колко сериозен *грях* е това, да се поддаваш на оскърблението. Ако не премахнем тази черта от своя характер, тя в крайна сметка ще доведе до смърт. Но **когато се съпротивим на изкушението** да се потопим в чувството си на нараняване, **Бог ще ни донесе велика победа.**

Ако дяволът имаше власт да ни унищожи винаги,
когато си пожелаеше, той отдавна щеше да го стори

3

КАК МОЖА ТОВА ДА СЕ СЛУЧИ НА МЕН?

„*Йосиф им каза: Вие наистина намислихте зло против мен, но Бог го обърна за*

добро” (Бит. 50:19:20). В първа глава разделихме на две основни категории всички хора, които се чувстват наранени. Към първата група спадат онези, които наистина са преживели някаква несправедливост, а във втората включихме тези, които само си въобразяват, че някой ги е оскърбил. Нека започнем, като отговорим на един въпрос: Ако някой наистина се е отнесъл несправедливо към вас, имате ли право да се сърдите? За справка вижте живота на Йосиф, любимият син на Яков (Битие 37-48 гл.).

СЪНЯТ СЕ ПРЕВРЪЩА В КОШМАР

ЙОСИФ бе единадесетият син на Яков. Неговите по-големи братя го презираха, защото намери благоволение в баща си, който му подари пъстра дреха. Бог даде на Йосиф два съня. В първия той видя вързани снопове на полето. Неговият сноп се издигна и се изправи, докато останалите снопове се поклониха пред неговия. Във втория си сън той видя слънцето, луната и седем звезди (преобраз на баща му, майка му и братята му) да му се покланят. Не е необходимо да казваме, че когато той разказа съня си на своите братя, те не трепнаха от същия ентузиазъм. Напротив, дори още повече го намразиха. Малко по-късно десетте му по-големи братя отидоха на полето, за да нахранят стадото на своя баща. Яков изпрати Йосиф, да види как си вършат работата. Като съзряха Йосиф, по-големите му братя започнаха да заговорничат против него, казвайки: **„Ето го този със сънищата. Нека го убием! Как ли ще му се изпълнят тогава? Кани се да ни става водач. Като го убием, нека се опита да ни бъде водач.”** После го хвърлиха в една дупка, за да умре. Те взеха дрехата му, разкъсаха я и я опръскаха с животинска кръв с намерението да убедят баща си, че той е изяден от див звяр. Но след като го хвърлиха в дупката, те видяха едни исмаиляни, запътили се за Египет. Тогава Юда каза: **„Хей, момчета, я почакайте малко. Какво ще спечелим, ако го оставим да изгние в тази дупка. Нека да го продадем като роб и да спечелим малко пари. Съвсем същото ще е, като да е умрял. Повече няма да ни дразни, а и ще си поделим спечеленото!”** И така, те го продадоха за дванадесет шекела сребро. Йосиф ги беше оскърбил и те го продадоха, лишавайки го от семейството му и наследството му. Запомнете добре, че тези, които сториха това, бяха негови **братя** – от един баща, една плът и една кръв.

В днешно време нашата американска култура е толкова различна, че за нас е непонятна една такава суровост от страна на тези мъже. Единствено прякото убийство надминаваше по жестокост тяхната постъпка. В старите библейски времена е било много важно да имаш синове. Синовете са били тези, които са носели името на бащата и са наследявали имота му. Братята на Йосиф го лишиха от името на баща му и от бащиното му наследство. Те изтриха неговото име, лишавайки го напълно от самоличност. Всичко, което беше близко и познато на Йосиф, изчезна. Когато някой бъде продаден като роб в друга страна, той остава роб до смърт. Ако се ожени, съпругата му също ще бъде робиня, както и всички деца, които би имал! Жестоко е да се родиш роб, но по-жестоко би било, ако си се родил наследник на голямо богатство и велико бъдеще и някой ти ги отнеме. На Йосиф сигурно щеше да му бъде по-лесно, ако не знаеше колко велик можеше да бъде. Сега сякаш беше жив мъртвец. Уверен съм, че той не може да не е бил изкушен от желанието неговите братя да го бяха убили. Това, което сториха братята на Йосиф, беше една огромна жестокост.

СЪВЪРШЕНО ПОСЛУШАНИЕ

ДОКАТО четете моя преразказ на библейската история за Йосиф, навярно знаете предварително нейния край. Доста е вдъхновяващо всичко това, когато знаеш края на събитията, но не така се е чувствал Йосиф. Той вече никога нямаше да види своя баща, както и изпълнението на Божия сън. Той бе роб в една чужда страна. Беше немислимо някога да може да я напусне. До края на живота си трябваше да бъде собственост на друг човек. Йосиф беше продаден на един човек на име Потифар. Той служеше като началник на стражата на фараона. В продължение на десет години Йосиф служеше при Потифар. Нямаше никаква вест от семейството си и беше убеден, че баща му го счита за мъртъв. Те живееха своя живот без него. Йосиф не се надяваше на помощ от баща си.

С течение на времето Йосиф намери благоволение у своя господар и към него се отнасяха добре. Потифар постави Йосиф да управлява семейството му и всичко, което притежаваше.

Но точно, когато положението на Йосиф започна да се подобрява, нещо лошо започна да се крои в сърцето на съпругата на неговия господар. Тя го беше пожелала и желаше да извърши прелюбодеяние с него. Всеки ден се опитваше да го прелъсти, но все не успяваше. Един ден тя остана сама с него в къщата, притисна го в единия ъгъл и започна да настоява да легне с нея. Той отново отказа и избяга, оставяйки дрехата си във вкопчените ѝ ръце. Когато той стори това, тя изпищя: „Изнасилват ме!” Потифар хвърли Йосиф в затвора на Фараон. Затворът на Фараона по нищо не прилича на нашите американски затвори. Проповядвал съм в няколко затвора и колкото и да е неприятно там, те са като клубове по интереси в сравнение с тъмниците на Фараона. Никаква светлина или простор. Стаята ти представлява една тъмна и студена дупка. Условията варират между непоносими и нечовешки. Оставяли затворниците да изгният там, като им давали храна, колкото да не умрат от глад – хляб „печален” и вода „печална” (III Царе 22:27). Давали им толкова храна, колкото да продължат страданията им. Според Псалм 105:18, краката на Йосиф бяха оковани във вериги, тялото му бе поставено в желязо. Той бе вкаран в затвора, за да умре.

Ако беше египтянин, може би щеше да има някаква малка надежда за милост, но той беше роб чужденец и с провинение за изнасилване, поради което шансовете му за свобода бяха нищожни. Положението му беше безнадеждно, просто жив мъртвец.

Ослушайте се и доловете мислите му във влажната тъма на затвора. *„Служих на господаря си честно и почтено в продължение на десет години. Верен съм му повече от собствената му съпруга. Не измених на Господа и на господаря си и всеки ден бяхах от сексуалната неморалност. И каква награда получавам за това? Затвор! Сякаш колкото повече се опитвам да върша това, което е правилно, толкова повече се влошава положението ми. Защо Бог допусна това да се случи? И Божието обещание ли ще откраднат братята ми? Защо този мощен Бог на завета не ме защити? Такава ли е любовта и верността на Господа към Неговите служители? С какво съм заслужил цялата тази участ? Мислех, че Бог се грижи за мен.”* Убеден съм, че той се бореше с такива или подобни мисли. Свободата в живота му беше максимално ограничена, но той все още можеше да избира как да приеме всичко, което му се случваше. Дали да изпита нараняване и огорчение от своите братя и в крайна сметка от Господа? Или пък да изгуби всяка надежда за изпълнение на Божието обещание, лишавайки се от най-слабия подтик към живот?

ВСИЧКО ПОД КОНТРОЛ НА ГОСПОДА ЛИ Е?

Мисля си, че на Йосиф никога до момента, в който всичко това свърши, не му бе хрумнала мисълта, че Бог го приготвяше да управлява. Как той щеше да използва своята власт над братята си, които го бяха предали? **Йосиф се учеше на смирение от това, което пострада.** Братята му бяха само едни умело употребени инструменти в ръцете на Господа. Щеше ли Йосиф да продължи да вярва в Божието обещание и да търси Божията воля за Неговото изпълнение?

Вероятно Йосиф счете тези свои сънища за Божие благоволение над живота си. Той още не беше разбрал, че получава тази власт, за да служи, а не да бъде отделен. Често в тези периоди на обучение нашият ум е погълнат от безнадеждността на обстоятелствата, в които се намираме, вместо от това, колко велик е Господ Бог. Като резултат идва обезсърчението и ние започваме да търсим някой, който е отговорен за нашето отчаяние. И когато си помислим, че Бог може да ни отърве от цялата тази бъркотия, а още не го е направил, започваме да обвиняваме Него.

В ума на Йосиф постоянно се е въртяла следната мисъл: „Винаги съм живял според знанието си за Господа. Не съм нарушил Неговите закони и природа. Аз само повторих един сън, който Сам Бог ми беше дал. И ето какъв е резултатът! Предаден съм от братята си и живея в робство! За баща си съм мъртъв и той никога няма да дойде в Египет, за да ме потърси.” Йосиф чувстваше братята си виновни за своето нещастие. Заради тях той лежеше сега тук в този затвор. Може би той си е мислел за времето, когато щеше да дойде на власт според съня, даден от Господа. Колко различно щеше да бъде всичко, ако неговите братя не го бяха лишили от бъдещето му!

Не чуваме ли често нашите братя и сестри да падат в същия капан, отправяйки обвинения към някого? Например: „Ако не беше съпругата ми, сега щях да съм служител. Тя много ми пречи и провали толкова много от това, за което съм копнял”; „Ако не бяха моите родители, сега щях да живея нормален живот. Те са виновни за настоящето ми състояние. Как може другите да имат нормални родители, а аз не? Ако майка ми и баща ми не се бяха развели, собственият ми брак щеше да бъде в много по-добро положение”; „Ако пасторът не подтискаше моята дарба, сега щях да съм по-свободен и полезен. Той ми пречеше да изпълнявам служението на моя живот. Той настрои хората от църквата срещу мен”; „Ако не беше бившият ми съпруг, аз и децата ми сега нямаше да сме в това материално затруднение”; „Ако не беше едната моя жена от църквата, аз все още щях да имам уважението на църковните лидери. Със своите клюки тя унищожи всяка моя надежда за благоволение от тяхна страна”.

Списъкът от обвинения е безкраен. Лесно е да обвиняваш някой друг за своите собствени проблеми и да си представяш колко по-добре щеше да си сега, ако ги нямаше всички онези, които са около теб. Ти си сигурен, че те са виновни за твоето разочарование и наранено сърце.

Искам да обърна особено внимание на следното изречение: *Никой мъж, жена, дете или дори дяволът не могат да променят Божията воля за теб. Единствено Господ управлява твоята съдба.* Братята на Йосиф сериозно се опитаха да унищожат видението, което той получи насън. Те си мислеха, че вече е невъзможно то да се сбъдне в живота на Йосиф. Със собствените си уста те изрекоха думите: „**Елате сега, да го убием, и да го хвърлим в един от тия ровове... И ще видим какво ще излезе от сънищата му!**” (Битие 37:20). Те бяха решили да го убият. Това не беше нещастен случай. Те бяха намислили да сторят това! Не искаха да му оставят дори и най-малък шанс за успех! Е, смятате ли, че когато Йосиф бе продаден в робство, Небесният Отец погледна Сина и Святия Дух и каза: „*Сега*

какво ще правим? Вижте какво сториха братята му. Провалиха целия Ни план за Йосиф. Трябва бързо да измислим нещо! Имаме ли резервен план?” Мнозина християни се държат в кризисни ситуации по такъв начин, сякаш точно това се случва на небето. Можете ли да си представите Отец да казва нещо подобно на Исус: „*Знаеш ли, Исусе, уволниха Джим, защото един негов брат от църквата го натопи. Какво ще правим? Нямаш ли някое свободно работно място долу, не земята?”* Или пък нещо друго: „*Исусе, Сали е на тридесет и четири, а още не се е омъжила. Имаш ли някой подходящ ерген за нея долу, на земята? Мъжът, който бях определил за нея, се ожени за най-добрата ѝ приятелка, защото тази приятелка беше разпространила клюки за нея и така привлече сърцето му.”* Всичко това звучи абсурдно, но все пак начинът, по който реагираме в критични състояния, показва, че точно така гледаме на Бога.

Нека видим как Йосиф би се чувствал в църквата днес. Ако беше като повечето от нас, знаете ли какво щеше да прави той? Щеше да обмисля отмъщение. Щеше да се успокоява с мисли като тези: „Само да ми паднат в ръчичките, ще ги убия! Заслужават си го заради това, което ми сториха. За всичко ще си платят.” Но, ако Йосиф наистина мислеше по този начин, Бог щеше да го остави да изгние в онзи затвор! Ако беше излязъл от затвора с този мотив, той щеше да убие предците на десет от общо дванадесетте племена на Израел. В това число влизаше и племето на Юда, от където щеше да произлезе Христос. Точно така, онези, които се отнесоха толкова подло с Йосиф, бяха патриарсите на Израел! А Бог беше обещал на Авраам, че от тях ще се роди народ. И в крайна сметка Исус щеше да дойде от потомството им! Йосиф не робуваше на чувството си за нараняване и така Божият план беше твърдо положен в живота му, както и в живота на неговите братя.

МОЖЕШЕ ЛИ ДА МУ СЕ СЛУЧИ НЕЩО ПО-ЛОШО ОТ ТОВА?

ЗАТВОРЪТ не беше само време на изпитание за Йосиф, но и една възможност. Той беше затворен с още двама души. И веднъж те имаха доста живи и обезпокоителни сънища. Йосиф ги разтълкува с изумителна точност. Единият щеше да бъде върнат на служба, а другият – екзекутиран. Йосиф помоли този, който щеше да си възвърне благоволенieto на Фараон, да си спомни за него, когато се върне на служба. И когато това стана, изминаха цели две години без никаква вест от този човек. Това беше още едно разочарование за Йосиф, още една възможност да се почувства наранен.

БОГ ВИНАГИ ИМА ПЛАН

ЕДИН ден Фараонът видя на сън нещо много обезпокоително. Никой от неговите магьосници или мъдреци не беше в състояние да му даде тълкувание. Тогава възстановеният служител си спомни за Йосиф. Той разказа как в затвора Йосиф беше разтълкувал вярно собствения му и този на неговия другар сън. Йосиф беше изправен пред Фараона, където той разтълкува съня – предстоеше глад и мъдро го посъветва как да се подготви за тези времена. Фараонът веднага повиши Йосиф и му даде да бъде по власт втори и да управлява в цял Египет. Йосиф, с помощта на Божията мъдрост, се подготви за жестокия глад, който предстоеше.

По-късно глад настъпи по всички земи и братята на Йосиф дойдоха в Египет, да търсят помощ. Ако Йосиф беше таял нещо в сърцето си против тях, сега беше моментът то да

излезе на яве. Той би могъл да ги хвърли в затвора до края на живота им, да ги измъчва или дори да ги убие, защото нямаше в Египет кой да го обвини, понеже беше втори след Фараона по власт, а на самия Фараон би му било все едно за тях. Но това, което направи Йосиф, е, че им даде жито безплатно. После ги настани в най-добрата земя на Египет и те ядяха от тлъстината ѝ. С една дума, получиха най-плодородната земя. Всъщност Йосиф сложи край на всичко, като благослови онези, които го бяха проклели, вършейки добро на хора, които го бяха намразили (Матей 5:44).

Бог знаеше предварително какво щяха да сторят Йосифовите братя. Той знаеше всичко това още преди да беше дал съня на Йосиф и още преди който и да е от тези братя да се беше родил.

Йосиф не само, че не отвърна на злото със зло, но стори нещо повече. Вижте какво каза той на братята си, когато те отново станаха едно: **„Сега, не скърбете, нито се окайвайте, че ме продадохте тук, понеже Бог ме изпрати пред вас, за да опази живота. Защото вече две години гладът върлува в страната, а остават още пет години, в които не ще има ни оране, ни жетва. Бог ме изпрати пред вас, за да съхраня от вас остатъка на земята и да опази живота ви чрез голямо избавление. И тъй, не ме изпратихте вие тук, но Бог...”** (Битие 45:5-8).

Вижте какво казва псалмистът: **„После призова глад на земята, унищожил всички запаси от хляб. Изпрати човек пред тях – Йосиф, който бе продаден като роб”** (Пс. 105:16-17). Е, кой изпрати Йосиф? Неговите братя или Господ? От устата на двама свидетели виждаме, че Бог бе този, който го изпрати. Йосиф каза ясно на своите братя: „И тъй, не ме изпратихте вие тук.” Да видим какво казва Духът! Както по-рано отбелязах, **НИКОЙ СМЪРТЕН, НИТО ДЯВОЛЪТ МОЖЕ ДА ПОПРЕЧИ НА БОЖИЯ ПЛАН ВЪВ ВАШИЯ ЖИВОТ**. Ако положите живота си в тази истина, тя ще ви освободи. Има само един човек, който може да осуети Божия план във вашия живот. И този човек сте вие самият! Погледнете народа на Израел. Бог им беше изпратил спасител, Мойсей, който да ги изведе от Египет, страната на робството, и да ги въведе в Обетованата земя. След като прекараха една година в пустинята, изпратиха съгледвачи да огледат Обещаната земя. Те се върнаха роптаещи. Бяха се уплашили от народите в тази земя, които ги превъзхождаха по численост и мощ. Целият народ с изключение на Исус Навиев и Халев бяха единомислени в опасенията си. Хората се чувстваха така, сякаш че Господ ги беше извел, за да умрат. Те се бяха обидили на Мойсей и на Господа. Това отношение продължи повече от година. Понеже се поддадоха на чувството си на нараняване, Бог не позволи на това поколение да стъпи в земята, която им беше обещал да притежават. Много хора служат на Господа с плам и са изпадали в трудни ситуации, защото подли хора или плътски християни са злоупотребили с тях. Вярно е, че към тях са се отнесли несправедливо, но ако оставим нараняването да пусне дълбоки корени в нашия живот, това само ще улесни реализирането на намерението на врага, а то е – да ни отдели от Божия план за нас. Ако се съпротивите на огорчението, вие ще сте изпълнили Божията воля. В противен случай ще станете пленник на дявола и ще подпомогнете пъклените му планове. Изборът е ваш. Много по-изгодно ще е, да се освободите от огорчението си.

Никога не трябва да забравяме, че нищо не се случва в нашия живот, без Бог да го допусне предварително. Ако дяволът можеше да ни унищожил, когато си поиска, той щеше да стори това много отдавна, защото ненавижда човека. Винаги носете в сърцето си следните стихове: **„Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече,**

отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите” (I Кор. 10:13).

Забележете, че се казва „*и изходен път*”. Бог вече е видял предварително всяко препятствие, което ще срещнем в живота си, без значение колко голямо или малко е то и е промислил изходен път за нас. Но което е най-удивителното, точно онази ситуация, която наподобява на пълен провал на Божия план в живота ни, всъщност се оказва нашият спасителен път, но само, ако останем в покорство и се съпротивим на огорчението в сърцето си. И така, винаги помнете: „*Покорявайте се на Бога, като живеете освободени от всяко огорчение! Противете се на дявола и той ще бяга от вас!*” (Яков 4:7). А ние му се противим, като не се поддаваме на огорчението. Нашето видение или сън може би ще се случат по необичаен за нас начин, но Неговото Слово и обещания никога няма да отпаднат. Но чрез собственото си непокорство рискуваме те да ни отминат!

ЕДИН ДРУГ ВИД ПРЕДАТЕЛСТВО

НЕ ВСЕКИ е преживял това, което се е случило на Йосиф. За него то нямаше да бъде така болезнено, ако идваше от *враговете* му. Но виновни за това бяха именно неговите *братя*, неговата плът и кръв. От тях се очакваше да го подкрепят, насърчават, защитават и да се грижат за него. Има ли по-жестоко отношение от това, което Йосиф понесе върху себе си?

**Едно е да преживееш отхвърляне и омраза от брат или сестра
и нещо съвсем различно е, когато тази омраза и ненавист идват от твоя баща**

4

ТАТКО МОЙ, ТАТКО МОЙ

„Татко мой... познай и виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми, и че не съм съгрешил против теб; при все, че ти гониш живота ми, за да го погубиш” (I Царе 24:11).

В ПРЕДИШНАТА глава видяхме как братята на Йосиф се опитаха да го премахнат. Видяхме и болката, която Йосиф изстрада заради това предателство. Може би и вие сте изпадали в подобно положение. Може би вашите най-близки – тези, от които очаквате любов и подкрепа, са ви предали. В тази глава искам да разгледам една още по-болезнена ситуация от тази, в която някой брат те е предал. Едно е да те предаде твоят брат, но още по-страшно е, когато това отхвърляне и презрение идва от твоя баща. Когато използвам думата баща, нямам предвид само биологическия смисъл на думата, но тук включвам и всеки водач, който Бог поставя над нас, за да ни ръководи. Ние винаги сме смятали, че тези хора ще ни обичат, поучават, ще се грижат за нас и ще ни отделят внимание.

ЛЮБОВТА И ОМРАЗТА

ПРИМЕР за това как един баща е предал сина си, е взаимоотношението между цар Саул и Давид (I Царе 16-31 гл.). Животът на двамата се кръстоса още преди да се бяха видели един друг.

Пророк Самуил беше помазал Давид, да бъде следващият цар на Израел. Давид навярно се

е чувствал опиянен от вълнение и си е мислил: „Това е същият човек, който помаза Саул. Аз наистина ще бъда цар!” През това време Саул е измъчван в своя дворец от зъл дух, защото не се бе покорил на Господа. Облекчение идваше върху него само, когато някой му свиреше на арфа. Сауловите слуги започнаха да търсят някой младеж, който да стои в неговото присъствие и да му свири. Един от царските слуги препоръча Давид, синът на Есей. Цар Саул изпрати хора при Давид, които да го поканят да дойде в двореца и да му прислужва. Давид сигурно си е помислил: „Бог вече работи за Своето обещание, което ми даде чрез пророка Си. Със сигурност ще спечеля благоволенieto на царя. Това трябва да е началото на моето коронясване.”

След известно време Давид бе изпратен от баща си, да занесе храна на по-големите си братя, които воюваха с филистимците. Когато дойде на бойната линия, Давид видя Голиат, най-силният от всички филистимци, да се подиграва на Божията армия, и това продължаваше вече четиридесет дни. Той също така разбра, че царят даваше ръката на дъщеря си на този, който победи този великан. Давид се представи пред царя и поиска разрешение да влезе в бой. Той победи Голиат и спечели дъщерята на Саул. До този момент Давид беше вече спечелил благоволенieto на Саул и живееше в двореца, при царя. Йонатан, най-големият син на Саул, сключи завет на вечно приятелство с Давид. Господ благославяше всяко нещо, което Саул възлагаше на Давид да стори. Царят заповяда на Давид да се храни на една маса със собствените му синове. Давид беше изпълнен с щастие. Той живееше в двореца на царя, хранеше се на неговата маса и бе женен за дъщеря му. Йонатан беше негов приятел и Давид преуспяваше във всяко свое начинание. Дори целият народ го беше обикнал. За него всичко това означаваше, че пророчеството започваше да се изпълнява. Саул възлюби Давид повече от всичките си слуги. Той му стана като баща. Давид беше сигурен, че Саул щеше да го поучава и обучи и че един ден щеше с голяма почит да приеме неговия трон. Давид се беше възраднавал на Божията вяност и доброта. Но само за един ден всичко коренно се промени.

Веднъж, когато Саул и Давид се връщаха заедно от бойното поле, жените от градовете излизаха и танцуваха, като пееха: „*Саул порази хиляди, а Давид десетки хиляди*”. Саул се разсърди твърде много от това и от този ден презря Давид. На два пъти Саул се опита да убие Давид, докато той свиреше на арфата си в присъствието на царя. В Библията се казва, че Саул намрази Давид, защото знаеше, че Бог благоволяваше повече в Давид. Давид бе принуден да бяга, за да спаси живота си. Единственото място, където можеше да избяга, бе в пустинята.

„Какво става? – чудеше се Давид. – Обещанието за почваше да се изпълнява, е ето, че сега напълно се провали. Човекът, който беше мой наставник, се опитва да ме убие. Какво мога да направя? Саул е Божият помазаник. Бог е с него и какъв шанс имам срещу този човек? Той е царят, Божий човек, управляващ Божия народ. Защо Бог допуска това да се случи?”

Саул заедно със своите три хиляди най-опитни воители прогонваше Давид от всяка пустиня и от всяка пещера. Те имаха една едничка цел: да го убият. В този момент от обещанието беше останало само една сянка. Давид вече не живееше в двореца и не се хранеше на масата на царя. Той обитаваше влажните пещери и се хранеше от животински остатъци в пустинята. Вече не яздеше редом с царя, но тези, които едно време се сражаваха с него, сега го преследваха. Не спеше в топло легло и нямаше слуги, които да се грижат за него или да му отдават възхвала. Неговата жена вече принадлежеше на друг. Животът му беше изпълнен със самотата на изгнаник без родина. Забележете, че Господ, а не дяволът, беше поставил Давид под грижата на Саул. Защо Бог не само беше допуснал това, но и го беше

планирал? Защо Бог беше „размахал“ за кратко време Своето благоволение пред очите на Давид и беше го отнел така рязко в следващия момент? Това беше една „чудесна“ възможност за Давид да се почувства оскърбен не само от Саул, но и от Бог. Толкова много въпроси, останали без отговор, засилваха изкушението човек да се усъмни в Божиата мъдрост и план.

Саул толкова силно желаше да убие Давид, че от това неговото състояние на лудост се влоши. Той изпадна в отчаяние. Свещениците от град Ноб дадоха на Давид подслон, храна и меч на Голиат. Те въобще не знаеха, че Давид бягаше от царя и си мислеха, че царят го беше изпратил тук с поръчение. Те се допитаха до Господа за Давид и го изпратиха по неговия път. Когато Саул разбра за това, много се ядоса. Той заповяда да убият осемдесет и пет невинни свещеници на Господа и подложи на клане целия град Ноб – мъже, жени, деца, бозайничета, говеда и овце. Той осъди невинните, вместо да стори това над амаличаните. Той беше убиец. Как въобще можеше Господ да постави Своя Дух в такъв човек? Веднъж известиха на Саул, че Давид се укривал в пустинята Ен-Гади. Саул бързо събра три хиляди мъже и тръгна, за да търси Давид. По пътя Саул и неговите воители се отбиха пред входа на една пещера, за да си починат. Никой не знаеше, че Давид се крие вътре в пещерата. Саул съблече своята мантия и я сложи настрана. Давид стана и отрязва скришно полата на дрехата. След като Саул си тръгна от пещерата, Давид се поклони до земята и извика след него: „**Виж оце, отче мой, виж и полата на мантията ти в ръката ми! Познай и виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми, и че не съм съгрешил против теб, при все, че ти гониш живота ми, за да го отнемеш**” (1 Царе 24:11).

Давид извика към Саул с думите: „**Отче мой, отче мой!**” Казано с други думи, той просто скърбеше, като казваше: „Виж сърцето ми и ми бъди баща. Аз се нуждая от някой, който да ми бъде водач, а не от някой, който да ми отнеме живота!” Дори и в моментите, когато Саул се опитваше да го убие, в сърцето на Давид не преставаше да гори надеждата.

КОИ СА НАШИТЕ БАЩИ?

ВИЖДАЛ съм този повик да излиза от безброй мъже и жени в тялото Христово. Това са предимно млади хора със силно призвание от Господа в своя живот. Те търсят баща, който да ги наставлява, обича, подкрепя и насърчава. Ето защо Господ казва: „**Ще обърна сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия**” (Малахия 4:6).

Нашата нация изгуби своите бащи (в семейството, службата, църквата) през четиридесетте и петдесетте години на този век и днес нашето състояние все повече се влошава. Подобно на Саул, много глави на семейства, водачи в църкви и ръководители на предприятия са повече загрижени за собствените си интереси, отколкото за интересите на младото поколение. Поради това тези водачи гледат на Божиите хора като на средство за постигане на собствените си цели, а не съобразяват тези цели с благо на народа си. За да ги осъществят, тези водачи са готови да нараняват хора и да опропастяват техния живот. Справедливостта, милостта, любовта и честността се изопачават в името на личните постижения и интереси. Парите и славата са критериите за всяко решение.

Това поражда появата на такъв тип отношение към хората, каквото Давид понесе в живота си. В края на краищата, ще каже някой, Саул трябваше да се грижи за цяло едно царство. Така и днес, много лидери в църквата оправдават този тип отношение, което произлиза от тях, с обяснението, че те се грижат за разпространението на Евангелието. Не малко лидери

са покрусили свои братя и сестри поради подозрението, което са изпитвали към тях. От къде идва това подозрение в сърцето на тези водачи? Отговорът е, че те служат на видението, а не на хората. Подобно на Саул, те са несигурни в своето призвание и това поражда ревност и гордост. Те признават достойнствата на тези хора, които са богобоязливи, и с готовност се възползват от тях за своите цели. Саул се радваше на успеха на Давид до момента, в който той стана заплаха за неговия трон. Тогава Саул понижи Давид и търсеше причина да го убие. Срещал съм безброй млади мъже и жени, които копнеят някой да поеме отговорност за тях. Те търсят човек, който да ги води и поучава. Чувстват се изолирани и сами. Търсят някой, който да им бъде баща. Но Бог е позволил те да живеят живота си нежелани от никого. Причината за това е, че Той иска да направи в живота им това, което беше сторил в живота на Давид. Чуйте внимателно какво казва Духът. Давид беше силно обезпокоен от това, че Саул намираще бунт и зло в сърцето му. Давид сигурно е изпитал сърцето си, казвайки: „Къде съгреших? Защо Сауловото сърце толкова бързо се обърна против мен?” Затова и извика: **„и едни рекоха да те убия, но аз те пожалих. И от това, че отрязах полата на мантията ти, но не те убих, познай и виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми, и че не съм съгрешил против теб”** (I Царе 24:11). Давид си мислеше, че ако докаже своята любов към Саул, щеше да си възвърне благоволенieto му и пророчеството щеше да се изпълни. Хората, които са преживели предателство от баща или водач, са склонни да приемат цялата вина върху себе си. Те често се измъчват с въпросите: „Какво съм сторил?” и „Къде е нечистотата на сърцето ми?” Понякога се чудят: „Кой обърна сърцето на моя водач против мен?” После се впускат в безкрайни опити да докажат невинността си пред своите лидери. Мислят, че отново ще бъдат приети, ако покажат вяност и любов. За съжаление, колкото повече се стараят в това, толкова по-отхвърлени се чувстват.

КОЙ ЩЕ ОТМЪСТИ ЗА МЕН?

САУЛ осъзна праведността на Давид след като видя, че му беше пощаден живота. И така, той и неговите мъже си тръгнаха. Давид навярно си е помислил: „Сега царят отново ще ме прибере при себе си и пророчеството ще се сбъдне. Със сигурност той видя сърцето ми и ще се отнася вече по-добре към мен.” Много бързаш, Давид. Само малко по-късно на Саул му беше съобщено, че Давид се намира на хълма Ехела. Саул отново тръгна да го дири със същите онези три хиляди воители. Сигурен съм, че това направо е опустошило Давид. Той вече беше наясно, че между тях няма никакво недоразумение, но че Саул беше решил без никаква причина, да му отнеме живота.

Колко ли отхвърлен трябва да се е почувствал! Саул познаваше сърцето на Давид и все пак не спираше да го преследва. Давид и Ависей се промъкнаха в стана на Саул. Никой от стражата не ги видя, защото Бог им бе пратил дълбок сън. Тези двама мъже успяха да минат незабелязано през целия стан и да се промъкнат до мястото, където Саул спеше. Ависей умоляваше Давид: **„Бог предаде днес врага ти в ръката ти; сега прочее, нека го поразя с копие до земята, с един удар и няма да повтори!”** (I Царе 26:8). Ависей имаше доста основателни причини да очаква от Давид разрешение да убие Саул. Първо, Саул беше убил осемдесет и пет невинни свещеници заедно с техните семейства – по най-хладнокръвен начин! На второ място, Саул беше дошъл с три хиляди воители, за да отнемат живота на Давид и неговите последователи. Ависей имаше правото да мисли, че ако не убиеш първи врага си, той със сигурност ще погуби теб. Това се нарича самоотбрана. Всеки съд оправдава тези действия. Трето, Бог вече беше помазал Давид чрез пророка Си

Самуил за цар на Израел. Давид трябва да се погрижи, да си вземе това, което му принадлежи по право, ако не иска чрез смъртта си да осуети изпълнението на Божието пророчество. Четвърто, Бог беше пратил дълбок сън на цялата армия, за да могат Давид и Ависей да достигнат безпрепятствено до Саул. Защо иначе ще прави Бог това? На Ависей му се струваше, че Давид никога повече нямаше да получи такъв сгоден шанс за действие. Всички тези причини изглеждаха напълно основателни. В тях имаше голяма доза истина и освен това бяха дадени като насърчение от истински брат. Така че, ако Давид хранеше в себе си и най-малкото чувство на огорчение, той веднага щеше да приеме този момент като напълно удобен за възмездие и щеше да позволи на Ависей да прободне Саул.

Вижте какво отговори Давид: **„Да го не погубиш, защото кой може да дигне ръка против Господния помазаник и да бъде невинен? Бъди уверен, както си в живота на Господа, че Бог ще го порази; или денят му ще дойде и ще умре; или ще влезе в сражение и ще загине. Да ми не даде Господ да вдигна ръка против Господния помазаник!”** (I Царе 26:9-11). Давид не искаше да убие Саул, въпреки че Саул бе убил невинни хора, а сега искаше и живота му. Давид не искаше да отмъщава за себе си, но остави това в Божиите ръце. Разбира се, всичко щеше да бъде много по-лесно, ако още тогава се беше погрижил да сложи край на всичко това – лесно за Давид, както и за народа на Израел. Той знаеше, че целият народ сега беше като стадо без пастир. Знаеше също, че един вълк обикаляше стадото и го грабеше, задоволявайки собствените си егоистични желания. Беше му трудно да не се защитава, но сигурно му е било още по-трудно да остави народа, който обичаше, в ръцете на един луд цар. Но Давид направи своя избор, макар да знаеше, че Саул няма да се успокои, докато не отнеме живота му. Давид беше показал, че има чисто сърце, когато веднъж вече беше пощадил живота на Саул. Не се възползва и от втората възможност да направи това. Саул беше Божий помазаник и Давид го предостави в ръцете на Божието правосъдие.

Колко хора днес имат сърце като на Давид? Ние вече не се избиваме с физически мечове, но се опустошаваме взаимно с един друг вид мечове – езика. **„Смърт и живот има в силата на езика”** (Притчи 18:21). Църкви се разцепват, семейства се разделят, бракове се разпадат и любовта умира, погубена от словесни атаки, предназначени да наранят и да разстроят околните. Оскърбени от приятели, семейство и водачи, ние също се въоръжаваме с думи на гняв и обезсърчение. Въпреки, че думите, които изричаме може да са истина, мотивите ни си остават нечисти. В Притчи 6:16-19 се казва, че е мерзост пред Господа, ако сееш раздори и разцепление между братя. Когато съобщим нещо с намерението да разрушим взаимоотношения или да накърним нечие достойнство – дори и това, което казваме, да е вярно – това си остава мерзост пред Господа.

ИЗОБЛИЧАВА ЛИ ГОСПОД ГРЕХОВЕТЕ НА МОЯ ЛИДЕР ЧРЕЗ МЕН?

ПРЕДИ Бог да ми даде това служение, в което съм сега, в продължение на седем години бях младежки лидер. По това време имаше един човек, който изпитваше неприязън към мен и не харесваше посланията, които проповядвах. По принцип това не ми правеше особено впечатлени, като изключим само акта, че този човек имаше духовна власт над мен. Вярвах, че имах призвание от Господа да проповядвам на младежите за чистота и дързост, а сред същите тези младежи беше и синът на въпросния човек. Словото беше породило изобличение в сърцето на този младеж. Един ден той дойде при нас със сълзи на очи. Беше доста притеснен, защото това, което ставаше в неговия дом, не съответстваше на това, което аз ги предизвиквах да живеят в живота си.

Тази случка, както и някои по-конфликтни ситуации явно са принудили баща му да се отърве от мен. Този баща отиваше при главния пастор и подклаждаше чувство на гняв чрез лъжливи обвинения по мой адрес. След това той идваше при мен и ми казваше как главният пастор бил настроен против мен и как той се застъпвал за мен. Често се отправяха амвонни забележки към ръководния състав, като никоя от тях не беше насочена директно към мен, но визираха моето име по косвен начин. В такива случаи този човек ми се усмихваше насреща, но всъщност намерението му бе, да ме унищожи. Няколко члена на младежката група казаха, че бяха чули за мен, че ще ме уволняват. Всъщност тази новина я разпространяваше същият този син, не злонамерено разбира се, просто повтаряше това, което беше чул у дома. Бях объркан и ядосан. Отидох при неговия баща, който не отрече, че е казвал тези думи, но добави само, че това са мислите на главния пастор.

Изминаха няколко месеца, но напрежението не спаднаше. Той успя да разруши всички взаимоотношения между мен и главния пастор. Успя да направи същото и по отношение на останалите пастори, които не се харесваха на моя опонент.

В семейството ми цареше постоянно напрежение и ние никога не знаехме дали ще запазя мястото си в църквата или ще бъда изгонен. Бяхме си купили наскоро къща, съпругата ми беше бременна и нямаше къде да отидем. Не исках да опитвам да търся работа на други места. Вярвах, че Бог ме беше довел в тази църква и не бях си предвидил никакъв резервен план. Съпругата ми се беше превърнала в духовна развалина: „Скъп – казваше тя, – сигурна съм, че ще те уволнят. Всички така казват.” „Нито са ме наели, нито ще ме уволнят против Божията воля” – отговарях аз. Тя си мислеше, че искам да избягам от обстоятелствата и не спираше да ме умолява да напусна.

Най-накрая дойде и новината, че вече е взето решението за моето уволнение. Главният пастор съобщи пред църквата, че предстояха някои промени в младежките групи. Все още не бях споделял с главния пастор за напрегатите взаимоотношения, които имах с прекия си началник, който той беше назначил над мен. Имах уговорен час с него и прекия си началник на следващия ден. Бог много ясно ми беше говорил да не казвам нищо в своя защита. Когато на следващия ден се срещнах с пастора си, много се изненадах, като видях, че пасторът седеше съвсем сам в кабинета си. Той ме посрещна с думите: „Джон, Бог те е изпратил в тази църква и аз няма да ти позволя да си отидеш.” Усетих огромно облекчение. Бог се беше погрижил за мен в последния момент.

„Защо този човек не те харесва?” – ме попита той. – Моля те, отиди при него и се изяснете помежду си.” Скоро след тази среща успях да се сдобия с писмено доказателство, което уличаваше прекия ми ръководител в непочтени мотиви, подтикнали решенията му по отношение на моите задължения. Много исках да представя тези доказателства пред главния пастор.

През този ден аз обикалях стаята и се молах в продължение на четиридесет и пет минути, опитвайки се да превъзмогна неприятното чувство, което таях в себе си. Постоянно си повтарях: „Господи, този човек се отнесе много непочтено и подло. Той трябва да бъде изобличен. Той е напаст за това служение. Наистина трябва да кажа на пастора какво всъщност представлява той!”

Продължавах да намирам доводи, за да оправдая желанието си да го изоблича. „Всичко, което мисля да кажа, е документирано черно на бяло и не се дължи на изблик на някакви чувства. Ако не бъде спряно, подлостта му ще зарази цялата църква.” Но в крайна сметка аз само успях да промърморя следното: „Господи, Ти май не искаш точно аз да го

изобличавам, нали?”

Когато изговорих тези думи, Божият мир нахлу в сърцето ми. Поклатих глава удивено. Разбрах, че Бог не желаше да предприемам абсолютно нищо, така че изхвърлих доказателствата, с които разполагах. По-късно, когато можех да размисля по-трезво над тази ситуация, разбрах, че всъщност съм искал повече да си отмъстя, отколкото да предпазя който и да е от служението. Но в онзи момент аз твърдо смятах, че мотивите ми не са егоистични. На практика може да съм имал вярна информация, но мотивите ми така или иначе си бяха нечисти.

Беше изминало известно време, когато веднъж, докато стоях и се молах пред църквата, преди да започне работното ми време, човекът, с когото не се разбирах, се появи с колата си. Господ ми внуши, че трябва да отида при него и да се смиря. В същия момент започнах да се оправдавам: „Не, Господи, той трябва да дойде при мен. Той е виновен за всичките неприятности.”

Продължих да се моля, но отново Господ настоя да отида веднага при него и да се смиря. Вече бях уверен, че това беше Божията воля. Звъннах му по телефона и после отидох до неговия кабинет. Това, което казах там, и начинът, по който го казах, щеше да бъде много по-различен, ако Господ не ми беше говорил. Съвсем искрено му поисках прошка. „Прости ми, че се държах така осъдително към теб”, признах си аз. Неговото отношение към мен веднага стана по-благосклонно и разговорът ни продължи цял час. От този ден насам нападките му към мен спряха, въпреки че все още не се разбираше с някои пастори. Шест месеца по-късно, докато бях в чужбина и проповядвах, главният пастор беше вече научил за всичките нередности в работата на този човек. Те не касаеха взаимоотношенията му с мен, но бяха свързани с други области на служението в църквата. Делата му се оказаха много по-лоши от това, което знаех за него. Уволниха го незабавно. Осъждението беше дошло, но не чрез моята ръка. Онова, което се опитваше да ми стори, сполетя самия него. Но аз не бях щастлив от това, че беше уволнен. Скърбях за него и за семейството му.

Познавах добре неговата болка – аз самият я бях изпитал, когато бях под негова власт.

Понеже му бях простил още преди шест месеца, аз го бях обикнал и сега не исках това да му се случи. Ако го бяха уволнили една година по-рано, когато му бях ядосан, може би щях да изпитам радост от това. Тогава разбрах, че бях напълно свободен от чувството на нараняване, което бях крил в себе си. Смирението и нежеланието да отмъстя сам за себе си бяха ключовете, които ме освободиха от затвора на наранената душа. Една година по-късно го видях на едно летище. Веднага ме обля Божията любов. Изтичах до мястото, където се намираше той и го прегърнах. Бях истински щастлив, когато той ми каза, че при него всичко е наред. Ако няколко месеца по-рано не бях отишъл в неговия кабинет и не се бях смирил тогава, на летището нямаше да мога да го погледна в очите. Изминаха няколко години, откакто го видях за последен път, но единственото, което чувствам към него, е любов и искрено желание да върши Божията воля.

Давид постъпи мъдро, като остави Бог да бъде негов съдия. Вие може да попитате: „Чрез кого беше осъден Саул, Божият помазаник?” Филистимците. Саул и неговите синове умряха на бойното поле. Когато новината достигна до Давид, той не ликуваше. Той скърбеше.

Един човек се похвали на Давид, надявайки се да спечели благоволенieto му, че именно той е убил Саул, но се случи тъкмо обратното. „**Ти как се не убоя да дигнеш ръка да убиеш Господния помазаник?**”, попита Давид. Той издаде заповед човекът да бъде

екзекутиран (II Царе 1:14-15).

Тогава Давид написа песен, с която народът на Юда да прослави Саул и неговите синове. Забрани на евреите обаче, да прогласят новината по филистимските улици, да не би врагът да се възрадва. Той прокле – да няма нито дъжд, нито ниви на мястото, където Саул бе убит. После призова целия Израел да оплаче смъртта на Саул. Това не може да е човек с наранено сърце. Оскърбеният човек щеше да каже: „Така му се пада!“ Но Давид не спря дотук. Той не порази никого от дома на Саул, а вместо това показа милост към тях. Даде им земя и храна и прие един от потомците му да се храни на царската маса. Това да ви прилича на човек с наранено сърце?

Въпреки, че Давид беше отхвърлен от Саул, който трябваше да му бъде като баща, той запази своята лоялност дори и след смъртта му. Лесно е да останеш верен на баща или водач, който те обича, но какво ще кажете за такъв, който е излязъл, за да ви порази? Божието сърце ли ще потърсите или ще потърсите собственото си възмездие?

**Бог е праведен да съди слугите Си,
но Божиите слуги нямат право да отмъщават за себе си**

5

КАК СЕ РАЖДАТ ДУХОВНИТЕ СКИТНИЦИ

„Да ми не даде Господ да сторя това за господаря си, Господния помазаник, да дигна ръка против него, защото е Господният помазаник. С тия думи Давид спря мъжете си и не ги остави да се подигнат против Саул” (I Царе 24:6-7).

В ПРЕДИШНАТА глава видяхме как Давид понесе едно несправедливо отношение от човек, който смяташе за свой баща. Давид постоянно се опитваше да разбере къде беше сгрешил. С какво настрои Сауловото сърце против себе си и как можеше да си възвърне неговото благоразположение?

Той доказа своята преданост, като пощади живота на Саул, въпреки че Саул не спираше да го преследва яростно. Той извика към Саул с наведена до земята глава, казвайки: „Виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми и че не съм сгрешил против теб.” Когато показа верността си към своя водач, Давид намери покой в душата си. По-късно той научи нещо още по-отчайващо: Саул не се беше отказал от намерението си да го унищожи. Но Давид не пожела да вдигне ръка против онзи, който искаше живота му, при все че Бог беше спуснал дълбок сън над цялата вражеска армия и му беше изпратил за другар човек, който копнееше да убие Саул. Давид някак си разбра, че чрез тази спяща армия Бог изпитваше сърцето му. Бог искаше да знае, дали Давид щеше да установи своето царство, като убие, както стори Саул, или щеше да остави Господа да установи царство на праведност завинаги. *„Не си отмъщавайте, но дайте място на Божия гняв, защото е писано: На Мен принадлежи отмъщението, аз ще сторя въздаяние, казва Господ” (Римл. 12:19).*

Бог е праведен да отмъсти за Своите слуги, но Божиите слуги нямат право да отмъщават сами за себе си. Саул отмъсти сам за себе си. Той не спираше да преследва Давид, един честен човек, в продължение на четиринадесет години и изби немало свещеници и техните семейства.

Времето, през което стоеше наведен над спящия Саул, за Давид бе време на изпитание. От

решението му щеше да проличи дали все още притежаваше благородното сърце на пастир или в него цареше несигурността на още един Саул. Щеше ли да послуша Божието сърце? По принцип ни се струва много по-лесно да вземем нещата в свои собствени ръце, отколкото да оставим нашия справедлив Господ да действа. Бог изпитва Своите служители чрез покорството им. Той умишлено ни поставя в ситуации, в които религиозните и обществените норми привидно оправдават нашите действия; допуска хора, и това обикновено са наши близки, които да ни подтикнат да се защитим. Ние дори може да си въобразим, че постъпваме благородно и защитаваме другите като отмъщаваме за себе си. Но това не е Божият път. Това е мъдростта на света. Тази мъдрост е земна и плътска.

Спомням си, че по времето, когато имах възможност да изоблича моя ръководител, за който по-рано ви споменах, аз се борех с мисълта, че този човек може да навреди и на други хора, ако не бъде изобличен. Постоянно си мислех следното: „Казвам единствено истината. Ако не го сторя, това може да продължи безкрайно дълго!“ Имаше и хора, които ме караха да го изоблича. Сега обаче зная, че Бог допусна да имам тази информация с една единствена причина – да ме изпита. Щях ли да стана като онзи, който искаше да ме унищожи? Или щях да оставя на Бога да отсъди или да прояви милост, ако този човек се покаеше?

КАК Е ВЪЗМОЖНО БОГ ДА УПОТРЕБЯВА ПОКВАРЕНИ ВОДАЧИ

МНОГО хора се питат: „Защо Бог издига водачи, които допускат сериозни грешки и дори понякога са покварени?“ Нека да погледнем какво бе детството на Самуил (I Царе 2-5). Точно Бог, а не дяволът, беше Този, Който постави Самуил под властта на Илия, един покварен свещеник, и под Офния и Финеес, неговите още по-покварени синове, които също бяха свещеници. Офния и Финеес постъпваха много зле с хората, като отнемаха от приносите им и подтикваха жените, които се събираха при портите на скинията, към прелюбодеяние. Как си представяте да живеете живот на покорство към такъв свещеник, който води този начин на живот? Свещеник, който бе толкова затъпял в Духа, че не можеше да различи молеца се жена от такава, която се е напила! Дотолкова пропит от плътта, че дори физическото му тяло бе станало неестествено дебело. Толкова покварен, че не стори нищо, за да спре своите синове, които беше поставил за свещеници и които вършеха прелюбодеяние вътре в самия храм. Повечето християни днес биха се оскърбили и биха потърсили друга църква, разказвайки на околните как са избягали от поквареността на техния предишен пастор и църковни лидери. При всичката тази поквареност, много ми допадат думите, които описват какво е направил Самуил, докато е бил при Илия: „**А в ония дни... детето Самуил служуваше Господу пред Илия**” (I Царе 3:1). Но цената на покварата е висока: „...**Слово от Господа беше рядкост, и нямаше явно видение**” (I Царе 3:1). Господ се бе отдалечил от цялото еврейско общество. Божият светилник догаряше в Господния храм. И какво направи Самуил? Отиде ли да търси друг храм, където да се покланя пред Господа? Оплака ли се той на старейшините от покварата на Илия и неговите синове? Събра ли около себе си хора, за да могат заедно да изгонят Илия и синовете му от храма? Не, той просто служеше на Господа! Бог го беше поставил там и той не беше виновен за деянията на Илия и неговите синове. Беше поставен под тяхна власт не, за да ги съди, но за да им служи. Приемаше Илия като Божи служител. Прекрасно знаеше, че Бог може да се справи със Своите слуги. Децата не могат да поправят бащите си. Бащите са тези, които обучават и поправят децата си. Трябва да се грижим за тези, които

Бог ни е дал да обучаваме. Това е наше задължение. Тези, които са наравно с нас, трябва да насърчаваме и увещаваме като наши братя. Но в тази и предходната глава, аз говоря за това, каква трябва да бъде нашата реакция към тези, които имат власт над нас.

Самуил слугуваше на Божия служител по най-добрия начин, по който можеше, без да съди или да изобличава Илия. Самуил изрече слово на поправление към Илия само веднъж. Това беше, когато Илия дойде при Самуил и го помоли да му каже какво пророчество му е дал Бог предната вечер. Но дори и тогава това поправление не идваше от сърцето на Самуил, но той говореше Божиите думи. Ако повече хора достигнат до тази истина, съвременната църква ще се промени.

ЦЪРКВИТЕ НЕ СА КАФЕНЕТА

ДНЕС хората напускат църквата много бързо, ако видят нещо нередно в нейните лидери. Може да им се струва, че пасторът приема даренията по неправилен начин. Или пък после събраните суми се харчат непочтено. А може и да не харесват пастора как проповядва. Той може да е или твърде недостъпен, или да е премахнал всички граници при общуването. Списъкът на причините, които можем да посочим, е безкраен. Вместо да се изправят срещу трудностите и да не губят надежда, те бързо отиват там, където на пръв поглед всичко е идеално. Да погледнем истината в очите: само Исус е съвършеният пастир. Така че, защо бягаме от проблемите в своята родина, вместо да се изправим срещу тях и да ги преодолеем? Ако имаме склонност да избягваме конфликтите, това обикновено води до нашето излизане от църквата, поради наранено сърце. После тръгваме от църква на църква, търсейки някое място със съвършени служители.

Сега, докато пиша тази книга, искам да кажа, че през последните четиринадесет години съм бил член само на две църкви в два различни щата. Имал съм безброй възможности да се почувствам наранен от лидерите в църквата (в повечето случаи мога да добавя, поради моя собствена вина или поради незрялост от моя страна). Имал съм и възможност да изоблича и осъдя лидерите, но за мен напускането на църквата не означаваше изход от положението. Един ден, в много тежък момент от моя живот, Бог се обърна към мен със стих от Словото, казвайки ми: *„Ето как искам да си тръгнеш от църквата”*. *„Защото ще излезете с радост и ще бъдете изведени с мир”* (Ис. 55:12).

Повечето не си тръгват по този начин. Те гледат на църквата като на кафене. Мислят си, че могат да си изберат и поръчат каквото си пожелаят! Чувстват свободата да останат, докато всичко е тихо и кротко. Но Библията ни учи нещо съвсем различно. Не си ти, който избираш в коя църква да ходиш. Изборът е на Бога! Библията не казва: „Сега Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както им е било угодно”. Но вместо това там се казва: *„Но сега Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както Му е било угодно”* (I Кор. 12:18).

Помнете, че ако сте на мястото, където Бог ви желае, дяволът ще се опита да ви нарани, за да ви махне от това място. Той иска да изкорени мъже и жени от мястото, където Бог ги е насадил. Ако вие напуснете това място, значи неговият план е успял. Ако откажете дори да се помръднете, макар и в момент на най-голям конфликт, вие ще разбиеете всичките му планове.

КРИТИКУВАНЕТО Е ЗАБЛУДА

ПРЕКАРАХ няколко години в една църква. Нейният пастор беше един от най-добрите

пастори в Америка. В началото слушах думите му от мястото си с отворена уста, обхванат от благоговение пред Словото, което той проповядваше. С течение на времето, тъй като работех заедно с този пастор, аз бях достатъчно близо до него, за да видя какви са недостатъците му. Подлагам на съмнение някои от неговите решения относно служението. Започнах да осъждам неговите действия и в мен се настани чувството на нараняване. Той проповядваше, но аз вече не усещах вдъхновението и помазанието. Неговото слово вече не ме назидаваше.

Едно семейство, с което се бяхме сприятелили, изглежда беше забелязало същото нещо. Бог ги изведе от църквата и те положи на основата на свое собствено служение. Поканиха ни да работим с тях. Знаех колко се измъчваме. Насърчиха ни да продължим да работим за призиването на нашия живот. Те мислеха да ни кажат всичко, което този пастор, неговата съпруга и останалите лидери в църквата правеха. Заедно щяхме да споделяме мъката си и да се чувстваме безнадеждни и уловени в капан. Те изглеждаха истински загрижени за благополучието ни, но съвместният ни разговор само още повече разпали нашето недоволство и нараняване. Както се казва в Притчи 26:20 **„Дето няма дърва, огънят изгасва; и дете няма шепотник, раздорът престава”**. Това, което чуваме от тях, може да е било истина, но в очите на Господа вършихме грях, защото такъв разговор подклаждаше с още дърва огъня на огорчението, който гореше както в тях, така и в нас.

„Ние знаем, че ти си Божий човек – ми казаха те. – И това е причината, поради която имаш проблеми на това място.” Това доста ме поласка. Аз и моята съпруга обсъдихме ситуацията: „Това, че се намираме в доста неприятно положение, е вярно. Трябва да се махнем от тук. Този пастор и съпругата му ни обичат. Те ще се грижат за нас. Хората от тяхната църква ще ни приемат, а с това и служението, което Бог ни е дал.” Излязохме от нашата църква и започнахме да ходим в църквата на това семейство, но всичко продължи няколко кратки месеца. Ние само си въобразявахме, че сме избягали от проблемите. Забелязахме, че продължаваме да живеем доста напрегнато. Не изпитвахме радост в духа си. Бяхме вързани от страха да не се превърнем в това, от което бяхме избягали. Като че ли всичко, което правехме, беше насила и някак неестествено. Не можехме да се следем с Духа. Дори взаимоотношенията между новия ни пастор и съпругата му бяха обтегнати. В края на краищата осъзнах, че трябва да се върнем обратно в първата църква. Когато сторихме това, веднага почувствахме, че сме извършили Божията воля, дори и да ни се струваше, че нас ни желяеха повече на някое друго място. Тогава Бог ме порази с думите Си: **„Джон, никога не съм ти казал да напускаш тази църква. Ти си тръгна, защото се почувства обиден!”** Вината за случилото се не беше на другия пастор и неговата съпруга, а наша. Те виждаха объркването ни и се опитваха да разрешат същите проблеми в своите собствени сърца. Когато не живееш по Божията воля, ти не можеш да бъдеш благословение и подкрепа за никоя църква. Когато си извън Божията воля, дори и добрите взаимоотношения стават напрегнати. Ние се бяхме оказали извън Божията воля.

Оскърбените хора реагират на дадена ситуация, като вършат неща, които наглед може да изглеждат правилни, въпреки че не са вдъхновени от Бога. Ние не сме призвани да реагираме, а да изпълняваме. Ако сме покорни на Бога и Го търсим, а Той не ни говори, знаете ли какво всъщност може да означава това? Сигурно Той казва: „Не мърдай от там, където си в момента. Не променяй нищо!” Често в напрегната ситуация ние очакваме Слово от Господа, което да ни освежи. Но Бог ни поставя в мелницата на живота, за да ни възрасти, пречисти и укрепи, а не за да ни убие! След един месец имах възможност да се срещна с пастора на първата църква. Покаях се затова, че проявих непокорство и говорех

осъдително. Той благосклонно ми прости. Нашите взаимоотношения укрепнаха и радостта се върна в сърцето ми. Незабавно поучението на този пастор от амвона отново започна да докосва сърцето ми и аз останах в тази църква още дълги години.

НАСАДЕНИТЕ ЩЕ БЛАГОУСПЯВАТ

В ПСАЛМ 92:13 се казва: **„Насадените в дома Господен ще благоуспяват в дворовете на нашия Бог”**. Забележете, че тези, които благоуспяват, са „насадени” в дома Господен. Какво ще стане с едно растение, ако го присаждате на всеки три седмици? Повечето от вас знаят, че така може да се повреди коренната система и това ще попречи на растението да израсте и да даде цвят.

Ако продължавате да го присаждате, това растение може да умре от стрес! Много хора в стремежа си да развият свое собствено служение, обикалят от църква на църква или сменят различни служителски екипи. Ако тези хора се окажат на място, където околните не признават заслугите им или срещат съпротива от тяхна страна, те лесно се оскъряват. Същото се получава и ако те не са съгласни с начина, по който се прави определено нещо. И така, те си отиват, хвърляйки междувременно вина върху лидерството. Техните очи са слепи за собствените им недостатъци и не осъзнават, че Божието желание е да ги пречисти и изгради, като ги прекара през много трудности.

Нека да се поучим от примера, който Бог дава чрез растенията и дърветата. Когато едно плодно дърво е засадено в земята, то ще трябва да понесе дъждовните бури, горещото слънце и вятъра. Ако младото дърво можеше да говори, то вероятно щеше да каже: „Моля те, махни ме от това място! Премести ме там, където няма изпепеляващо слънце и силни бури.” Ако градинарят направи това, което дървото му казва, той всъщност ще му навреди. Дърветата издържат на горещото слънце и дъждовните бури, като пускат корени още по-дълбоко в земята. Несгодите, които понасят, всъщност са източник на още по-голяма стабилност. Суровото време, което ги заобикаля, ще ги накара да потърсят друг източник на сила. Докато в един момент ще достигнат до мястото, когато ще бъдат така мощно вкоренени, че и най-силната буря няма да е в състояние да ги поклати и те ще дадат плод. Живеея във Флорида, столица на цитрусовите плодове. Повечето местни жители знаят, че колкото е по-студена зимата, толкова са по-сладки портокалите. Ако престанем така бързо да избягваме всяко духовно противопоставяне, нашата коренна система ще има възможност да се закрепим по-добре и по-надълбоко, а нашият плод ще бъде изобилен и по-вкусен в очите на Бога и по-привлекателен за Божия народ! Ние ще израстем силни дървета, които дават плод и Бог ще ни се наслаждава, вместо да ни изкорени за това, че не даваме плод (Лука 13:6-9). Не бива да се противим на това, което Бог е изпратил за наше добро. В Псалм 1 Давид, вдъхновен от Святия Дух, по мъдър начин прави връзка между огорчението, Божия закон и нашия духовен растеж: **„Блажен оня човек, който... се наслаждава в закона на Господа и в Неговия закон се поучава ден и нощ”**, а в Псалм 119:165 той още по-добре ни разкрива хората, които обичат Божия закон: **„Съвършен мир имат ония, които обичат Твоя закон, и няма за тях огорчение”** (букв. пр. от англ.).

В Псалм 1:3 се описва съдбата на такъв човек: **„Ще бъде като дърво, посадено при потоци води, което дава плода си на времето си, и чийто лист не повяхва; във всичко, що върши, ще благоуспява”**. С други думи, ако вярващият избере да се наслаждава на Божия закон дори и в най-голямото си нещастие, него няма да го застигне огорчението. Този човек ще бъде като дърво, чийто корени се спускат дълбоко в земята до мястото, където ще намерят силата и подкрепата на Святия Дух. Той ще черпи от Божия кладенец,

скрит дълбоко в духа му. Това ще го направи да расте духовно и ще обърне всяко бедствие в благословение за по-добър плод. Алилуя!

Вече по-добре разбираме Исусовото обяснение на притчата за сеяча: „**Също и посящото на канаристите места са тия, които като чуят Словото, веднага с радост го приемат; нямат обаче корен в себе си, но са привременни; после, като настане напаст или гонение поради Словото, веднага се оскърбяват**” (англ. пр. на Библията)” (Марк 4:16-17). Когато изоставите мястото, което Бог е избрал за вас, вашата коренна система започва да отслабва. После ще ви бъде по-лесно да избягате от трудното положение, защото сте се погрижили да не се вкорените дълбоко. И в крайна сметка изгубвате от силата си и ставате неспособни да устоите на трудности и гонения. Тогава се превръщате в духовен скитник, който ходи от място на място, изпитващ подозрение и страх от предателство от всеки. Съсипани и неспособни да родите истински духовен плод, вие водите мъчително съществуване в един егоистичен свят, възползвайки се от плодовете на другите.

Нека да погледнем Каин и Авел, първите синове на Адам. Каин принесе принос на Господ от собствените си ръце, от плода на нивата си. Той беше положил неимоверен труд, за да го придобие. Трябваше да изчисти земята от камъни, пънове и всякакви боклуци. После трябваше да я изоре и прекопае. И най-после да засади, напои, натори и оплеви градината. Беше се погрижил усърдно в служба на Господ. Но това беше по-скоро жертва, направена по своя собствена воля, а не поради покорство към Бога. Този принос символизира поклонението пред Господа със своите собствени умения и сила, отколкото чрез Божията благодат. Авел, от друга страна, принесе принос на покорство – първородните от стадото си и тлъстината им. Той не се бе мъчил толкова, колкото брат си. Навярно и двамата братя са чували как техните родители са се опитвали да покрият голотата си с листа от смокини, което е преобраз на собствените им дела за изкупване на греха. Но Бог показа коя жертва Му е угодна, като скри греха им, покривайки Адам и Ева с кожата на невинно животно. Адам и Ева не знаеха, че покривалото от смокини за техния грях не беше угодно на Бога. Но сега, когато Бог вече им беше изявил волята Си, нито те, нито децата им можеха да се оправдават, че не знаят.

Каин се опитваше да спечели Божието благоволение, заобикаляйки Неговата воля. Бог му отвърна, като му показва ясно, че ще приеме онези, които идват при Него, покрити с Неговата благодат (жертвата на Авел) и които се отрекат от силата, „**идваща от познаването на доброто и злото**” (Каиновите религиозни дела). После Бог му каза, че ако прави добро, то ще бъде прието, но ако не избере живота, грехът ще го завладее. Каин се почувства оскърбен от Господа. Вместо да се покае и да стори това, което му казва Бог, израствайки по този начин духовно, той изля върху Авел своето огорчение и гняв. Той уби Авел. Бог каза на Каин: „**И сега проклет си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка. Когато работиш земята, тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята**” (Битие 4:11-12).

Това, от което най-много се боеше Каин – да не бъде отхвърлен от Господа, стана негово проклятие. Точно онова, с което искаше да спечели Божието одобрение, сега беше прокълнато от собствената му ръка. Кръвопролитие доведе проклятие. Земята повече нямаше да му дава силата си. Тя щеше да ражда плод след много усилия. Огорчените християни по същия начин сами се лишават от способността си да дават плод. В притчата за сеяча Исус сравни сърцето с почвата. Точно, както полята на Каин бяха пусти и безплодни, така също е и оскърбеното сърце, пропито с отровата на огорчението.

Оскърбените хора все пак могат да преживеят чудеса, изцеления и да бъдат докоснати от Божието Слово. Но това са даровете на Святия Дух, а не плодове. Плодът се ражда и израства. Забележете, че Бог каза на Каин, че той ще стане бежанец и скитник, в резултат на собствените си действия. В църквите днес има безброй бежанци и скитници. Дарбите им на пеене, проповядване, пророкуване и други не се приемат от лидерите на техните църкви и поради това, те ги напускат. Те скитат безцелно, понесли на себе си бремето на огорчението и търсещи идеалната църква, където ще бъдат оценени техните дарби и раните им ще бъдат изцелени.

Те се чувстват отхвърлени и преследвани. Възприемат се като Еремия на двадесет и първи век. Смятат се за единствените Божии хора, а всички около тях са техни противници. Престават да приемат поучение от други. Те придобиват така да се каже, комплекс, че са преследвани: „Всички ме гонят.” Успокояват се с мисълта, че така някога са преследвали и Божиите пророци и светии. Подозрителни са към всеки. Точно това се случи и с Каин. Да видим какво каза той: **„И ще бъда бежанец и скитник на земята; и тъй всеки, който ме намери, ще ме убие”** (Бит. 4:14). Обърнете внимание, че Каин е имал тази мания за преследване. Днес е съвсем същото. Огорчените хора смятат, че са на мушката на всички. Докато живеят с такова отношение в живота, ще им бъде трудно да видят кои области от собствения им живот се нуждаят от промяна. Те се изолират от останалите и се държат по такъв начин, че създават предпоставки да бъдат непочтено използвани.

„Който се отлъчва от другите, търси само своето желание и се противи на всеки здрав разум” (Пр. 18:1). Бог не ни е създал с цел да живеем поотделно и за себе си. Той се радва, когато чадата Му се грижат и подкрепят взаимно. Разочарован е, когато се сърдим и самосъжаляваме, прехвърляйки вината за собственото си нещастие на другите. Той иска да сме дейни членове на семейството. Желанието Му е да приемаме живот от Него. Изолираният човек преследва само своите собствени желания, а не Божиите. Той не приема поучение и лесно изпада в заблуда.

Тук нямам предвид моменти от живота, когато Бог ни отделя, за да ни освежи и приготви. Аз говоря за тези, които са се изолирали като в затвор вътре в себе си. Те скитат от църква в църква, от взаимоотношение на взаимоотношение, отделят се от хората и се затварят в свой собствен свят. Смятат, че всички, които не се съгласяват с тях, грешат или ги приемат за свои врагове. Те се чувстват в безопасност, като се изолират в свят, който сами са си създали и управляват единствено те. Там не е необходимо вече да се сблъскват със своите собствени недостатъци. Те заобикалят трудностите и изпитанията. Развитието на характера, което е следствие единствено от преодоляване на конфликти и трудности с другите, е възпрепятствано от постоянния порочен кръг на огорчението.

Чувството на огорчение в нашето сърце ни пречи да видим своите собствени недостатъци, защото прехвърляме вината на някой друг

6

КРИЙКИ СЕ ОТ РЕАЛНОСТТА

„...всякога се учат, а никога не могат да дойдат в познание на истината” (II Тим. 3:7).

ЧЕСТО ми задават следния въпрос: „Кога е времето да се откажа от някоя църква или служение? Колко безнадеждно трябва да стане положението?” А аз отговарям: „Кой те изпрати в църквата, която сега посещаваш?” В болшинството от случаите хората отговарят: „Бог го стори.” „Ако Бог те е изпратил – отвърщам аз, – не си тръгвай, ако Бог не те освободи. Ако Бог остава безмълвен, това в повечето случаи означава: не променяй нищо. Не си тръгвай. Остани там, където Съм те поставил!” Когато Бог ти заповядва да си тръгнеш, ти ще си излезеш с мир, без значение в какво състояние ще е служението. **„Защото ще излезете с радост и ще бъдете изведени с мир”** (Исаия 55:12). Ето защо вашето заминаване не трябва да се дължи на поведението или действията на околните, но то трябва да стане под действието на Святия Дух. Така че, дали да напуснеш едно служение не зависи от това, колко зле е положението му. Не е по Божията воля да си тръгнете с огорчено и наранено сърце. Такъв вид поведение е по-скоро реагиране, отколкото следване на Божието водителство. В Римляни 8:14 се казва: **„Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове”**. Всеки път, когато думата *син* се употребява в Новия Завет, тя съответства на две гръцки думи: *текнон* и *гиос*. Значението на *текнон* е „някой, който е син по рождение”.

Когато моят първи син, Адисън, се роди, той беше син на Джон Бивийър поради прости факт, че беше произлязъл от съпругата ми и мен. Когато беше в родилното, не се отличаваше по нищо от останалите деца. И когато го посещаваха както наши приятели, така и ние, той не можеше да бъде разпознат, ако не беше етикетчето с името, поставено над неговото креватче. Не притежаваше нищо, което да го направи различен. В този смисъл Адисън беше *текнон* на Джон и Лиза Бивийър.

Текнон е думата, която е употребена в Римляни 8:15-16. Там се казва, че понеже сме приели дух на осиновение **„самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че ние сме Божи чада”**.

Когато някой приема Исус Христос като Господ, той е Божие дете, поради естествения факт на новородението (Йоан 1:12). Другата гръцка дума, която е преведена като синове в Новия Завет е *гиос*. Тя често е употребявана там със значението на „някой, който може да бъде приет за син поради това, че проявява черти от характера, сходни с тези на неговите родители”. С течение на времето Адисън започна да прилича и да проявява черти от характера на баща си. Когато той стана на шест години, със съпругата ми предприехме пътуване и се наложи да оставим сина ни при моите родители. Майка ми каза на съпругата ми, че Адисън и баща му си приличат като две капки вода.

Характерът му бе съвсем същият, какъвто беше моят на неговата възраст. С напредване на възрастта, той все повече заприличваше на своя баща. Сега ние можем да кажем за него, че той е син на Джон Бивийър не само поради факта, че телесно е произлязъл от него, но и заради това, че собствената му личност и характер наподобяват този на неговия баща. Казано по-просто, гръцката дума *текнон* означава „невръстни деца или незрели синове”, а гръцката дума *гиос* се използва предимно в значението на „зрели синове”. Нека още веднъж да прочетем Римляни 8:14 **„Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове /гиос/”**.

Тук ясно се вижда, че само зрелите синове са тези, които са водени от Святия Дух. Незрелите християни са по-малко склонни да се оставят на водителството на Святия Дух. Най-често те реагират емоционално и интелектуално на обстоятелствата, които идват в техния живот. Не са се научили още да се покоряват единствено на водителството на Божия Дух.

Докато синът ми Адисън израства, той ще оформя и своя характер. Колкото по-зрял става, толкова повече отговорност ще му поверявам. Ще бъде неправилно от негова страна да не израства. Да си останем бебета е противно на Божиата воля. Едно от нещата, които правят Адисън да расте и да оформя характера си, са трудните ситуации в живота му, с които той трябва да се справя. Когато тръгна на училище, се появи проблем с едни „побойници”. Научих за някои от нещата, които тези агресивни деца бяха сторили и наговорили на моя син, и исках да отида в училище и да им дам да се разберат. Но в същото време знаех, че това ще е грешка. Всяка моя намеса щеше да попречи за порастването на Адисън. Така че, аз и жена ми постоянно му говорехме у дома за това, как да се справя с трудностите в училище. Той изграждаше характера си, като се покоряваше на думите ни в тези моменти на страдание за него. Нещо подобно прави и Бог с нас. Словото ни казва: **„Ако и да беше Син /ѓиос/, пак се научи на послушание от това, което пострада”** (Евреи 5:8).

Физическото израстване е въпрос на време. Няма двегодишно детенце, което да е високо един и осемдесет. Интелектуалното израстване е въпрос на знания. Духовното израстване не зависи нито от времето, нито от знанията, но от това – **колко си покорен**. Сега нека да погледнем какво казва апостол Петър: **„И тъй, понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха”** (I Петрово 4:1). Човек, който се е оставил от греха, е дете, живеещо в съвършено покорство пред Господа. Той е зрял. Той следва Божиите пътища, а не своите си. Както Исус се научи на послушание от нещата, които пострада, така и ние се учим на послушание от трудностите, които заобикалят живота ни. Когато се покоряваме на Божието Слово, изречено от Святия Дух, ние ще пораснем в зрялост във времената на страдание и конфликти. Ключът към това духовно израстване не е познаването на Словото. Това е нашето покорство! Тук ние виждаме една от причините, поради които в църквата има хора, които живеят като християни от двадесет години, могат да цитират стихове и глави от Библията, присъствали са на хиляди проповеди и са изчели много книги, но все още са облечени в духовни пелени. Всеки път, когато се окажат в трудна ситуация, вместо да се доверят на Божи Дух, те се опитват да се защитят със собствени средства. **„Всякога се учат, а никога не могат да дойдат в познание на истината”** (II Тимотей 3:7). Те никога не идват до познание на истината, защото не я прилагат. Ако искаме да станем зрели, трябва да оставим истината да извърши делото си в нашия живот. Не е достатъчно само да се съгласим в ума си, но трябва и да ѝ се покорим. Въпреки че постоянно се учим, ние никога не израстваме, защото сме непокорни.

САМОСЪХРАНЕНИЕ

НАЙ-ЧЕСТАТА причина за самосъхранението чрез непокорство е нараняването. Погрешно е да таим в себе си огорчение и да си мислим, че сме се предпазили добре. Това ви пречи да видите своите собствени недостатъци, защото хвърляте вината за тях на други хора. Така никога не се налага да промените своите действия, да приемете, че сте незрели или че във вас има грях, защото единственото, което виждат очите ви, са деянията на оскърбителя. Ето защо, поради това непокорство Бог спира да изгражда характера ви. Огорченият човек ще започне да отбягва този, който го е наскърбил и в крайна сметка ще се превърне в духовен скитник.

Наскоро една жена ми разказа за своя приятелка, която напуснала църквата си и започнала да посещава друга църква. Тя поканила новия си пастор у дома на вечеря. Докато си говорели, пасторът я попитал за причините, поради които тя си е тръгнала от първата

църква. Тогава тя му разказала за всичките проблеми, които съществували около лидерите в църквата. Пасторът я изслушал и се опитал да я успокои. От опит знам, че щеше да бъде мъдро от страна на пастора да я насърчи със Словото Божие и така да изцели нараненото й сърце, и да премахне критичното отношение в нея. Ако е необходимо, той можеше да й каже, да се върне в първата си църква и да не си тръгва, докато Бог не я пусне с мир. Когато Бог те пусне с мир, ти нямаш нужда да оправдаваш своите действия пред другите. Няма да се чувстваш принуден да осъждаш и изобличаваш нередностите в църквата, от която си излязъл. Аз знаех, че беше само въпрос на време, да се отнесе по същия начин към новия си пастор и към останалите църковни лидери. Когато оставим огорчението да се загнезди в нашето сърце, ние процеждаме всяко нещо в живота си през него.

Има една стара притча, която е много подходяща за тази ситуация. Това се е случило още по времето, когато американските заселници са се придвижвали на запад. Един мъдр човек стоял на хълм в близост до отдалечено на запад малко градче. Това бил първият човек, който заселниците, идващи от изток, срещали по пътя си в търсене на нови земи за заселване. Когато го виждали, заселниците го питали нетърпеливо какво представляват хората, които живеели в близкото градче. Той им отвръщал с въпрос: „Какви бяха хората, които живееха в града, от който пристигате?”

Някои казвали: „Хората там, откъдето идваме, бяха зли и противни. Те разпространяваха клюки и се възползваха от невинните хора. В този град живееха много лъжци и крадци.” Мъдрецът отговорил: „Този град не е по-различен от онзи, който сте напуснали.” Те благодарили на човека, че ги е спасил от същата неприятност, от която са се опитали да се отърват, и продължили на запад.

По-късно се появила друга група заселници и те задали същия въпрос: „Какви хора живеят в този град?” Мъдрецът попитал и тях: „А какъв е градът, от който пристигате?” Те отговорили: „Това е един чудесен град. Там имаме много скъпи приятели. Всеки се грижеше за ближния си и никой не беше в нищета. Ако някой предприемеше голямо начинание, целият град се събираше да му помогне. Беше ни трудно да решим да си тръгнем, но се почувствахме задължение да направим място за бъдещите поколения, като тръгнем на запад като пионери и проправим път.” Мъдрецът дал на тях същия отговор, като на предишната група: „Този град не е по-различен от онзи, който сте напуснали.” Тогава хората възкликнали радостно: „Нека да се заселим тук!” От начина, по който те гледали на своите минали взаимоотношения, зависели бъдещите им взаимоотношения.

В каквото състояние напуснете някоя църква или прекратите някое взаимоотношение, в същото състояние ще започнете следващата си връзка или по същия начин ще се установите в друга църква. В Йоан 20:23 Исус каза: **„На които простите греховете, простени им са, на които задържите, задържани са”**. Ние задържаме греховете на другите хора, когато се поддадем на оскърблението и започнем да таим в себе си ненавист. Ако напуснем своята църква и прекратим някое взаимоотношение, изпълнени с презрение и огорчение, ще занесем същото отношение към хората и на новото място, където се установим, и с новите хора, с които се запознаем. За нас вече ще е много по-лесно да скъсваме с приятелите си, когато се появят някакви проблеми. Трябва да се погрижим не само за раните, появили се при новите ни взаимоотношения, но и за раните, останали от миналото. Статистиката сочи, че между 60 и 65 % от разведените хора се развеждат отново след повторен брак. Причината, поради която те са прекъснали първия си брак, ще предопредели нагласата им за втория брак. Непростителността, която са запазили към първия си партньор, възпрепятства бъдещите взаимоотношения с втория им партньор.

Обвинявайки партньора си, те са слепи за своите собствени недостатъци и вина. И още по-лошо, сега към всичко се прибавя и страхът да не бъдат наранени. Този принцип важи не само за брака и развода. Той е в действие при всякакви видове взаимоотношения. Един човек се премести от друго служение, за да работи при нас. Беше се обидил на бившия си църковен лидер. С течение на времето бях започнал да чувствам, че е Божията воля да покана този човек да работи при нас. Вярвах, че неговите рани са в процес на изцеляване. Обадох се на бившия му работодател и споделих своите планове да го включа в ръководството на служението. Той радушно прие моето предложение, защото беше сигурен, че го правех от любов към двамата, и изрази мнението, че всяко неприятно чувство щеше да отшуми, като започне работа при нас. Аз съобщих и на двамата, че се моля за възстановяване и заздравяване на техните взаимоотношения. Когато този човек дойде да работи в нашето служение, почти веднага се появиха неприятности. Моите ответни действия доведоха само до временно подобрение.

Изглежда, че той не можеше да се отърси от миналото си. То постоянно го преследваше. Той дори ме обвини, че се отнасям към него по същия начин, по който се е отнасял и предишният му лидер. Бях доста обезпокоен, защото благополучието на този човек за мен беше по-важно, отколкото работата, с която би могъл да бъде полезен. Правех специални изключения за него, каквито не бих направил за никой друг служител, защото желях да го видя изцелен. Бяха минали едва два месеца и напусна работа. Той се беше впримчил в същата ситуация, като тази от миналото му служение. Напусна с думите: „Джон, повече никога няма да работя за друго служение.”

Благослових го и го изпратих. Аз и съпругата ми обичаме него и семейството му. Най-тъжното е, че Бог е вложил силен призив в живота му за онова, което той изостави, въпреки че това не означава, че няма да има успех в други области от своя живот. Бях доста объркан, когато той си тръгна, така че потърсих Господ. „Защо си тръгна така бързо, когато и двамата чувствахме, че вършим правилното нещо?” Няколко седмици по-късно Бог ми даде отговор чрез един пастор, мой личен приятел, който каза: „Много пъти Бог допуска хората да се измъкват от ситуации, в които Той ги е поставил, ако тяхното сърце е разположено към това.”

После той ми разказа историята за Илия, който избяга от Езавел (III Царе 18-19). Той съвсем наскоро беше екзекутирал лъжепророците на Ваала и на Ашера, онези, които бяха въвели Израел в идолопоклонство и се бяха хранили от масата на Езавел. Когато чу това, Езавел се зарече, че ще го убие в рамките на двадесет и четири часа. Бог искаше да изпрати Илия при Езавел, но той побягна. Беше изпаднал в такова отчаяние, че се помоли да умре. Чувстваше се неспособен да изпълни Божието поръчение. Бог изпрати ангел при него, който му даде да яде пита, печена на жарава. И като яде, Илия пропътува четиридесет дни и нощи до Божията планина Хорив. Когато пристигна там, първото нещо, което Бог го попита, беше: „**Що правиш тук, Илия?**” Това беше един доста странен наглед въпрос. Бог беше Този, Който го нахрани, за да измине целия този път, и сега го пита: „**Що правиш тук, Илия?**” Бог знаеше, че Илия беше решил да избяга от трудното положение. И Бог го позволи, въпреки че от Неговия въпрос става ясно, че не това бе първоначалният Му план.

Тогава Господ му каза: „**Иди, върни се по пътя си през пустинята в Дамаск; и когато пристигнеш помажи... Ииуя Намесиевия син за цар над Израеля и Елисей Сафатовия син от Авелмеола, помажи за пророк вместо теб**” (III Царе 19:5). При служенията на Елисей и Ииуй бяха унищожени тази зла царица и нейното царство (IV Царе 9-10 глава).

Това поръчение не беше извършено от Илия, а от неговите последователи, които Бог му каза да помага.

Пасторът ми каза: „Ако категорично сме решили да избягаме от някоя трудна ситуация, Бог всъщност ще ни освободи от това задължение, независимо че това не е Неговата свършена воля.”

По-късно си спомних, че се описва подобна случка в Числа 22. Валаам искаше да прокълне Израел, защото щеше много да спечели от това. Когато той попита Господ първия път, дали да отиде, Той ясно му показа, че това е против волята Му. Когато моавските старейшини се върнаха при Валаам с още пари и почести, той отново се допита до Бога. Абсурдно е да си мисли, че Бог би променил решението си само заради това, че са донесли още пари и богатства за Валаам. Но този път Бог му каза да тръгне с тях. И така, защо Бог промени решението Си? Отговорът е, че Бог не си е променил решението. Валаам бе така твърдо решил да тръгне, че Бог го остави да стори това, което искаше. Ето защо гневът му пламна против Валаам, когато той наистина тръгна.

Ние можем да упорстваме пред Господа за нещо, за което Той вече да ни е показал волята Си, но Той ще ни остави да сторим това, което сме намислили, дори и когато това е против Неговия план, защото не е за наше добро. Често Бог ни поставя в ситуации, които са болезнени и неприятни. Но бягайки от тях, ние всъщност бягаме от онези неща, които ни дават сила в живота. Отбягването на проблема не е разрешение за него. Коренът на проблема би останал незасегнат.

Още повече научих за огорчението и за разбитите взаимоотношения от преживяването ми с младия човек, който бях наел на работа. невъзможно е да установиш трайни взаимоотношения с някой, който си е тръгнал от друго място наранен и огорчен. Трябва да дойде изцеление. Въпреки постоянните му уверения, че беше простил на предишния си лидер, той никога не забрави за това.

Любовта забравя несправедливостите, за да има надежда за бъдещето. Ако истински сме превъзмогнали огорчението, се стремим с всички средства да сключим мир. Може да не намерим подходящо време веднага, но тайно търсим удобен момент, за да възстановим взаимоотношенията.

Един мъдър приятел ми каза по-късно: „Стара народна мъдрост гласи: Като опариш едно куче с вряла вода, то ще започне да се бои и от студената.” Колко от нас днес се боят от студената вода, която докарва освежаване само, защото някога са били попарени и не могат да простят?

Исус иска да изцели раните ни, но често ние Му пречим да стори това, защото Неговият път не е най-лесният път. Неговият път е смирението и себеотрицанието и той е, който води до изцеление и духовна зрялост. Този път е и решението да направиш някой друг по-важен от самия себе си, дори и когато този човек ти е причинил огромна мъка.

Гордостта не може да върви по този път, но само онези, които търсят мир дори и с риск да бъдат отхвърлени! Това е пътека, която води към смирение и снишаване. Този път води към живота.

**Това, което научим в Божието присъствие,
не може да бъде научено в присъствието на хора**

ТВЪРДАТА ОСНОВА

„Така казва Господ Йехова: Ето, полагам в Сион камък за основа: камък отбран, скъпоценен, крайъгълен, за твърда основа; който вярва в него, не ще бърза да бяга” (Исаия 28:16).

КОЙТО повярва, не ще прибърза. Човек, който действа прибързано, е непостоянен човек, защото неговите действия не са вкоренени в правилната основа. Този човек лесно се поддава и е люшкан от бурите на изпитанията и гоненията. Нека да видим например какво се случи със Симон Петър. Исус беше дошъл в околностите на Кесария Филипова и беше попитал учениците Си: *„Според както казват хората, Човешкият Син Кой е?”* (Матей 16:13).

Няколко от Христовите ученици веднага изразиха мнението на тълпата за това, кой беше Исус. Исус ги изчака да свършат, след това ги погледна и ги попита прямо: *„Но според както вие казвате, Кой Съм Аз?”* (ст. 15). Сигурен съм, че върху лицата на по-голямата част от тях се е появил страх и объркване, докато са размишлявали над това безмълвни и със зяпнала уста.

Внезапно онези, които изказаха в хор мнението на тълпата, се умълчаха. Вероятно те никога не си бяха задавали този въпрос на самите себе си. Както и да е, те сега осъзнаха, че не могат да дадат отговор. Исус стори това, което умее най-добре – Той прегледа сърцата им с един въпрос. Накара ги да осъзнаят какво знаят и какво не знаят. Те живееха от размишленията на другите, вместо да поставят в сърцата си истината за Исус. Те не се бяха сблъскали със самите себе си.

Симон, който беше кръстен Петър от Исус, беше единственият от учениците, който можеше да отговори. Той рече: *„Ти си Помазаникът, Син на Живия Бог!”* (Мат. 16:16). Исус му каза в отговор: *„Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата”* (ст. 17). Исус посочи на Симон Петър източника на откровението. Симон Петър не беше получил това знание, като слушаше какво говорят хората или какво го учеха те, но Бог му се беше открил. Симон копнееше за Божиите неща. Той задаваше най-много въпроси. Именно той тръгна по водата, докато другите стояха и наблюдаваха. Симон беше човек, който не приемаше мнението на хората! Искаше да слуша направо от Божията уста! Симон не получи откровение за Исус благодарение на своите сетива, но това беше дар от Бога, запален в сърцето му в отговор на неговия глад. Мнозина са виждали това, което Симон Петър е виждал, но в техните сърца е липсвал този глад – да узнаят Божията воля. В I Йоан 2:27 се казва: *„А колкото за вас, помазанието, което приехте от Него, остава във вас и нямате нужда да ви учи някой; затова, както Неговото помазание ви учи за всичко и е истинско, а не лъжливо...”*.

Същото помазание учеше и Симон Петър. Той изслуша всички, а след това погледна в себе си, за да види това, което Бог беше изявил. Веднъж щом Бог директно ви открие нещо, нищо друго не може да ви заблуди. Когато получите знание направо от Господа, за вас няма никакво значение какво казват останалите хора. Никой не може да промени сърцето ви! Исус тогава каза на Симон Петър и на останалите ученици: *„на тая канара (знанието, получено от Бога) ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделаят”* (Мат. 16:18). Има здрава основа в изявеното Слово Божие. Тук това

представлява знанието, което Петър имаше, а то е, че Исус е Синът Божий.

ОСВЕТЛЕНОТО БОЖИЕ СЛОВО

ЧЕСТО, когато проповядвам в църквата, казвам на хората да търсят Божия глас в моя глас. Почти винаги сме напълно погълнати да водим бележки за това, което чуваме да се проповядва. Това ни помага да разбираме и тълкуваме Словото с главата си – така нареченото интелектуално знание. Когато притежаваме само интелектуални познания, могат да се случат две неща: 1) можем да се поддадем лесно на емоции и преувеличения, 2) вързани сме от нашия интелект. Но не това е здравата основа, на която Исус гради Своята църква. Той каза, че ще основе църквата Си на изявеното Божие Слово, а не на заучените наизуст стихове. Когато слушаме някой помазан служител да говори или когато четем книга, трябва да потърсим онези думи или фрази, които взривяват нашия дух. Това е Словото, което Бог ни открива. То носи светлина и духовно прозрение. Както казва псалмистът: **„Изясняването на Твоето Слово просвещава** (осветлява – англ. пр.); **вразумява простите”** (Пс. 119:130). Когато Божието Слово влезе в сърцата ни, а не в умовете ни, то осветлява и просвещава. Нерядко проповедникът може да говори по дадена тема, а Господ да осветлява нещо съвсем различно в нашето сърце. От друга страна, Бог може да помаже точно това, което проповедникът говори и думите му запалват сърцето ми. И в двата случая това е изявеното Божие Слово. Точно това ни прави от прости (несмислени) в зрели (изпълнени с разбиране). Това Слово – осветено в нашите сърца, е основата, върху която Христос каза, че ще съгради Своята църква.

Исус оприличи изявеното Божие Слово на канара. Скалата е образ на стабилността и на силата. Да си припомним притчата за двете къщи: едната бе построена на канара, а другата – върху пясъка. Когато дойдоха бедствията върху двете къщи – гонения, нещастия, скърби – построената на пясъка бе отнесена, а другата, която стоеше на канарата, удържа бурите. За някои неща от нашия живот ние трябва да чуем думи директно от Бог. Например, за кого да се оженим? Къде да си останем на работа? В коя църква да ходим на богослужение? Списъкът е безкраен. И когато вземаме решения за подобни неща, ние трябва да потърсим изявеното Божие Слово. Без него решенията ни ще бъдат поставени на несигурна основа. Това, което Бог ни покаже чрез Духа Си, никой не може да ни го отнеме. Тази трябва да е основата на всичко, което правим. Лишени от Живото Слово, ние лесно можем да се огорчим и да бъдем заслепени от изпитанията и скърбите.

Да си припомним и какво казва Исус за Словото, което приемаме с радост, но не поклъва в сърцата ни. В своята радост ние сме го приели с ума си и емоциите си. **„Също и посято на канаристите места са тия, които като чуят Словото, веднага с радост го приемат; нямат обаче корен в себе си, но са привременни; после, като настане напаст или гонение поради Словото, веднага се съблазняват** (огорчават – англ. пр.)” (Марк 4:16-17).

Тук можем лесно да заменим думата „корен” с „основа”, понеже и двете означават нещо, което дава опора и сила на растението или зданието. Човек, който не се е заздравил в основата на живото Божие Слово, лесно може да бъде отнесен от бурята на огорчението. Колко от нас са като учениците на Исус? Те живеят от това, което другите проповядват или поучават. Думите и мислите на другите се приемат за истина, без да се търси откровението на Духа. Ние можем да живеем и прокламираме единствено това, което Бог ни е открил. И по този начин Исус гради църквата Си.

Някога при мен работеше една неомъжена секретарка, която имаше щастливи взаимоотношения с младеж, също член на църквата ни. С всеки изминал ден тяхната връзка се задълбочаваше. Всички мислеха, че женитбата им предстои. Всъщност те вече бяха обсъждали този вариант. Една неделна вечер главният пастор ги повика при себе си и каза: „Така казва Господ, вие двамата ще се ожените.“

На следващата сутрин секретарката дойде на работа безкрайно щастлива. Направо хвърчеше от щастие. Тя ме попита дали мога да ги бракосъчета, а аз отвърнах, че това би било чест за мен. Определих им време, когато да се срещнем и да си поговорим. Чувствах в себе си безпокойство. Когато дойдох в кабинета ми, то се засили. Погледнах секретарката си и я попитах дали е сигурна, че е Божията воля да се оженият. Тя отговори твърдо и ентузиазирано с „да“. Тогава погледнах младежа и попитах: „Вярваш ли, че е Божията воля да се ожениш за това момиче?“ Той ме погледна с наполовина отворена уста, после отпусна надолу глава и я поклати отрицателно, сякаш казваше: „Не, не съм сигурен.“ Погледнах и двамата и после казах на младежа: „Няма да ви ожения. За мен няма значение кой е пророкувал за вас и какво е казал. Не ме интересува, че всички мислят, че вие сте една чудесна двойка. Ако Бог не ти е открил волята Си в сърцето ти, няма смисъл да се залавяш с брак.“ После продължих: „Ако се ожениш, без Бог да ти е открил съвършената Си воля, то когато дойдат бурите във вашия живот – а можеш да бъдеш сигурен, че те ще дойдат – разни въпроси ще започнат да пълнят главата ти: „Какво ли щеше да бъде, ако се бях оженил за друго момиче? Щях ли да имам същите проблеми? Защо не се уверих първо, че това беше Божията воля? Чувствам се като хванат в капан.“ Тогава твоето сърце ще се изтощи и ти няма да имаш сили да се бориш срещу бурите, които връхлитат твоя брак. Ще си раздвоен и непостоянен във всичките си пътища.“

Отпратих ги и им казах, че няма никаква основателна причина отново да се срещаме. Момчето почувства облекчение, но тя бе доста разстроена. През следващата седмица в атмосферата в службата ми се чувстваше неловкост. Но аз бях убеден, че съм казал истината. Това беше време на изпитание за нея. Ако Бог наистина беше говорил в сърцето ѝ, че този мъж ще бъде нейният съпруг, тя би трябвало да вярва, че Бог ще разкрие това и в неговото сърце и да не се изпълва с огорчение към мен и към Бога. Посъветвах я да отстъпи за малко и да му остави време, да чуе от Господа. Тя го направи. След три месеца те отново поискаха да се срещнем. Сърцето ми веднага се изпълни с радост. Този път, когато те влязоха в кабинета ми, младежът ме погледна с блясък в очите си и каза: „Вече съм от всякакво съмнение знам, че това е жената, която Бог ми е дал за съпруга!“ Седем месеца по-късно те се ожениха. **Когато си уверен, че Бог те е поставил в дадена църква или е поставил началото на някакви взаимоотношения, тогава на дявола ще му е много по-трудно да те събори. Ти си основан на живото Слово Божие и ще преодолееш всички конфликти, колкото и невъзможно да изглежда това понякога!**

ТОВА Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ИЗБОР

ПЪРВИТЕ пет години от брака ми бяха много трудни както за мен, така и за моята съпруга. Толкова силно се наранявахме, че изглеждаше невъзможно да съхраним любовта, която някога имахме един към друг. Само едно нещо ни държеше още заедно; и двамата знаехме, че Бог беше предопределил този брак. Ето защо ние бяхме напълно изключили развода като изход от положението. Единствената ни възможност беше да се уповаваме на Бога, че Той ще изцели раните ни и ще ни промени. И двамата бяхме придобили това отношение към живота, макар че всичко бе твърде болезнено. Когато в главата ми се

въртяха мисли да зарежа всичко, винаги си припомнях Божиите обещания за нашия брак. Нямах желание да осуеत्याвам Божия план и намерение за нашия съвместен живот. Едно от обещанията, които Бог ми беше дал, бе, че аз и моята съпруга щяхме да служим заедно. По времето, когато Бог ми даде това обещание, аз си мислех: „Това си е ясно от пръв поглед. Неговата ръка е върху нас двамата в това служение”. Но когато се разразяваха страшните семейни бури, това обещание сякаш ставаше невидимо за мен. Но аз не се решавах да се откажа от него. Човешката надежда си беше отишла, когато конфликтите и гордостта навлизаха в нашия брак. И все пак едно свръхестествено зрънце на живот беше останало в моето сърце. Това обещание беше като пристан и канара в трудните мигове на живота ми. Както се оказа, Бог не само изцели нашите взаимоотношения, но ги укрепи още повече. Надраснахме взаимните конфликти, като си простихме и се поучихме от тях. Сега сме в едно и също служение. За мен моята съпруга не е само най-любимият ми човек, но и онзи съработник, в когото имам най-голямо доверие. На нея мога да кажа повече, отколкото на който и да е друг човек. След като изкарахме тези пет трудни години заедно, разбрах, че Бог е виждал недостатъци и в живота на двамата ни, а нашият брак ги изкарал наяве. Аз бях поразен от мъдростта в това, да бъдем свързани като мъж и жена.

Преди да се запозная с Лиза, се бях молил усърдно за жената, която ще стане моя съпруга. Това беше вторият по важност избор в живота ми – първият беше приемането на Евангелието. Понеже се бях молил и бях търпелив, Бог да ми избере съпруга, аз си въобразявах, че няма да имам същите проблеми, каквито някои хора имаха в своя брак. О, колко жестоко съм се заблуждавал! Бог ми избра за съпруга жена, за каквата аз също копнеех в сърцето си, но тя пък извади наяве моя егоизъм и незрялост, които се криеха в сърцето ми. А имаше много от тях! Ако бях избрал развода, за да избягам от този конфликт, това само щеше да погребее още по-дълбоко тази незрялост под един лъжлив защитен слой, наречен огорчение. Единствено това, че знаех какво казва Божието Слово за брака, ме спря да я напусна. Тук е мястото да отговоря на основното възражение по повод на това, което пиша. Някои от вас, които четат това, може да си помислят: „Когато се ожених, не бях спасен.” На вас Господ казва: „**А на жената заръчвам, и то не аз, но Господ: Жена да не оставя мъжа си, но ако го остави, нека да остане неженена или нека да се помири с мъжа си; и мъж да не напуца жена си. Братя, всеки в каквото е бил призван във вярата, в него нека си остане с Бога**” (I Кор. 7:10-11, 24). Нека това Слово, отнасящо се до брачния съюз, се вкорени в сърцата ви, за да не бъдете уловени от капана на огорчението. И потърсете Господа и Неговото живо Слово за вашия брак. Между вас може да има хора, които да не са се оженили според Божиата воля, дори и като са били вярващи. За да получите Божието благословение в брака си, вие трябва да се покаете от този грях на непокорство и Той ще ви прости. Приемете дълбоко в сърцето си истината, че злото не може да се поправи със зло. Нарушаването на един съюз заради оскърбление не е изход от положението. И отново потърсете Бога, за да получите живото Божие Слово относно брака ви.

ТВЪРДАТА КАНАРА

ИЗЯВЕНОТО Слово Божие е здравата скала, на която трябва да построим своя живот и служение. Много хора са ми разказвали, че са служили в не едно служение и не една църква, но за кратко време. Сърцето ми скърби, като виждам как изпитанията са това, което влияе на действията им, а не Божието водителство. Те заявяват наляво и надясно колко са погрешни някои неща и колко несправедливо се отнасят към самите тях другите.

Приемат поведението си за напълно оправдано. Но техните размишления са само още един пласт заблуда, който заслепява очите им, и те не могат да осъзнаят чувството си на огорчение и не могат да видят своите собствени недостатъци.

Тези хора описват взаимоотношенията си с дадена църква или служение като нещо „временно“ или „където Бог ме е поставил засега“. Дори веднъж чух един човек да казва: „Тук съм като в командировка, за малко.“ Те казват всичко това, за да може, ако нещата се влошат, да имат изходен път. На новото място, където отиват, те нямат никаква основа, върху която да се утвърдят. Бурите лесно могат да ги завлекат на някое друго пристанище.

КЪДЕ БИХМЕ МОГЛИ ДА ОТИДЕМ?

ВРЪЩАЙКИ се към примера, където Исус пита учениците Си Кой смятат, че е Той, ние виждаме увереността, която идва, когато имаме изявената Божия воля. Да погледнем към Симон Петър. След като Симон изрече това, което Отец беше изявил на сърцето му, Исус каза: „**Пък аз ти казвам, че ти си Петър и на тая канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделаят**“ (Мат. 16:18). Исус промени името на Симон в Петър. Това е много символично, защото името Симон означава „да чуя“. Името Петър означава „камък“. Понеже чуваше изявеното Божие Слово в сърцето си, той стана като камъка. Къща, построена от камък върху здрава скала, ще издържи на бурите, които я връхлитат. Думата канара в този стих идва от гръцката дума *петра* и означава „много голяма скала“. С това Исус казваше на Симон Петър, че той сега е направен от такъв материал, върху който всяка къща ще бъде здраво основана. По-късно Петър написа в своето послание: „**и вие като живи камъни се съграждате в духовен дом**“ (1 Петр. 2:5). Камъкът е парче от голямата скала. Сила, здравина и мощ има в канарата, която е изявеното Божие Слово, и всеки, който приема това Слово, принася плодове в живота си. И такива хора имат силата на Онзи, Който е живото Слово Божие, Исус Христос. Апостол Павел казва в I Коринтяни 3:11 следното: „**Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос**“. Ако Го търсим като живото Слово Божие, Той ще ни се открива, а ние ще укрепваме.

През последните дни от служението на Исус на земята, животът на Неговите ученици стана по-труден. Религиозните водачи и евреите преследваха Исус и искаха да Го убият (Йоан 5:16). Когато нещата временно се пооправиха, хората поискаха да Го направят насила цар. Той отказа и си отиде (Йоан 6:15). „Защо Исус постъпи така? – се чудеха учениците Му. – Това беше не само възможност за Него, но и за нас.“ Чувство на безпокойство се загнездваше в тях. Бурята започваше да се усилва. „Ние оставихме семейства и поминък, за да следваме този човек. Поели сме огромен риск. Вярваме, че Той е Месията. В края на краищата, така каза и Йоан Кръстител; чухме и Симон Петър да казва това в Кесария Филипова. Това са вече двама свидетели. Но защо Той продължава да дразни днешните лидери? Защо копае собствения Си гроб? Защо ни говори такива резки думи, като: „О, роде невярващ, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя?“ Та, ние сме Негови ученици.“

Огорчението започваше да завладява онези, които бяха оставили всичко, за да Го последват.

И тогава се случи най-страшното. Исус започна да им проповядва Слово, което им звучеше направо като ерес: „**Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си**“ (Йоан 6:53). „Какви са пък тези думи сега? – чудеха се те. – Това е вече прекалено за мен!“ Нещо повече, Той

каза всичко това пред лидерите на синагогата в Капернаум. За учениците Му това се оказа капката, която преля чашата: **„И тъй, мнозина от учениците Му, като чуха това, рекоха: Тежко е това учение, кой може да го слуша?“** (Йоан 6:60). Забележете какъв беше отговорът на Исус: **„Но Исус като знаеше в Себе Си, че учениците Му за туй негодуват, рече им: Това ли ви огорчава? (букв. пр. от англ.)“** (Йоан 6:61).

Това бяха Собствените Му ученици! Исус не им спестява истината, а ги сблъсква с нея. Той знае, че някои от тях живеят живот, положен на слаба основа. Той им изявява тази основа и им дава възможност да надникнат в собствените си сърца. Но тези ученици не бяха като Симон Петър или другите гладни за истината апостоли. Вижте каква бе тяхната реакция: **„Поради това мнозина от учениците Му отстъпиха и не ходеха вече с Него“** (Йоан 6:66). Обърнете внимание, че те не бяха няколко на брой, а „мнозина“. Някои от тях без съмнение бяха същите, които по-рано в Кесария Филипова побързаха да кажат: **„Едни казват, че е Йоан Кръстител; други пък Илия, а други Еремия или един от пророците“** (Мат. 16:14). Те не бяха основани на изявеното Божие Слово.

Огорчението стигна до онези размери, до които стига и при някои хора днес – те си отидоха. Помислиха, че са измамани и несправедливо обидени. Но това не беше вярно. Те не можеха да видят истината, защото се бяха съсредоточили върху собствените си егоистични желания. Нека да видим сега какво се случи със Симон Петър, когато Исус попита директно дванадесетте ученика: **„Затуй Исус рече на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете? Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот. И ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на Живия Бог, Святият Божий“** (Йоан 6:67-69). Исус не застана пред тях да ги моли: „Моля ви, не си отивайте. Вече загубих доста от учениците Си. Как ще се справям по-нататък без вас!“ Не, Той ги попита директно: „Да не искате и вие да си отидете?“

Забележете какъв е отговорът на Петър, въпреки че вътрешно се бори със същото чувство на огорчение, каквото изпитват и останалите ученици: „Господи, при кого да отидем?“ Това, което чу, трябва да е объркало и него, но той притежаваше знание, което другите нямаха. В околностите на Кесария Филипова Петър беше получил откровение за това кой беше всъщност Исус: Помазаникът, Син на Живия Бог. Сега, в момент на най-голямо изпитание, той заяви това, което беше вкоренено в сърцето му: „И ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на Живия Бог, Святият Божий!“ Точно тези са думите, които той изрече в Кесария Филипова. Симон Петър беше камък, основан на канарата, която е Живото Слово Божие. Той не пожела да си тръгне оскърбен в сърцето си.

КАК РЕАГИРАМЕ ПО ВРЕМЕ НА ИЗПИТАНИЕ?

ЧЕСТО обичам да казвам, че изпитанията и проверките ясно открояват истината за даден човек. С други думи, те ясно показват какво е духовното му състояние. Те разкриват истинското състояние на сърцето ни. Начинът, по който реагирате по време на изпитание, разкрива какъв човек сте в действителност. Нека да си представим къща, построена върху пясък, пететажна, изящна, украсена със сложни орнаменти и детайли. Когато слънцето грее над нея, тя изглежда като силна и примамлива крепост. До тази къща да си представим друга, най-обикновена едноетажна къща. Ако я сравним с внушителното здание до нея, тя може би ще се окаже незабележима и дори отблъскваща. Но тя е изградена върху нещо, което вие не можете да видите – канара. Когато времето е тихо и спокойно, пететажната къща изглежда много по-привлекателна. Но когато се разрази силна буря, тя се сгромолясва и от нея остават само руини. Възможно е да удържи на

някои по-слаби бури, но пред един истински ураган, тя ще рухне. Простата, едноетажна къща ще остане непокътната. Колкото по-голяма е къщата, толкова по-силно е нейното сгромолясане.

Някои в църквата са като онези ученици от Кесария Филипова, които много говорят, но по-късно биват изобличени. Те могат да имат вид на пететажни християни, самият образец на силата, стабилността и красотата. Те може да устоят на някои по-незначителни бури в живота, но когато се развихри голямата буря, при тях настъпват огромни „промени”. Погрижете се да основете живота си върху изявеното Божие Слово, а не върху това, което казват другите. Не спирайте да търсите Господа и да слушате сърцето си. Не вършете и не говорете неща само, защото някой друг е правел това. Търсете Господа и се вкоренете в това, което Той е осветил в сърцето ви!

**Когато врагът ни разтърсва, то е, за да ни унищожи,
но Бог прави това с различна цел**

8

ВСИЧКО, КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ РАЗКЛАТИ, ЩЕ БЪДЕ РАЗКЛАТЕНО

*„А сега Той се обеща, казвайки: **Още веднъж ще разтърся Аз не само земята, но и небето. А това „още веднъж” означава премахването на ония неща, които се клатят, за да останат тези, които не се клатят**” (Евреи 12:26-27).*

В ПРЕДИШНАТА глава видяхме, че изявеното Божие Слово е основата, върху която Исус гради Своята църква. Видяхме, че Симон Петър остана дори, когато другите ученици си отидоха наранени. Дори, когато Исус му даде възможност да си тръгне, Симон Петър изговори това, което беше установено в сърцето му. Сега да погледнем едно друго изпитание за Симон Петър – вечерта, когато Исус беше предаден. Исус седеше с дванадесетте апостоли на пасхата, когато изведнъж изрече доста странни думи: *„**Но ето, ръката на този, който Ме предава, е с Мен на трапезата. Защото Човешкият Син наистина отива, според както е било определено, но горко на този човек, чрез когото се предава!**”* (Лука 22:21-22). Какви думи само! Бихме могли да кажем, че като изрече всичко това, Исус сякаш беше „хвърлил бомба”. Въпреки, че знаеше от самото начало, че щеше да бъде предаден, тогава за първи път учениците чуха за това. Можете ли да си представите колко ужасно са се чувствали всички, когато чуха Исус да казва, че един от тях, Негов най-близък ученик, ще го предаде? Тогава всички *„започнаха да се питат помежду си, кой ли от тях ще е този, който ще стори това”* (Лука 22:23). Те не можеха да повярват, че някой от тях можеше да стори такова ужасно злодеяние. Но цялата тази препирня беше подтикната от нечисти мотиви.

Това ясно се вижда от края на разговора им. Те се препираха поради гордост и себичност.

Следващите стихове от Словото показват това: „**Стана още и препирня помежду им кой от тях се счита за по-голям**” (Лука 22:24). Представете си следното: Исус им каза, че скоро ще Го предадат на първосвещениците и ще Го осъдят на смърт. Освен това ще бъде предаден на римляните, които ще се поругаят с Него, ще Го измъчват и убият. Този, който щеше да стори това, сега седи на масата. Учениците започнаха да се питат кой ли щеше да Го предаде, след което се запрепираха кой от тях е най-голям. Това беше непочтено – те се караха като деца за някакво наследство. Никой не го беше грижа за Исус. Това, което ги интересуваше, беше само власт и положение. Какъв безкраен егоизъм!

Ако бях в положението на Исус, може би щях да попитам дали бяха чули това, което им казах, или дали въобще ги интересува за какво става въпрос. Тази случка може да ни послужи за пример, как Исус ходеше в любов и търпение. Повечето от нас, ако бяха на мястото Му, може би щяха да кажат: „Махайте се всички до един! Сега имам най-голяма нужда от помощ, а вие мислите само за себе си!” Каква чудесна възможност да се почувстваш оскърбен! Почти можем да се досетим кой сложи началото на тази препирня между учениците – Симон Петър, защото той беше най-силната личност сред групата и обикновено той първи говореше. Може би бързо им е напомнил, че той единствен бе ходил по водата. И сигурно не е забравил да отбележи, че той първи е получил откровението за това, кой в действителност е Исус. А след това навярно е разказал още веднъж какво е преживял на планината на преображението, където се явиха Исус, Мойсей и Илия. Със сигурност е бил напълно убеден, че е най-важният от всички ученици. Но тази увереност не беше основана на любов. Коренът ѝ беше гордостта. Исус ги погледна и им каза, че се държат като другите човеци, а не като Божии синове: „**Царете на народите господарстват над тях и тези, които ги владеят, се наричат благодетели. Но вие недейте така, а по-големият между вас нека стане като по-младия, и който началства – като онзи, който служи. Защото кой е по-голям: този, който седи на трапезата ли или онзи, който служи? Не е ли този, който седи на трапезата? Но аз съм сред вас като онзи, който служи**” (Лука 22:25-27).

ЦЕЛТА НА ПРЕСЯВАНЕТО

ВЪПРЕКИ че беше получил изобилно откровение за това, кой е Исус, Симон Петър все още не ходеше в Неговото смирение и характер. Той градеше своя живот и служение върху гордост и предишни победи. Павел ни предупреждава да внимаваме на каква основа градим за Христа (I Кор. 3:10). Симон Петър не градеше с онези материали, подходящи за Божието Царство, но с неща като силна воля и самоувереност. Въпреки че не го осъзнаваше, на него все още му предстоеше да преобрази характера си. Всичко се коренеше в „**тщеславието на живота**” (I Йоан 2:16).

Гордостта никога нямаше да бъде достатъчна, за да го подготви да изпълни своята мисия в Христос. Гордостта щеше да го смаже, ако той преди това не я премахнеше от себе си. Гордостта беше същият недостатък в характера на Луцифер, помазаният от Бога херувим, който стана причина за неговото падение (Езекил 28:11-19). Сега да видим какво казва Исус на Симон Петър: „**И рече Господ: Симоне, Симоне, ето, сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито**” (Лука 22:31).

Гордостта направи път за врага да влезе и пресее Симон Петър. Гръцката дума за пресявам е *синиазо*. Тя означава „пресявам, разтърсвам в сито; изпитвам вярата на някого чрез вътрешно разтърсване до крайна степен”. И така, ако Исус имаше мисленето на много от хората в църквата днес, Той сигурно би казал: „*Хора, нека се молим и вържем*

тази атака на дявола. Няма да позволим на сатана да стори това на нашия много обичан Симон.”

Но Той всъщност каза нещо съвсем различно: **„Но аз се молих за теб, да не отслабва твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си”** (Лука 22:32).

Исус не се помоли това разтърсване до крайна степен да отмине Симон Петър. Той се помоли вярата му да не отслабне, докато това му се случва в живота. Исус знаеше, че след това изпитание Симон Петър щеше да има един нов характер, който би го направил способен да изпълни своето призвание до край и да укрепи братята си. Сатана беше изискал разрешение да разтърси Симон Петър толкова силно, че той да се откаже от вярата си. Намерението на дявола беше да съсипе този човек, имащ огромни способности и получил толкова голямо откровение. Но Божията цел за това разтърсване беше различна и както винаги Бог има преднина пред дявола. Той му позволи да стори това, за да може всичко, което се поклаща в Симон, да бъде разтърсено.

Бог изяви на съпругата ми Лиза пет цели, с които ние разтърсваме един предмет:

За да го приближим още повече при основата му.

За да премахнем това, което е мъртво.

За да съберем плодовете.

За да разбудим някого.

За да обединим или смесим нещо с нещо друго, за да не бъдат те повече разделени.

Всякакво мислене или отношение на сърцето, основано на гордост или егоизъм, ще бъде очистено. В резултат на това огромно разтърсване цялата самоувереност на Симон Петър ще изчезне и всичко, което ще остане, ще бъде Божията сигурна основа. Той ще се пробуди и ще види своето собствено състояние, всичко мъртво от него ще се отмахне и той ще принесе плодове, всичко съдействайки за приближаване към неговата единствена истинска основа. Той повече няма да върши дела от себе си, но ще зависи от Господа. Петър смело отвърна на Исусовите думи: „Господи, готов съм да отида с Теб и в тъмница, и на смърт.” Това изявление не беше родено от Духа, а от неговата самоувереност. Той не можеше да види смисъла на това разтърсване.

ЮДА И СИМОН ПЕТЪР

НЯКОИ хора си мислят, че Петър беше страхливец, но в градината, когато охраната на храма дойде да арестува Исус, той извади своя меч и отрязва дясното ухо на слугата на първосвещеника (Йоан 18:10). Не са много страхливците, които нападат враг, който ги надвишава многократно по численост. Така че, той беше силен, но тази сила идваше от самия него, а не от Божието смирение, защото пресяването още не беше започнало. Случи се точно това, което Исус предсказа. Силният и дързък Петър, който беше готов да умре и който размахваше меч в пълната с войници градина, сега трябваше да се справи с една малка прислужница. Той така се уплаши от нея, че дори се отрече от Исус. Някои си мислят, че се препъваме в големите неща. Не са редки случаите, когато точно малки и незначителни неща разтърсват нас, хората, най-много. Това всъщност доказва безсмислието на самоувереността. По-късно Петър се отрече от Исус още два пъти, и тогава петелът пропя, и Петър стана и си отиде, и плака горчиво. Цялата самоувереност беше изтърсена от него и той си мислеше, че никога вече няма да се съвземе. Всичко, което запази в себе си, въпреки че не го осъзнаваше, беше това, което Духът му беше открил. Симон Петър и Юда си приличат по много неща, включително и по това, че и двамата се отречеа от Исус в последните и най-важните дни от живота Му.

И все пак между тях съществува и една основна разлика. Юда никога не копнееше да познае Исус, както копнееше за това Симон. Юда не беше основал живота си на Него. На пръв поглед изглежда, че той обича Исус, защото беше изоставил всичко, за да Го последва и придружава навсякъде, дори и в моменти на най-големи гонения. Той изгонваше демони, изцеляваше болни и проповядваше Евангелието. (Спомнете си, че Исус разпрати *дванадесетте* да проповядват, изцеляват и освобождават, а не само единадесет от тях). Но тези жертви не бяха принесени от любов към Исус, нито пък бяха в резултат на откровение за това, кой в действителност беше Той.

Юда си имаше свои собствени планове още от самото начало. Той никога не се покая от себичните си мотиви. Неговият характер става явен от думи като следните: „**Какво обичате да ми дадете**” (Мат. 26:14). Той говореше лъжи и ласкателства, за да се възползва (Мат. 26:25). Вземаше пари от общата каса за себе си (Йоан 12:4-6). Правеше и други неща. Но никога не позна Господа, въпреки че прекара три и половина години заедно с Него. И двамата съжаляваха за това, което бяха сторили, но Юда нямаше основата, която Петър имаше. Юда не копнееше да познае Господа и затова Исус никога не му се откри. Ако беше получил откровение от Исус, Юда никога нямаше да Го предаде. Когато силна буря се устреми върху живота му, всичко беше разтърсено и отнесено!

Вижте какво се случи: „**Тогавата Юда, който Го беше предал, като видя, че Исус бе осъден, разкая се и върна тридесетте сребърника на главните свещеници и старейшините и каза: Съгреших, че предадох невинна кръв. А те рекоха: Нам що ни е? Ти гледай. И като хвърли сребърниците в храма, излезе и отиде и се обеси**” (Мат. 27:3-5). Той се разкая и знаеше, че беше съгрешил. Но не познаваше Христа. Нямаше и най-малка представа за величието на Този, Когото предаваше. Единственото, което каза, бе: „Съгреших, че предадох невинна кръв.” Ако познаваше Исус, както Петър Го познаваш, той щеше да се върне при Него и да се покае, получавайки Божията прошка. Извършването на самоубийство бе още един акт, доказващ живот, отделен от Божията благодат. Това разтърсване показа, че Юда нямаше никаква основа, въпреки факта, че беше следвал Господа в продължение на три години. Безброй новоповярвали са се молили с молитвата на покаяния се грешник, ходили са на Богослужения, водили са активен християнски живот и са изучавали своята Библия. Всичко това те са вършели без откровението за това, кой е Исус, въпреки че са го изповядвали с устните си. Когато дойде силно разочарование в живота им, те се огорчават от Бога и не искат да имат нищо общо с Него. „Бог никога не направи нищо за мен! – съм ги чувал да казват. – Пробвах да стана християнин, но от това животът ми стана само още по-непоносим.” Или: „Аз се помолих и поисках от Господа да стори това, а Той не го стори!” Тези хора никога не бяха положили живота си за Исус, но се опитаха да сключат съюз с Него за своя собствена изгода. Те Му служеха, защото очакваха да получат нещо в замяна. Затова лесно се оскърбяваха. Ето как ги описва Исус: „**Също и посятото на канаристите места са тия, които, като чуят Словото, веднага с радост го приемат; нямат обаче корен в себе си, но са привременни; после, като настане напаст или гонение поради Словото, веднага се огорчават** (англ. пр.)” (Марк 4:16-17).

Забележете думите Му, че те бързо се огорчават, защото нямат корен в себе си. В какво трябва да се вкореним? Ефесяни 3:16-18 може да ни даде отговор на този въпрос: Сърцата ни трябва да са вкоренени и основани в любовта. Исус каза: „**Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си**” (Йоан 15:13). Не можем да положим живота си в някой, в който нямаме доверие. Не можем да положим живота си в

Господа, ако не Го познаваме достатъчно добре и Му нямаме доверие. Ние трябва да разбираме и познаваме Божията природа и характер. Трябва да имаме увереността, че Той никога няма да ни навреди. Той е винаги внимателен, защото всичко, което прави, е за наше добро. Това, което ни се струва като разочарование, в крайна сметка винаги ще бъде в наша полза, ако не изгубим вярата си. Бог е любов и в Него няма никакво зло или себичност. Сатана е този, който желае да ни унищожи.

Често гледаме на ситуации от нашия живот като „късогледи”. Това изкривява истинската картина. Бог гледа на това, което преживяваме откъм неговата вечна стойност. Ако гледаме на ситуацията в нашия живот само през собственото си ограничено зрение, могат да се случат две неща. Първо, докато Бог ни подлага на Неговия процес на очистване, можем да станем лесна плячка на огорчението, независимо дали го изпитваме към Бога или към някой Негов служител. Второ, лесно можем да бъдем измамени от врага. Сатана ще ни накара да сторим нещо, което първоначално може да има вид на добро, но неговият краен план е чрез това да ни доведе до собственото ни унищожение и смърт. Когато се вкореним в упованието си в Господа, нищо няма да може да бъде в състояние да ни отдели от Неговата грижа. И не ще се поддадем на изкушението да мислим за себе си.

ВКОРЕНЕНИ В БОЖИЯ ХАРАКТЕР

ЕДИН начин, по който врагът се опитва да осуети упованието ни в Господа, е като изкриви нашето знание за Божия характер. Той стори това в Едемската градина, когато попита Ева следното: „**Истина ли каза Бог, да не ядете от всяко дърво в градината?**” (Бит. 3:1). Той изопачи Божията заповед, за да изопачи Божия характер. Истинските думи на Бог бяха: „**От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш от него, защото непременно ще умреш**” (Бит. 2:16-17). Всъщност змията казваше на Ева: „Бог задържа всичко хубаво от теб.” Но Божието желание бе: „**От всяко дърво свободно да ядеш**”. Бог бе дал на човечеството цялата градина с всичките ѝ плодове с едно единствено изключение. Змията изопачаваше това, което жената виждаше в Бога, като ѝ казваше: „Бог всъщност въобще не Го е грижа за теб. Знаеш ли какво е скрил от теб? Само си въобразяваш, че те обича. Той въобще не е добър Бог.” Тя повярва на една лъжа за Божия характер и беше измамена. Тогава беше запалено желанието за грях, защото Божието Слово повече не беше живота, а закон: „**А силата на греха е законът**” (I Кор. 15:56).

Дяволът и днес постъпва по същия начин. Той изопачава характера на Бог Отец в очите на Божиите чада. Над всеки един от нас стои нечия власт – бащи, учители, директори, кметове, и те всички са проявявали егоизъм и апатия към нас. Тъй като те са символи на власт, ние лесно прехвърляме техните недостатъци върху Божия характер, защото Бог е представител на висшата власт. Врагът по много хитър начин е изопачил представата ни за характера на Бог Отец, като за тази цел първо е изопачил представата ни за нашите земни бащи. Бог казва, че преди Исус да дойде, сърцата на бащите ще се обърнат към синовете им (Малахия 4:6). Неговият характер или природа ще се проявят в Неговите водачи и това ще ускори изцелението.

Когато приемем в себе си, че Бог никога не прави нещо, за да ни нарани или унищожи, и че това, което прави или не прави в живота ни, е за наше добро, тогава ние свободно ще можем да Му се предадем. Тогава ти с радост ще положиш живота си за Господа. Ако си се предал истински на Исус и си се обрекъл на грижите Му, тогава ти никога не можеш да се огорчиш, защото вече не принадлежиш на себе си. Хората с наранено и разочаровано

сърце са онези, които са дошли при Исус заради това, което могат да получат от Него, а не заради това, което Той е. Ако не се откажем от този тип отношение, разочарованието лесно навлиза в живота ни. Себичността ни прави късогледни. Ние сме неспособни да гледаме през очите на вярата заобикалящите ни обстоятелства. Когато сме положили изцяло живота си в Исус, тогава ще познаем Неговия характер и ще споделим Неговата радост. Това ни спасява от несигурност и огорчение. Лесно ще се оскърбим, ако започнем да гледаме на обстоятелствата. Духът не гледа на тези неща. Често Бог не ми отговаря по начина или в рамките на времето, което считам за изключително необходимо. Но ако обърна поглед към миналото си, във всеки отделен случай аз мога да видя или разбера Божията мъдрост.

Понякога нашите деца не могат да схванат смисъла в начина, по който ги възпитаваме. Опитваме се да обясним на по-големите деца, за да могат да се възползват от мъдростта. Но в нередки случаи, поради своята незрялост, те може да не разберат или да не се съгласят с някои неща. Като пораснат още малко обаче, те го приемат. Или просто не искат някой да проверява тяхното покорство, любов и зрялост. Съвсем същото е и с нашия Небесен Баща. В такива случаи вярата казва: „Вярвам Ти, дори и да не Те разбирам.” В Евреи 11:35-39 се говори за онези, които не видяха изпълнението на Божиите обещания в своя живот и все пак никога не се поколебаха: *„А други бяха мъчени, защото за да получат по-добро възкресение, те не приемаха да бъдат избавени. Други пък изпитваха присмехи и бичувания, а още окови и тъмници; с камъни биваха убити, с трион претрити, с мъки мъчени; умираха заклани с нож, скитаха се в овчи и кози кожи и търпяха лишение, бедствия и страдания; те, за които светът не беше достоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята. Но всички те, ако и да бяха засвидетелствани чрез вярата им, пак не получиха изпълнението на обещанието”*. Те бяха решили, че Бог е всичко, което желяеха, без значение каква ще е цената. Те вярваха в Него дори и когато умираха, без да видят изпълнението на Божиите обещания. Те не се оскърбяваха!

Ние имаме корени и здрава основа, когато носим в себе си тази силна любов и упование в Господа. Никоя буря, без значение колко е силна тя, не ще може да ни поклати. Ние не постигаме това благодарение на личната си воля или качества. Това е дар на благодат към всички, които поставят своята вяра в Господа и отхвърлят увереността в своите собствени възможности. Но за да се отречеш напълно от себе си, ти трябва да познаваш Онзи, Който държи твоя живот.

БЛАГОДАТТА СЕ ДАВА НА СМИРЕНИТЕ

СИМОН Петър повече не можеше да се хвали, че е велик. Той беше изгубил естествената си увереност. Видя съвсем ясно безпомощността на своята силна воля. Това го накара да се смири.

Сега времето беше напълно подходящо да получи Божията благодат. Бог дава благодат на смирените. Смирението е много важно условие. Този урок се беше врязал дълбоко в съзнанието на Петър, защото ето какво пише в едно от своите послания: *„Облечете смирението, защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат”* (I Петр. 5:5).

Петър беше разтърсен до крайна степен. Можем да се досетим за това по думите, които Божият ангел изрече на Мария Магдалена край гробницата: *„Но идете и кажете на учениците Му и на Петър, че отива преди вас в Галилея; там ще Го видите, както ви*

каза” (Марк 16:7). Ангелът трябваше да назове името му отделно. Петър беше почти съсипан, но Бог беше положил основа в него. И тази основа не можеше да се поклати, а само още повече да се заздравя от това разтърсване. **Исус не само прости на Петър, но и го възстанови.** Сега, когато бяха преминали разтърсващите изпитания, той можеше да стане една от водещите фигури в Църквата. Петър смело прогласи възкресението на Христос пред същите онези, които Го разпънаха. И той сега свидетелстваше пред съвета, а не пред някаква си прислужничка. Той говореше с власт и дързост.

Историята свидетелства, че Петър е бил разпънат на кръст с главата надолу след много години на вярна служба. Всъщност, той се е считал за недостоеен да умре със същата смърт, с която е умрял Исус Христос, така че те го провесили с главата надолу. В него вече нямаше страх. Той беше камък, вграден в здравата основа на Канарата. Изпитанията в този живот ще ти разкрият какво има в твоето сърце – дали си огорчен на Бог или на другите. Изпитанията или ще засилят твоя гняв към Бога и околните, или ще те направят по-уверено да устояваш на това изкушение. Ако преодолееш изпитанието, твоите корени ще станат още по-дълбоки и ще утвърдят теб и твоето бъдеще. Ако се поддадеш, оскърблението ще влезе в живота ти, което ще оскверни душата ти с огорчение.

ГОСПОДИ, АЗ ТИ СЛУЖИХ И НЕ РАЗБИРАМ ЗАЩО...?

КОГАТО бях пастор, в младежката група имаше един четиринадесетгодишен младеж, който беше много уважаван от приятелите си и от лидерството. Този младеж беше добър ученик и способен спортист. Беше ревностен за Божиите неща и служеше с вяроност и всеотдайност. Пътуваше и с нас на различни места и свидетелстваше на почти всеки, с когото се запознаеше. В един период от своя живот прекарваше по четири часа на ден в молитва. Чуваше много неща от Господ и ги споделяше с другите. Това, което говореше, беше винаги благословение. Той изяви, че има призвание за служение и пожела да стане пастор, преди да беше навършил пълнолетие. Имаше вид на непоклатима скала. Обичах този младеж и видях, че Бог има призвание в него, така че му отделях доста време. Безпокоеше ме само едно нещо: като че ли беше прекалено уверен в себе си. Искрах да поговоря с него, но няха свободата да го направя. Знаех, че скоро щеше да настъпи промяна. Той преживя някои големи бури в своя живот и все пак не изгуби от силата. Понякога се съмнявах дали правилно го бях преценил, докато го гледах да удържа на тежките изпитания. Изминаха няколко години. Той се премести, а аз започнах да пътувам постоянно. Но продължих да поддържам връзка с него. Знаех, че му предстоеше да премине през процес на разчупване. Тъй като това все още не беше станало, аз не знаех какво да очаквам, но осъзнавах, че е необходимо за него, за да изпълни своето призвание. Това много наподобяваше на пресяването на Симон Петър.

Когато този младеж стана на осемнадесет години, баща му се разболя от неизлечим рак. Той и майка му постиха и се молиха с надеждата, че ще оздравее. Присъединиха се и други към тях. Само няколко месеца по-рано този неизлечимо болен човек беше приел Исус за свой Спасител и Господ. Състоянието на бащата се влошаваше. По това време служех в друг град на щата Алабама. Веднъж моята съпруга ми се обади по телефона и ме помоли да се свържа с този младеж. Свързах се с него и разбрах, че той се нуждаеше от подкрепа в този момент. Потеглих още същата вечер с автомобила си и в 4:00 часа сутринта бях вече в неговия дом. Състоянието на баща му беше толкова тежко, че според лекарите му оставаха само още няколко дни живот. Той дори не можеше да говори.

Младежът все още не губеше надежда, че баща му ще стане от леглото изцелен.

Поговорих със семейството и след няколко часа си тръгнах. На следващата сутрин ни се обадиха по телефона и ни известиха, че положението става критично. Лиза и аз веднага започнахме да се молим. Докато се молехме, Бог даде на жена ми видение, в което Исус стоеше до леглото на този болен човек в очакване да го отведе у Дома. След тридесет минути младежът ни се обади и ни каза, че баща му е починал. Като че ли все още беше останал силен. Но това беше само началото. През същата нощ той се обади на някои от най-близките си приятели, за да им извести за смъртта на баща си. Когато вдигаха телефона, те плачеха. Той се учуди откъде бяха научили вече за това, но те плачеха поради друга причина. Оплакваша всъщност един много близък негов приятел, който беше убит при катастрофа. В един ден беше изгубил родния си баща и много близък приятел. Разтърсването беше започнало. Той беше объркан, обезсърчен и поразен. Сякаш Божието присъствие се изпаряваше около него. Един месец по-късно, на път за къщи, младежът се натъкна на една катастрофа, която току що се бе случила. Той беше изкарал курс за оказване на първа помощ и веднага започна да помага. Всички хора от двете коли бяха негови близки приятели. Двама умряха в ръцете му, докато се опитваше да им помогне. За моя млад приятел това беше повече, отколкото можеше да понесе. Той прекара три часа в гората, молейки се и викайки към Бога: „Къде си, Господи? Ти каза, че ще бъдеш мой Утешител, а сега съм останал без никаква утеха!” Сякаш Бог му беше обърнал гръб.

Това всъщност беше първият път, когато този младеж почувства, че силите му го напускат. Той се разгневи на Бога. Защо Бог беше допуснал това? Той не изпитваше гняв към мен, пастора си или към семейството си. Той се чувстваше оскърбен и винеше за това Господ. Беше го обзело пълно безсилие. Бог като че ли го беше изоставил в най-тежкия му час. „Господи, аз Ти служих и се отказах от много неща в своя живот, за да Те последвам. А сега Ти ме изостави!” Този младеж вярваше, че Бог му беше длъжник за всичко, от което той се беше отказал, за да Му служи.

Не са малко хората, които са преживявали подобни рани и разочарования, а има и такива, които са се сблъскали с още по-големи изпитания. Доста от тях са се огорчили на Господа. Те смятат, че Той трябва да вземе под внимание всичко, което са сторили за Него. Те Му служат с погрешни мотиви. Ние трябва да служим на Бог не заради това, с което Той може да ни се отплати, но заради Него Самия и заради това, което Той вече е направил за нас. Тези, които се гневят на Бог, все още не разбират напълно какъв голям дълг е платил Той за тях, за да могат да бъдат свободни. Тези хора са забравили от каква смърт са били избавени. Те гледат с естествените си очи вместо с духовните.

Младежът спря да ходи на църква, сприятелите се с лоша компания и хукна по барове и купони. В състоянието на безнадеждност, в което се намираше, той не искаше да има нищо общо с Божиите неща. Избягваше каквото и да е контакт с Господа. Той не издържа повече от две седмици на този начин на живот, защото почувства дълбоко разочарование в сърцата си. Но още шест месеца отказваше да има общение с Господа. Дори и тогава Небето изглеждаше безмълвно. Божието присъствие сякаш беше изчезнало яко дим. Беше изминала повече от една година. Посредством няколко случки той видя, че Бог все още работеше в неговия живот. Младежът се приближи при Господа, но сега всичко беше много по-различно. Той пристъпи в смирение. След като свърши това ужасно време на изпитания, Господ му показа, че никога не го беше изоставял. Когато отново започна да ходи в Духа, този младеж се научи как да търси Божиата благодат, а не да разчита на своята собствена сила. Постоянно поддържах връзка с него. Година и половина по-късно той ми разказа, че е видял неща в себе си, за които не е предполагал, че могат да бъдат

там.

„Аз бях един безхарактерен човек и моите взаимоотношения с другите бяха на много плитка основа. Баща ми ме възпита да бъда силен, но това беше само външно поведение. Никога нямаше да израсна според Божието намерение и затова съм благодарен, че Бог не ме изостави в положението, в което се намирах. Това, за което най-много скърбя, не е, че бях започнал да ходя по кръчми или да пиянствам, а че бях обърнал гръб на Святия Дух. Толкова много Го обичам. Моето общение с Него сега е по-сладко от всякога.” Животът му беше разтърсван много пъти. От това изчезна всичката му самоувереност. Но този младеж имаше основата, която и Симон Петър беше придобил, и тя не можеше да бъде отнета. Вместо да гради личния си живот и служение чрез гордост, сега той уповава изцяло на Божията благодат. Огорченията в живота ни ще покажат кои са нашите слабости и уязвими места. Често там, където си мислим, че сме силни, се оказва, че е нашето скрито слабо място. И то ще си остане скрито, докато някоя мощна буря не отвее покривката. Апостол Павел написа: **„защото ние сме обрязаните, които с Божия Дух се кланяме и се хвалим с Исуса Христа и не уповаме на плътта”** (Филипяни 3:3). С никое от своите действия не можем да заслужим вечността. Лесно е да кажем това, но съвсем различно е да вкореним тази истина дълбоко в себе си.

Исус не спести от истината, за да не обиди някого

9

КАНАРА, В КОЯТО ДА СЕ СЪБЛАЗНЯВАТ

„Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, не ще се посрами.” За вас прочее, които вярвате, Той е скъпоценност, а на тези, които са непокорни (букв. пр. от англ.), **„Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла” и „Камъкът, в който да се спъват, и канара, в която да се съблазняват.” Защото се спъват в Словото и са непокорни, за което бяха и определени”** (II Петрово 2:6-8).

ДНЕС думата вярвам е изгубила от силата на значението си. За повечето хора тя означава просто да признаеш нещо за истина и въобще не я свързват с понятието покорство. Но в горния пасаж думите *вярвам* и *непокорен* са представени като противоположни. Писанието ни казва, че: **„никой, който вярва в Него, не ще погине, но ще има вечен живот”** (Йоан 3:16). Поради това, че гледаме по този начин на думата *вярвам*, мнозина смятат, че всичко, което се изисква да сторят, е да повярват, че Исус е съществувал и е умрял на кръста. С това те си мислят, че са в добри отношения с Господа. Ако това беше единственото изискване, и демоните щяха да са в добри взаимоотношения с Него. Но Библията също така ни казва: **„Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят”** (Яков 2:19). Но за тях няма спасение.

Думата *вярвам* в Библията означава много повече от това, да признаеш за истинността на даден факт или да го приемеш за истина с ума си. Като вземем предвид контекста на цитирания по-горе израз, можем да кажем, че основният елемент на думата *вярвам* е покорството. Този стих може да се разбира по следния начин: **„За вас прочее, които се покорявате, Той е скъпоценност, а за тези, които не се покоряват** (в англ. пр.),

„Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла.” И „Камъкът, в който да се спъват, и канара, в която да се съблазняват (огорчават – англ. пр.)”. Не е трудно да си покорен, когато познаваш характера и любовта на Този, на когото се подчиняваш. Любовта е най-крайната цел в нашите взаимоотношения с Господа – и не става въпрос за любов към принципи и доктрини, а за любовта към Личността на Исус Христос. Ако тази любов не е здраво вкоренена, сме склонни да затаим чувство на огорчение, което да ни препъне.

Израилтяните, които Бог призова да бъдат строители, отхвърлиха Божия крайъгълен камък, който е Исус. Те възлюбиха своите доктрини за Стария Завет. Те бяха доволни от тълкуванията си, защото можеха да ги използват за своя собствена изгода и за контрол над другите хора. Исус обаче, постави под съмнение доктрината им за законничеството, която те толкова много държаха. Той им каза: **„Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелстват за Мен”** (Йоан 5:39). Израилтяните не можеха да проумеят, че още от самото начало Бог желаше да има синове и дъщери, с които да общува. Те искаха да управляват и Царя. Те бяха поставили закона над отношенията. Отхвърлиха това, което Бог им беше дал като дар, и пожелаха да го заслужат. Така че, Исус Христос, безплатният Божи дар, Който бе тяхната надежда за живот и спасение, стана за тях камък, в който „да се препънат и съблазнят”.

Симеон, когато в храма издигна Исус в своите ръце, пророкува следното: **„Това Детенце е поставено за падане и за ставане на мнозина в Израил”** (Лука 2:34). Обърнете внимание, че се казва за падане и ставане. Този, който бе изпратен, за да донесе мир на света, в крайна сметка постави нож на разделение сред тези, до които бе изпратен (Мат. 10:34). Той донесе живот за онези, които бяха станали жертва на строителите (свещениците по онова време).

ИСУС И ОСКЪРБЛЕНИЯТА

ИСУС често е представян в неделното училище като Пастирът, който носи на рамото Си изгубената овца и я връща обратно в стадото. Изобразяват Го още като прегръща и благославя малки деца, казвайки им усмихнато: „Обичам ви.” Всичко това е вярно, но тези представи не дават пълна картина за Исус. Същият този Исус се отрече от фарисеите заради тяхната себеправедност: **„Змии! Рожби ехидни! Как ще избегнете от осъждането на пъкъл!”** (Мат. 23:33). Той обърна масите на среброменителите в храма и ги изгони (Йоан 2:13-22). А на човека, който пожела да погребее баща си, преди да последва Исус, Той каза: **„Остави мъртвите да погребат своите мъртви, а ти иди и разгласявай Божието царство”** (Лука 9:59-60). Списъкът продължава.

Едно по-внимателно изучаване на служението на Исус ще ни разкрие, че Той оскърби мнозина. Да разгледаме няколко примера. Исус оскърби фарисеите. Не веднъж Той нападнаше и оскърбяваше тези водачи. И поради това те Го намразиха и Го изпратиха на кръста. Но понеже Исус ги обичаше истински, затова им каза истината: **„Лицемери! Добре е пророкувал Исаия за вас, като е казал: Тия люде се приближават при Мен с устата си и Ме почитат с устните си, но сърцето им далеч отстои от Мен. Обаче напразно Ми се кланят”** (Мат. 15:7-9). Тези думи ги оскърбиха. Видете какво Го попитаха учениците Му веднага след това: **„Тогавата се приближиха учениците и Му рекоха: Знаеш ли, че фарисеите се съблазниха (оскърбиха – в англ. пр.), като чуха тая дума?”** (Мат. 15:12). Ето и отговорът Му: **„Всяко растение, което Моят Небесен Баща не е посадил, ще се изкорени. Оставете ги; те са слепи водачи. А слепец слепеца ако води, и**

дватама ще паднат в ямата” (Матей 15:13-14). По този начин Исус показа, че оскърблението всъщност ще отмахне онези, които не са наистина посадени от Неговия Отец.

Понякога има хора, които се присъединяват към църкви или служения, без да са били изпратени или поставени от Бог там. Огорчението, което идва, когато се проповядва истината, ще разкрие действителните им мотиви и тези хора ще бъдат изкоренени от това място. Когато съм посещавал църкви, често съм срещал пастори, които скърбят за хората, които са напуснали църквата им, без значение дали това са служители или най-обикновени нейни членове. В повечето случаи това са били хора, които са се огорчили от проповядваната истина, понеже тя е изобличила техния начин на живот. Тези хора първо са се превърнали в отявлени критици на църквата и по-късно са я напуснали. Ако пасторите се стремят да задържат всеки, който прекрива прага на тяхната църква, в крайна сметка ще им се наложи да съкратят от проповядваната истина. „Ако проповядвате истината – им казах аз, – и тя ги оскърбява, те ще се изкоренят и ще си отидат. Не унивайте заради тях, а по-скоро се грижете за онези, които Бог ви е поверил да пазите.”

Някои лидери на църкви се боят да изобличават, понеже не искат да изгубят хората си. Други пък още повече са притеснени да сторят това и поради факта, че тези хора са предимно щедри дарители и влиятелни граждани в църквата и обществото. Трети пък избягват да изобличават онези, с които живеят от дълго време. В резултат на всичко това пасторите губят от властта, с която Бог ги е облякъл, за да се грижат и пазят стадото Му. Когато за първи път станах пастор, един мъдър човек ме посъветва: „Използвай властта си, иначе ще се намери някой, който да ти я отнеме и да я употреби срещу теб.” Самуил беше Божий човек, който винаги казваше истината, дори и пред него да стоеше царят. Когато Саул не се покори на Господа, Бог каза на Самуил да го изобличи. За съжаление, когато чу Божиите думи, Саул не се покая с цялото си сърце. За него беше по-важно как ще го приемат хората. Когато Самуил понечи да си тръгне, Саул вкопчи ръка в мантията му и откъсна парче от нея. Самуил го поразил с думите: „**Господ откъсна днес Израилевото царство от теб**” (I Царе 15:28). Самуил не искаше това за Саул. Той скърбеше за него. Самуил го беше помазал за цар, обучаваше го да управлява и проведе коронасването му. Беше личен приятел на Саул. Но вижте как Бог се отнесе към скръбта на Самуил: „**Докога ще плачеш за Саул, тъй като аз съм го отхвърлил да не царува над Израиля? Напълни рога си с миро, та иди**” (I Царе 16:1).

С тези думи Бог казваше на Самуил, че за да продължи да се движи под ново помазание и миро, той трябва да приеме, че Божията любов и съд са свършени. Ако Самуил се беше върнал при Саул, въпреки че беше видял Божията воля, той нямаше да получи ново помазание. И ако продължаваше да скърби, нямаше да бъде изпратен никъде. Пастори, които скърбят и тъжат за хора, които са напуснали църквата, или пастори, които избягват да изобличават онези, които са им приятели, в крайна сметка ще бъдат лишени от подновяване на помазанието в техния живот. По тази причина някои служения умират, а други просто имитират форма на живот. Без да осъзнават, така те са направили своя избор в полза на човешки същества, загърбвайки Бога в своя живот. Библията не казва, че Исус се бе затъжил за някой, който Го е напуснал. Негова единствена грижа бе да върши волята на Отец и като направи Своя избор, послужи на по-голяма част от човечеството.

Никога няма да забравя как веднъж проповядвах в една изпълнена с Духа църква. Нашето служение беше пътувало из страната в продължение на година. В първата неделна сутрин аз проповядвах за покаянието и връщането към първата любов. Усетих съпротива, но

знаех, че това беше Словото, което трябваше да проповядвам. След богослужението пасторът ми каза: „Това, за което говореше тази сутрин, Бог ми го беше известил вече, но смятах, че хората ми не са готови да го чуят.” Съпругата ми беше подбудена от Святия Дух да го попита: „Кой е пастирът на църквата – ти или Исус?” Пасторът оклюма глава. „Точно това ме попита Господ преди един месец. Тогава Той ми каза, че е наясно какво могат да понесат тези хора.” Пасторът ни каза, че една трета от църквата се съставява от „стари кадри”, които не приемат никаква промяна в служението, хвалението или поучението. Насърчихме го да не се отчайва и да остане покорен на Господа.

Изкарахме още четири богослужения в църквата и всяко следващо ставаше все по-напрегнато. Когато си тръгнахме от града, чувствах като че ли камък беше затиснал сърцето ми. Не можех да проумея каква беше причината. Положението ставаше все по-непоносимо. Обикновено, когато напускам някоя църква, радост изпълва душата ми. Нямах представа защо беше всичко това. Като останах насаме с Господа, Го попитах: „Отче, къде сгреших? Каква е причината да имам това тежко бреме в духа си? Да не би да отнех от властта на пастора?” Божиите думи бяха: „*Отърси праха от нозете си*” (виж Лука 9:5). Не можах да повярвам, като чух това. Продължих да се моля и да питам Господа, но чувах само тези думи: „Отърси праха от нозете си.”

Най-накрая се подчиних. Когато ръката ми се отдели от подметката на втората ми обувка, тежестта, която чувствах, се отмахна и радост нахлу в сърцето ми. Отново попитах в недоумение: „Господи, те не ме нападнаха, нито пък ме изхвърлиха от града. Защо е това?” Тогава Той ми изяви, че църковните лидери и по-голямата част от църквата бяха отхвърлили Неговото Слово към тях. „Дай им още малко време, Господи”, извиках аз. „Дори и още петдесет години да им дам, пак няма да се променят. Те са направили своя избор в сърцето си.”

Разбрах, че този лидер беше избрал да поддържа мира в църквата с цената на половин истина, вместо да се покори на Господа. Неговият рог не беше напълнен със свежо миро. Той имаше форма, но нямаше съдържание. С други думи, само изглеждаше, че беше изпълнен с Духа, но всъщност не се движеше в Божието присъствие. По-късно чух, че той се оттеглил от пасторската длъжност, а от църквата беше останала само една незначителна част.

Исус не пожела да бъде контролиран от хората. Той избра да говори истината, дори и това да бе болезнено за някого. Ако търсите одобрението на хората, не можете да имате Божието помазание върху себе си. Трябва да вложите в сърцето си желанието да говорите Божието Слово и да вършите Неговата воля, дори и с риск да нараните някого с това.

Исус оскърби хората от Собствения Си град

Исус беше дошъл в Собствения Си град, за да послужи на жителите му. Но Той не успя да им занесе свободата и изцелението, които беше занесъл на толкова други хора. Вижте какво казаха те: „**Не е ли Този Синът на дърводелеца? Майка Му не казва ли се Мария и братята Му Яков и Йосиф, Симон и Юда? И сестрите Му не са ли всички при нас? Откъде прочее на Този всичко това? И съблазняваха** (оскърбиха – англ. пр.) **се в Него. А Исус им рече: Никой пророк не е без почит освен в своята родина и в своя дом**” (Матей 13:55-57). Чувате ли как тези мъже и жени от Назарет казват: „За кого се мисли Този, че ни проповядва с такава власт? Ние Го знаем кой е. Той е от нашия град, а ние сме Негови старейшини. Той е един обикновен дърводелски син. Той не е книжник като нас.” И отново Исус не спести от истината, въпреки че това щеше да ги оскърби.

Съгражданите на Исус така Му се бяха ядосали, че се опитаха да Го убият, като Го бутнат

да падне от една висока скала (Лука 4:28-30). Дори и когато животът Му беше в опасност, Той не спря да говори истината. Колко много се нуждаем днес от повече такива мъже и жени!

Исус настрои против Себе Си Своето Собствено семейство

Дори и семейството Му, с което живееше под един покрив, се беше оскърбило поради Него. Не им харесваше напрежението, в което живееха поради това, което вършеше Исус. Те дори отказваха да се примирят с това, което Исус вършеше. Да видим за какво става въпрос: **„А Своите Му, като чува това, излязоха, за да Го хванат, защото казваха, че не бил на Себе Си... Идвай прочее, майка Му и братята Му, и като стояха вън, пратиха до Него да Го повикат. А около Него седеше едно множество, и казват Му: Ето, майка Ти и братята Ти вън, търсят Те. И в отговор им каза: Коя е майка Ми и кои са братята Ми? И като изгледа седящите около Него, каза: Ето майка Ми и братята Ми! Защото който върши Божията воля, той Ми е брат, и сестра, и майка”** (Марк 3:21). Собственото Му семейство смяташе, че е полудял. Обърнете внимание на думите в Писанията, че дори Собственото Му семейство е отишло да Го възпре. Марк посочва, че това са Неговите родни майка и братя, които Го откриват да проповядва в една къща. В Евангелието на Йоан дори се казва: **„Нито братята Му вярваха в него”** (Йоан 7:5).

Мнозина пренебрегват факта, че Исус беше отхвърлен дори от онези, които бяха близо до Него, но Той не търсеше благоразположението на семейството Си, не позволи да бъде контролиран от техните желания. Той пожела да извърши Божията воля, независимо дали имаше или нямаше одобрението на Своите близки. Срещал съм много хора, и особено семейни двойки, които не са извършвали Божията воля от страх да не наранят своя партньор или някой член от семейството. В резултат на това те се отдръпват и никога не достигат до пълнотата на своето призвание.

Всички членове на моето семейство бяха римокатолици и когато се новородих, въобще не бяха въодушевени. Това важеше особено за майка ми, която беше много разочарована от решението ми да напусна църквата, в която съм израсъл. Със сигурност има католици, които искрено обичат Бога, но аз чувствах, че Бог ме призовава да изляза. Вторият удар за тях дойде, когато им съобщих, че смятам да основа служение. Току що се бях дипломирал в университета „Пардю” и моите родители възлагаха големи надежди за бъдещето ми. Аз знаех какво Бог желаше в моя живот и бях сигурен, че решението ми щеше да нарани моите най-близки роднини. Деликатното положение продължи няколко години. Появиха се много недоразумения. Аз обаче, категорично бях решил да следвам Исус, без значение колко много ще ми се разсърдят членовете на моето семейство. В началото се опитах да ги убедя чрез Евангелието. Казах им, че не могат да се считат за спасени само поради факта, че посещават богослуженията в църквата. За тях това беше вече прекалено. Не постъпих мъдро, като им съобщих това. После Бог ми каза да водя истински християнски живот пред тях и да оставя делата ми сами да свидетелстват. И не правех компромиси, за да им угаждам. Днес имам силната подкрепа на своите родители и дори дядо ми, който беше моят най-отявлен противник, бе спасен по чуден начин на 89-годишна възраст, две години преди своята смърт.

Майката и братята на Исус може да са си помислили, че си е изгубил разсъдък. Но понеже Той остана верен на Отец, те всички в крайна сметка бяха спасени и се намираха в горната стая в деня на Петдесетница. Яков, Неговият доведен брат, стана главният апостол в църквата в Ерусалим. Ако ние, за да угодим на своето семейство, не сторим всичко,

което Бог ни каже, ще изгубим от свежето помазание в нашия живот и ще попречим на собственото си семейство да се освободи.

Исус огорчи Собствените Си ученици

В някоя от предишните глави подробно разгледахме как Исусовите ученици реагираха, когато Той ги оскърби. Да разгледаме още веднъж ситуацията, но този път от гледната точка на Исус. **„И тъй, мнозина от учениците Му, като чуха това, рекоха: Тежко е това учение; кой може да го слуша? Но Исус, като знаеше в Себе Си, че учениците Му затуй негодуват, рече им: Това ли ви съблазнява (в англ. пр. – огорчава)? ...Поради това мнозина от учениците Му отстъпиха и не ходеха вече с Него”** (Йоан 6:60-61, 66). Положението беше доста критично, така да се каже. Религиозните водачи търсеха начин да Го погубят, Собствените Му съграждани Го отхвърлиха, близките Му смятаха, че е полудял, и на всичкото отгоре дори Неговите ученици си тръгнаха огорчени. Но Исус все пак не се предаваше. Той заяви на онези, които останаха с Него, че и те са свободни да си идат, ако пожелаят. Единственото нещо, което имаше значение за Исус, бе да изпълни волята на Отца. Дори и да беше останал съвсем сам през онзи ден, това нямаше да Го накара да промени решението Си. той беше решен да се покори на Своя Отец.

Исус оскърби някои от Своите най-близки приятели

„Един човек на име Лазар от Витания, от селото на Мария и сестра ѝ Марта, беше болен. А Мария, чийто брат Лазар беше болен, бе оная, която помаза Господа с миро и отри нозете Му с косата си. И тъй, сестрите пратиха до Него да Му кажат: Господи, ето този, когото обичаш, е болен” (Йоан 11:1-3). Исус обичаше Марта, Мария и Лазар. Той беше прекарал много време с тях и те Му бяха станали близки. Вижте как постъпи Исус, когато вестта за болестта на Лазар дойде при Него: **„Тогава, откак чу, че бил болен, престоя два дни на мястото, гдето се намираше”** (Йоан 11:6). Исус знаеше по откровение, че Лазар щеше да умре от болестта си. Положението беше много сериозно, но Той престоя още два дни на мястото, където се намираше.

Когато най-накрая пристигна във Витания, Лазар беше вече умрял. Марта и Мария Му казаха тогава: **„Господи, да беше Ти тук, не щеше да умре брат ми”** (Йоан 11:21, 32). С други думи: **„Исусе, защо не дойде веднага? Можеше да го спасиш!”** Най-вероятно и двете сестри са се почувствали засегнати. Те изпратиха хора специално да Го повикат, а Той се бе забавил два дни. Исус не беше постъпил както очакваха, не заряза всичко заради тях. Той следваше водителството на Святия Дух. Така беше най-добре за всички, но по онова време на хората им се струваше, че Него въобще не Го е грижа, че Го е обхванала пълна апатия. Много често хората казват на своите служители какво да направят и смятат, че служителите са длъжни да изпълнят желанията им.

Веднъж член на духовния съвет на една църква, изпълнена със Святия Дух, чийто пастор си беше отишъл, ми каза: **„Ние искаме пастор, който да се интересува от нашите нужди; някой, който да се отбива в дома ми и заедно да изпиваме по чаша кафе.”** Помислих си: **„Вие търсите общителен човек, когото да контролирате, а не такъв, който да бъде воден от Святия Дух.”** По-късно научих, че тази църква беше сменила четирима пастори за година и половина.

След като бях младежки пастор в продължение на шест месеца, при мен дойде млад човек и ме попита: **„Искаш ли да станем приятели? Моят последен младежки пастор ми беше приятел.”** Предишният младежки пастор се беше държал доста свободно с младежите. Те наблягаха повече на мероприятията. Имах представа какво искаше от мен този младеж. Това много наподобяваше на същото, което оня член на духовния съвет очакваше от своя

бъдещ пастор.

Цитирах му Матей 10:41, където Исус казва: „**Който приема пророк в име на пророк, награда на пророк ще получи; и който приема праведник в име на праведник, награда на праведник ще получи**”. „Ти имаш много приятели, нали?” – попитах го аз. „Да.” – отвърна ми той. „И имаш само един младежки пастор, нали?” „Да.” „Каква награда искаш: награда на пастор или награда на приятел? Понеже начинът, по който ме приемеш, ще предопредели това, което ще получиш от Господа.” Той разбра какво исках да му кажа. „Искам награда на младежки пастор.”

Много служители се боят, че ако не удовлетворят очакванията на своите хора, техните чувства ще бъдат наранени и ще изгубят подкрепата на членовете си. Те са хванати в капана на страха от това, да не оскърбят някого. Тези служители са контролирани от собствените си членове, а не от Господа. В резултат на това много малко неща са постигнати за вечността.

Исус оскърби Йоан Кръстител

Дори Йоан Кръстител трябваше да преодолее изкушението да се огорчи на Исус. „**И учениците на Йоан му известиха за всичко това. И Йоан повика двама от учениците си и ги прати при Господа, да кажат: Ти ли си Онзи, Който има да дойде, или друг да очакваме?**” (Лука 7:18-20). Тук няма ли нещо странно? Защо Йоан пита Исус дали Той е Този, Който има да дойде, Месията? Йоан беше този, който приготви пътя за Господа и оповести Неговото идване на земята: „**Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!**” (Йоан 1:29). Той също и каза: „**Той е, Който кръщава със Святия Дух**” (Йоан 1:33). И още: „**Той трябва да расте, а пък аз да се смалвам**” (Йоан 3:30). Йоан беше единственият човек, който познаваше Исус по онова време. (Исус не беше изявен дори на Симон Петър.) Но защо тогава си зададе въпроса: „Исус ли е Този, Който трябва да дойде, или да очакваме друг?” Нека да се поставим на неговото място. Ти си точно на мястото, където Бог върши Своето дело. Множества и множества от хора слушат словото ти. Цялата нация говори за твоето служение. Животът ти е изпълнен със себеотрицание. Дори си се отказал да се ожениш, да не би да отнемеш от пълнотата на Божието призвание. Престояваш в пустинята, където се храниш със скариди и див мед и често прекарваш време в пост. Изобличаваш фарисеите, а те твърдят, че си обладан от демони. Отдаваш целия си живот, за да проправиш пътя за Идващия Месия. Сега си в затвора. Там стоиш заключен от доста време. Малцина идват да те видят, защото вниманието на всички, на които ти си послужил, вече е обърнато към Исус от Назарет. Дори собствените ти ученици са се присъединили към този Човек. Само малцина са останали при теб, за да ти служат. И когато те навещават, те ти говорят колко различен е начинът на живот на този Човек и учениците Му. Исус и учениците Му ядат и пият с бирниците и грешниците. Не пазят съботата и дори не постят. Ти си казваш: „Видях Духа да слиза като гълъб върху Него, но така ли трябва да се държи един Месия?” И колкото по-дълго оставаш в затвора, толкова по-силно става желанието да Му се разсърдиш. „Този човек, на когото посветих живота си, за да приготвя пътя за Него, дори не пожела да дойде и да ме посети в затвора!” Как е възможно това? Ако Той е Месията, защо не дойде да ме измъкне от затвора? Нищо лошо не съм сторил!”

И така, ти изпращаш двама от своите верни ученици да попитат Исус: „Ти ли си Месията, Който има да дойде, или друг да очакваме?” Вижте какво отвърна Исус на Йоан: „**И в същия час Той изцели мнозина от болести и язви, и зли духове, и на мнозина подари зрение. Тогава в отговор им каза: Идете, съобщете на Йоан това, което видяхте и**

чухте, че слепи проглеждат, куци прохождат, прокажени се очистват и глухи прочуват; мъртви биват възкресени и на сиромасите се проповядва благовестието. И блажен онзи, който не се съблазни (англ. пр. – огорчи) в Мен” (Лука 7:21-23). Тези думи на Исус бяха пророчески. Те всъщност бяха цитат от Исая, една добре позната на Йоан книга. Стиховете от Исая 29:18, 35:4-6 и 61:1 говорят за всичко онова, което учениците на Йоан видяха, докато бяха с Исус.

Тези дела свидетелстваха, че Исус е Месията. Но Исус добавя едно много важно изречение: *„И блажен онзи, който не се съблазни (огорчи – на англ.) в Мен”*. С тези думи Той казваше: „Йоане, знай, че не разбираш всичко, което ти се случва и че също така не разбираш Моите пътища, но не се огорчавай поради това, че не съм отговорил на твоите очаквания.” Исус казваше на Йоан да не съди за делата Му според старите си виждания за Божиите пътища, своя начин на живот и собствените си дела. Йоан не познаваше Божия план в пълнота, както не го знаем и ние днес. Исус го насърчи, като му каза: *„Ти изпълни това, което ти беше заповядано, и велика ще е твоята награда. Но само не се съблазнявай (огорчавай – на англ.) в Мен!”*

Оскърбяването е единственият изход

Дори и да познаваш многообразието на Божиите пътища, какъвто беше случаят с Йоан, все още не е изключено да се поддадеш на изкушението да се огорчиш от Исус. Ако наистина вярваш в Него и Го обичаш, ти ще положиш всяко старание да се съпротивиш на чувството на оскърбеност, осъзнавайки, че Неговите пътища са винаги по-високи от твоите. Също така, ако си решил да се покориш на Божия Дух, трябва да знаеш, че с постъпките си ти ще засягаш определени хора. Исус каза в Йоан 3:8 *„Вятърът духа, гдето ще и чуваш шума му, но не знаеш от къде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа”*. Ще има хора, които не ще ви разбират, докато се движите в Духа. Не позволявайте техните враждебни реакции да ви отделят от това, в което сте убедени в сърцето си. Не възпирайте изливането на Духа заради желанията на човеци. Всичко това апостол Петър е обобщил много сполучливо в следните стихове: *„И тъй, понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е поставил от греха, за да живее през останалото в тялото време не вече по човешки страсти, а по Божията воля” (I Петрово 4:1-2)*. Когато живееш, за да изпълниш Божията воля, теб вече не те интересуват желанията на хората. В резултат на това, ти ще пострадаш по плът.

Исус пострада най-силно от религиозните водачи. Религиозните хора смятат, че Бог е ограничен само в рамките на техните доктрини. Те си въобразяват, че са единствените хора, които са на „ти” с Господа. Както Господ Исус оскърби религиозните водачи, според както Го водеше Духът преди две хиляди години, така и тези, които днес Го следват, със сигурност ще им се наложи да сторят същото. Гонението на апостол Павел е един добър пример за това. Някои хора от църквата в Галатия по грешка бяха чули, че Павел беше пренебрегвал Евангелието на кръста, присъединявайки се към онези религиозни водачи, които твърдяха, че без обрязване няма спасение, но Павел веднага ги поправи. „Вижте ме – каза им той, – отвсякъде ме преследват религиозни водачи. Щяха ли да правят това, ако проповядвах обрязването? Кръстът е единственият път към спасението и това огорчава хората, но аз няма да се откажа да проповядвам тази истина!” (Гал. 5:11). Ако някой оспорва истината на Евангелието, време е да го огорчите без да е необходимо да му се извинявате. Трябва да решим в сърцата си, че ще останем покорни на Господа, без значение какво ще ни коства това. Така не ще се налага да вземаме прибързани решения

поради липса на достатъчно време.

**Исус нарани някои хора, като се покори на волята на Своя Отец,
но никога не нарани хора, за да отстоява Своите Собствени права**

10

ДА НЕ ГИ СЪБЛАЗНИМ

„Като е тъй, да не се съдим вече един другого, но по-добре да бъде разсъдението ви това – никой да не полага на брата си спънка или съблазн” (Римляни 14:13).

ТОКУ ЩО видяхме, че Исус оскърби мнозина, докато пътуваше и служеше на хората. Като че ли навсякъде, където отиваше, имаше хора, които се оскърбяваха от думите Му. В тази глава искам да разгледам една ситуация от един по-различен ъгъл. Исус и учениците Му току що се бяха върнали в Капернаум. Бяха обиколили доста земи, където послужиха и сега имаха нужда от малко почивка. Ако някой град можеше да се нарече седалище на Неговото служение, то Капернаум бе напълно подходящ за тази функция. Докато престояваха там, при Симон Петър дойде църковният служител, който събираше храмовия данък. *„Вашият Учител не плаща ли двете драхми?”* (Мат. 17:24). Петър отвърна: „Плаща”, и отиде при Исус да разиска това. Исус знаеше предварително за събирача на храмовия данък и изпревари Симон, като го попита: „Какво мислиш, Симоне? Земните царе от кои събират данък или налог? От своите ли хора (синове – англ.) или от чуждите?” „От чужденците”, отвърна Му Петър. *„Като е тъй, своите (синовете – англ.) им са свободни”* (Мат. 17:25-26). Исус искаше да каже на Петър, че „синовете са свободни”, не е необходимо да плащат данъци. Те са тези, които се възползват от данъците, живеят в дворци, които се издържат от събирането на тези данъци. Синовете се хранят на царската трапеза и носят царски одежди, осигурени от събраните данъци. Синовете са свободни и не трябва да работят за прехраната си.

Този служител събираше храмовия данък. Но кой беше царят и чий беше този храм? В чия чест беше построен той? Ето отговорът: Бог Отец. Петър беше току що получил откровение от Бог, че *„Христос е Синът на Живия Бог”*. При това положение Исус питаше Петър: „Ако Аз Съм Синът на Този, на Когото принадлежи този храм, тогава не Съм ли свободен, да не плащам храмовия данък?” Разбира се, че Той беше изключение. Той имаше пълното право да не плаща този данък. Но вижте какво казва Той на Симон Петър: *„но за да не ги съблазним (оскърбим – англ. пр.) иди на езерото, хвърли въдица и измъкни рибата, която първо се закачи, и като разтвориш устата ѝ, ще намериш един статир; вземи го и дай им го за Мен и за теб”* (Матей 17:27).

Исус беше доказал, че е свободен, но за да не оскърби хората, Той каза на Петър: „Ще платим!” Имаше още едно потвърждение, че Исус беше свободен да не плаща данъка. Той изпрати Петър да хвърли въдицата и в първата риба, която изтегли, щеше да открие парите за данъка. Всъщност Бог Отец се беше погрижил да снабди тази нужда. Исус е Господ на земята. Той е Божият Син. Земята и всичко в нея са създадени от Него и Му се покоряват. Ето защо Той знаеше, че парите щяха да бъдат в тази риба. Той не трябваше да работи за тези пари, защото беше Синът. Но въпреки това, Той предпочете да плати

данъка, за да не оскърби хората. Това същият онзи Исус ли е, Който видяхме в предишната глава, да оскърбява хората, без да се извинява за това, което бе направил? Той доказва, че храмовият данък не се отнасяше до Него, но въпреки това каза: „**но за да не ги съблазним иди и дай!**” Като че ли тук има някакво противоречие или поне така изглежда. Следващите стихове ще дадат отговор за това: „**В същото време учениците дойдоха при Исус и казаха: Кой е по-голям в небесното царство? А Той повика едно дете, постави го пред тях и рече: Истина ви казвам, ако се не обърнете и не станете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство. И тъй, който смири себе си като това дете, той е по-голям в небесното царство**” (Матей 18:1-4). Ключовата фраза тук е „който смири себе си”.

По-късно Исус изясни това, като каза: „**Но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител... също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина**” (Матей 20:26-28). Какви думи само! Той не дойде да Му служат, но да служи. Той беше Синът. Той беше свободен. Не дължеше на никого нищо. Никой човек нямаше власт над Него. И все пак Той избра да употреби Своята свобода, за да служи.

ОСВОБОДЕН, ЗА ДА СЛУЖИ

НОВИЯТ Завет ни увещава като Божии синове, да се учим от братята си и да имаме същото отношение, което виждаме в Исус: „**Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг**” (Гал. 5:13). Другото значение на думата свобода е привилегия. Ние не бива да употребяваме своите свободи или привилегии в качеството си на чада на Живия Бог, за да служим на себе си.

В служението има свобода, а в робството има окови. Роб е онзи, който *трябва* да служи, а **служителят е онзи, който живее, за да служи**. Нека да видим в какво се различава мисленето на един служител от мисленето на един роб:

1. Робът е задължен да служи – служителят е свободен да служи.
2. Робът изпълнява само задълженията си – служителят посвещава живота си на службата си.
3. Робът върви една миля – служителят отива две.
4. Робът се чувства ограбен – служителят раздава.
5. Робът е вързан – служителят свободен.
6. Робът се бори за своите права – служителят се отказва от тях.

Срещал съм много християни, които служат с презрение. Те дават с неохота и роптаят, когато трябва да плащат данъците си. Тези хора все още живеят като роби на един закон, от който някога са били освободени, но остават роби в сърцата си. Най-тъжното е, че този закон се състои от новозаветни стихове. Те нямат Духа, с който Исус даде Своите заповеди. Тези хора не са осъзнали, че са били освободени, за да служат. Така че, те продължават да се борят за своето собствено благо, вместо за благоденствието на останалите. Павел силно изобличава този тип на мислене в посланията си до римляните и коринтяните. Свободата на тези вярващи беше ограничена от храната. Павел увещаваше римляните в следното: „**Слабия във вярата приемайте, но не за да се препирате за съмненията му. Един вярва, че може всичко да яде, а който е слаб във вярата, яде само зеленчук**” (Римл. 14:1-2). Исус ясно каза, че не това, което влиза през устата, осквернява човека, но това, което излиза от нея. Като изрече това, Той очисти всяка храна

по земята за вярващия (Марк 7:17-19). Павел каза, че има някои вярващи, които са слаби във вярата и се боят да ядат месо, понеже то е било идоложертвено. Въпреки, че Исус се беше произнесъл по проблема, тези хора все още нямаха свободата вътре в себе си да ядат месо с чиста съвест. **„Прочее, относно яденето на идоложертвено то знаем, че никакъв бог, изобразен от идол, няма на света, но за нас има само един Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ, Исус Христос, чрез Когото е всичко и ние чрез Него. Но това знание го няма у всички; и някои, като и досега имат съзнание за идолите, ядат месото като жертва на идолите, и съвестта им като слаба се осквернява”** (I Кор. 8:4, 6-7). В тези църкви християните с по-силна вяра ядяха месо със съмнителен произход пред по-слабите светии. Това създаваше неприятности, въпреки че Исус беше очистил тази храна. По-слабите не можеха да се отърсят от представата си, че месото е стояло на олтара на идола. По-силните светии знаеха, че идолът е само един предмет и не чувстваха никакво угризение на съвестта, докато се хранеха с месото. Но какво се получава? Като че ли по-силните светии ги беше повече грижа за това, да се възползват от новозаветното си право, отколкото да предпазят братята си от съблазън (огорчение – на англ.). Без да осъзнават, те бяха поставили пред по-слабите си братя камък, в който да се препънат. Не по такъв начин действа сърцето на служителя.

„Като е тъй, да не съдим вече един друг, но по-добре да бъде разсъдението ви това – никой да не полага на брата си спънка или съблазън. Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Святия Дух” (Римл. 14:13, 17). С това Павел казваше: „Нека си спомним какво всъщност представлява Божието Царство – праведност, мир и радост в Святия Дух.” Всички тези неща бяха разклатени в новите вярващи. По-силните вярващи не употребиха своята свобода, за да послужат, но за да отстояват своите „права”. Те имаха знание за своята новозаветна свобода. Но знанието без любов унищожаваше. Като постъпиха така, те показаша, че нямат сърцето на Исус. Исус доказва Своето право да не плаща храмовия данък само, за да подсили важността на това да положим живота си в служба на другите. Той никога не искаше свободата да стане повод да отстояваме правата си и да станем причина за другите да се спъват и да се съблазняват (огорчават).

Павел каза тези думи като предупреждение към онези, които имаха знанието за своите права в Христос, но нямаха Неговото сърце, за да служат. **„И поради твоето знание слабият погива; братът, за когото е умрял Христос. А като съгрешавате така против братята и нанасявате слабата им съвест, вие съгрешавате против Христа”** (I Кор. 8:11-12). Ние можем да употребим собствената си свобода, за да съгрешаваме. Как ли? Като нанасяваме братята с по-слаба съвест, поставяйки камък за препъване и огорчавайки ги.

ОТКАЗВАНЕ ОТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ПРАВА

СЛЕД като показа, че има свобода по отношение на храмовата такса, Исус внимателно изяви на учениците Си важността на смирението: **„А който съблазни едно от тия малките, които вярват в Мен, за него би било по-добре да се окачеш на врата му един воденичен камък и да потънеш в морските дълбочини. Горко на света поради съблазните** (огорченията – на англ.). **Защото е неизбежно да дойдат съблазните** (огорченията), **но горко на онзи човек, чрез когото съблазънта** (огорчението) **дохожда! Ако те съблазни ръката ти или ногата ти, отсеци я и я хвърли; по-добре е за теб да влезеш в живота куц или недъгав, отколкото с две ръце или две нозе да бъдеш хвърлен**

във вечния огън. И ако те съблазни окото, извади го и хвърли го; по-добре е за теб да влезеш в живота с едно око, отколкото да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в огнения пъкъл. Внимавайте да не презирате ни едно от тия малките, защото ви казвам, че техните ангели на небесата винаги гледат лицето на Отца Ми, който е на небесата” (Мат. 18:6-10).

Цялата тази глава от книгата Матей е за оскърбяването. Исус ясно ни казва да отмахнем всичко, което причинява грях в живота ни, дори това да са нашите новозаветни привилегии. Ако това е причината твоят по-слаб брат да съгрешава, отмахни ги от пътя му. Вие може да се учудите тогава защо Исус оскърби толкова много хора, както видяхме това в предходната глава на книгата. Отговорът е прост. Исус оскърби някои, за да изпълни Божията воля и да послужи на мнозината. Той не оскърби никой, за да отстоява личните Си свободи. Фарисеите се оскърбиха, когато Исус изцеляваше в събота. Учениците Му се огорчиха, когато Той проповядваше истината, която Отец Му даде да говори. Мария и Марта се оскърбиха, когато Исус се забави с два дни и не дойде да изцели веднага Лазар. Но никога Исус не е оскърбявал другите, като е служил Сам на Себе Си.

Апостол Павел в посланието си до коринтяните каза следното: **„Но внимавайте да не би по някакъв начин тази ваша свобода да стане спънка на слабите”** (I Кор. 8:9). Ние сме получили свободата си, за да служим и положим живота си за другите. Трябва да съграждаме, а не да събаряме. Нито пък сме получили тази свобода, за да богатеем. И понеже някои християни не разбират това все още, мнозина от тези около нас днес са оскърбени от християнския ни начин на живот. Нека да повторим още веднъж предупреждението, отправено към коринтяните в глава 1, стихове 8, 9: **„Но внимавайте да не би по някакъв начин тази ваша свобода да стане спънка на слабите”!**

Ето един пример, при който, според мен, тази заповед се нарушава. При второто си пътуване до Индонезия взех със себе си Лиза, децата и една детегледачка. Пристигнахме в Денпасар, Бали, курортен остров. Един от дяконите в църквата, в която отивахме, притежаваше скромна хотел в оживената част на града. Идвахме отдалеч и можахме да поспим много малко. Бяхме изтощени. През нощта след полета бяхме разбуджани няколко пъти от силни шумове и лай на кучета. Останахме там само една нощ и не можахме да си починаем, както трябва. На следния ден продължихме за Ява, където изкарахме две натоварени седмици в служение. През цялото това време имаше само един почивен ден и той беше определен за пътуване. В рамките на едно денонощие ние проповядвахме по пет пъти в една църква, която наброяваше тридесет хиляди члена.

По план на връщане пак трябваше да минем през Бали. Пасторът ни информира, че отново ще отседнем в същия скромна хотел. Не бяхме особено въодушевени, че ще пренощуваме при същите условия, особено като сме работили така здраво през изминалите две седмици. На сутринта преди да потеглим от Ява за Бали, една дама ни предложи да плати разносните ни в един от най-хубавите курортни хотели в Бали. Много се зарадвах от това предложение, защото това означаваше, че ще престоим на хубаво място и ще си отпочинем добре. Когато отидохме да си опаковаме багажа, Лиза ми каза, че се чувства притеснена по отношение на това предложение. Преводачът и аз се опитахме да я успокоим, като ѝ казахме, че всичко ще бъде наред. Когато пристигнахме в Бали, тя още веднъж ми сподели своето опасение за това предложение, но аз не ѝ обърнах внимание.

Когато се срещнахме с тукашния пастор, аз му казах, че няма да има нужда да отсядаме в хотела на неговия служител, защото имаме друго предложение. Пасторът се почувства доста неловко от чутото, затова го попитах дали има някакъв проблем. За щастие, той

беше искрен към мен и ми каза: „Джон, това ще обиди моя дякон и семейството му. Те вече са запазили тази стая за вас, а можеха да спечелят пари от нея.” Очевидно бях оскърбил пастора, защото не оценявах какво беше направил той за мен. В крайна сметка му казах, че ще отседнем в хотела, който той е уредил за нас и ще се откажем от предложението на богатата дама.

Бог ми даде хубав урок с тази ситуация. Знаех, че пасторът беше наранен. Разбрах, че отстояването на собствените ми права беше наскърбило този брат и това беше грях. Помолих го за прошка. Той ми прости. Надявам се да нямам повече такива уроци.

КОГО СЪЗИДАВАШ?

АПОСТОЛ Павел в своето писмо до римляните изложи Божието сърце по този въпрос: **„И тъй, нека търсим това, което служи за мир и за взаимно назидание”** (Римляни 14:19). Свободите, които имаме, никога не трябва да стават спънка на събратята ни. Това, което правим, може да е напълно оправдано от Писанията. Но задайте си въпроса: С това другите ли назидавам или себе си? **„Всичко е позволено, но не всичко е полезно; всичко е позволено, но не всичко е назидателно. Никой да не търси своята лична полза, но всеки ползата на другото. И тъй, ядете ли, пиете ли, нещо ли вършите, всичко вършете за Божията слава. Не ставайте съблазън (не оскърбявайте – англ.) ни на юдеи, ни на гърци, нито на Божията църква; както и аз угаждам на всички във всичко, като търся не своята си полза, но ползата на мнозина, за да се спасят”** (I Кор. 10:23, 31-33). Насърчавам ви да оставите Святия Дух да издири всяка област от вашия живот чрез този стих. Позволете Му да ви открие всеки скрит мотив и личен план, който е за ваша полза, а не за полза на другите. Няма значение в коя област на живота сте се впуснали, приемете Неговото предизвикателство да живеете като служители на всички. Употребете свободата си в Христа, за да освобождавате други хора, а не, за да отстоявате собствените си права. Това бе един от главните принципи на служението на Павел, който написа: **„Ние в нищо не даваме никаква причина за съблазън (огорчение), да не би да се злослови нашето служение”** (II Кор. 6:3).

Човек, който не иска да прости, е забравил колко голям е дългът, който Бог е простил нему

11

АКО ТИ НЕ ПРОСТИШ, И НА ТЕБ НЯМА ДА ТИ БЪДЕ ПРОСТЕНО

„Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне. И когато се изправяте на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Отец ви, Който е на небесата, вашите прегрешения. Но ако вие не прощавате, то нито Отец ви, Който е на небесата, ще ви прости съгрешенията” (Марк 11:24-36).

В ОСТАНАЛАТА част от книгата искам да насоча вашето внимание към последствията от нежеланието ни да простим обидите, а също така и да предложи начин, как да се

освободим от собствената си оскърбеност. Исус имаше предвид точно това, което каза: **„Ако вие не прощавате, то нито Отец ви, който е на небесата, ще ви прости съгрешенията“**. Живеем в култура, където често говорим едно, а имаме предвид нещо съвсем друго. В резултат на това, не винаги приемаме думите на другите такива, каквито са изказани в действителност. По този начин ние рядко ги вземаме на сериозно. Това състояние започва от детството ни. Родител казва на детето си: „Ако направиш още веднъж така, ще те напляскам.“ Детето го прави не само още веднъж, но още няколко пъти. И всеки път чува едно и също предупреждение от своя родител. Обикновено заканите не се изпълняват. Но дори и да бъдат изпълнени, предприетите действия са или по-леки, или по-сурови в сравнение със заканите. И от двата начина на действие детето разбира, че ти никога нямаш предвид това, което казваш, или че това, което казваш, не е вярно. Така детето научава, че не всичко, което хората с власт изразяват гласно, е истина. То започва да се двоуми кога и дали въобще да гледа сериозно на лидерите. Този тип отношение се разпространява и в други области от техния живот. Те започват да преценяват своите учители, приятели, водачи през призмата на изграденото пренебрежение към властите.

Когато детето порасне, то ще е формирало жизнения си мироглед на тази основа. Неговите контакти с хората ще се градят на обещания и думи, лишени от всякакъв сериозен смисъл. Нека да вземем за типичен пример следния разговор. Джим среща Том, с когото не е разговарял от доста време. Джим бърза и си казва: „О, не! Точно сега ли трябваше да се срещна с Том? Нямам никакво време за разговори.“ Джим и Том се срещат. Джим казва: „Слава на Господа, братко. Радвам се да те видя.“ Говорят си известно време. Понеже Джим бърза, той казва следното, за да приключи разговора: „Трябва някой ден да се съберем, да обядваме заедно.“ Първо, Джим не беше особено въодушевен, че трябваше да се спре и да поговори с Том, понеже бързаше. Второ, Джим въобще не мислеше за Господа, когато поздрави Том с думите: „Слава на Господа.“ Трето, той нямаше никакво намерение да отдели време за обяд с Том. Това беше само един начин да се отърве по-бързо от Том, успокоявайки в същото време съвестта си. И така, всичко, което Джим изрече в този разговор, не значеше нищо за него. Подобни ситуации се случват всеки ден от нашия живот. Днес хората не влагат смисъл дори и в една четвърт от думите, които изричат към другите. И така, още ли се чудим защо ни е трудно да преценим кога да вярваме и кога да не вярваме на нечий думи?

Но когато Исус ни говори, Той иска да Го приемаме на сериозно. Не бива да подхождаме към Неговите думи по същия начин, по който подхождаме с недоверие, когато слушаме думите на наши приятели или на тези, които ни ръководят. Когато Исус казва нещо, Той има предвид точно това, което е казал. Той е верен, дори и когато ние не сме. Исус ходи в истина и почтеност, която нашето общество и култура не могат да схванат. Така че, когато Исус каза: „Но ако вие не прощавате, то нито Отец ви, Който е на небесата, ще ви прости съгрешенията“, Той имаше предвид точно това. И за да бъде приет още по-сериозно, Исус повтори това няколко пъти в Евангелията. Така Той искаше да подчертае важността на това предупреждение. Нека да прочетем някои от тези изречения, които Господ каза при различни поводи. **„Защото, ако вие простите на човеците съгрешенията им, то и Небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения“** (Мат. 6:4-15). И отново: **„Не съдете и няма да бъдете съдени“** (Лука 6:37). А в Господната молитва четем: **„И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите дължници“** (Матей 6:12).

Чудя се дали има християни, които биха искали Бог да им прости по същия начин, по който те прощават на онези, от които са били оскърбени. Но точно такава прошка ще получат и те. Понеже непростителността се шири така навред по цялата църква, в нас има огромно нежелание да приемем думите на Исус сериозно. Но каквото и да е положението, истината си остава винаги същата. Така, както прощаваме, освобождаваме и възстановяваме ближния си, по същия начин и ние ще получим прошка от Бога. До мен достигна едно доста необикновено свидетелство за служител от Филипините. Един мой приятел, който беше ходил там, за да проповядва, ми донесе статия, в която се описва неговия случай. Този служител от Филипините в продължение на няколко години се беше съпротивлявал на Божието призвание в своя живот, понеже имаше огромни финансови успехи. Неговото непокорство в крайна сметка го поразило и бил откаран в болница поради пристъп на сърдечна недостатъчност. Той умрял на операционната маса и се озовал пред портите на рая. Исус също се намирал там и започнал да му говори за неговото непокорство. Този филипинец започнал да умолява Господа и Му казал, че ако му удължи живота, ще Му се посвети.

Исус се съгласил. Преди да го върне в тялото му, Бог му показал ада. Той видял майка си, която горяла в страшни пламъци. Това го удивило. Някога майка му се била покаяла, изповядала, че е християнка и ходела на църква. Той попитал Господа: „Тя защо е тук?“ Бог му изявил, че тя е отказала да прости на свой роднина и затова също не можеше да получи прошка.

ПРОШКАТА И ДУХОВНИЯТ РАСТЕЖ

ИМА много примери на непростителност и в нашето собствено служение. Когато за първи път проповядвах в Индонезия, бях отседнал в дома на богат бизнесмен. Въпреки че той и семейството му посещаваха църквата, в която проповядвах, никой от тях не беше спасен. През седмицата, в която бях там, се спаси жена му; после се спаси мъжът ѝ и накрая – трите им деца. Освобождението, което дойде, промени изцяло атмосферата в къщата. Изобилна радост изпълни дома им. Когато разбраха, че аз отново ще проповядвам в Индонезия, те предложиха да поемат разходите по самолетните билети за цялото ми семейство, включително и една детегледачка.

Пристигнахме и проповядвах няколко пъти в църквата. Говорих за покаянието и Божието присъствие. Почувствах Божието присъствие на тези служби, на които хората плачеха и от тях излизаха викове на освобождение. Това семейство отново беше помазано от службите. Майката на домакина живееше в същия град и посещаваше всяко богослужение. Тя също беше пожертвала огромна сума пари за самолетните билети на нашите деца. Един ден в края на седмицата тази жена ме погледна право в очите и ме попита: „Джон, защо никога не успях да почувствам Божието присъствие?“ Току що бяхме привършили със закуската и на масата бяхме останали само ние двамата. „Бях на службите – продължи тя, – и внимателно изслушах всичко, което ти каза на тях. Излязох пред амвона и се покаях и все пак нито веднъж не почувствах Божието присъствие. Нещо повече, аз никога, когато и да е било, не съм чувствала Божието присъствие.“ След кратък разговор с нея ѝ казах: „Нека да се молим да бъдеш изпълнена с Божия Дух.“ Положих ръце на нея и се помолих тя да получи Святия Дух, но от Божието присъствие нямаше и следа.

Тогава Бог ми каза в духа: „Тя не е простила на съпруга си. Кажу ѝ да го направи.“ Вдигнах ръцете си от нея. Знаех, че съпругът ѝ бе починал, но отправих поглед към нея и ѝ казах: „Бог ми изяви, че таиш непростителност в сърцето си към твоя съпруг.“ „Да, така

е – съгласи се тя. – Но сторих всичко от себе си, за да му простя.” После ми разказа за ужасиите, които той ѝ беше причинил. Можех веднага да разбера, защо ѝ беше толкова трудно да му прости. Но аз ѝ казах: „За да приемеш от Господа, трябва да простиш” – и после ѝ обясних какво учеше Исус за прощката.

„Не можеш да му простиш със свои собствени сили. Трябва да представиш това пред Господа и да Го помолиш първо Той да ти прости. Тогава ще намериш сили да простиш на съпруга си. Готова ли си да дадеш прошка на съпруга си?” – попитах аз. „Да” – отвърна тя. Поведох я в следната молитва: „Небесни Отче, в името на Исус, Те моля да ми простиш за това, че таях непростителност към собствения си съпруг. Господи, аз знам, че не е по силите ми да сторя това сама. Вече се опитах, но безуспешно. Ето сега, Господи, пред Теб аз освобождавам своя съпруг в сърцето си. Прощавам му.” Едва беше изрекла тези думи и сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ. „Издигни ръцете си и говори на езици” – подканих я аз. Тогава за първи път тя се молеше на красив небесен език. Там, на масата за закуска, толкова силно почувствахме Божието присъствие, че останахме поразени от силата Му. Тя плачеше в продължение на пет минути. Поговорихме си малко и после я насърчих да остане още в Божието присъствие. Тя продължи да хвали и да се покланя на Господа, а аз си отидох. Когато синът ѝ и снаха ѝ научиха за това, те се изумиха. Синът каза, че никога не беше виждал майка си да плаче. Тя самата даже не си спомняше кога за последен път беше плакала. „Не съм плакала дори на погребението на съпруга си.” През същата вечер, на богослужение, тя взе водно кръщение. През следващите три дни усмивката не спираше да грее на лицето ѝ. Не си спомням да съм я виждал преди това усмихната. Някога тя не искаше да прости и беше попаднала в оковите на непростителността. Но в момента, в който освободи съпруга си и му прости, тя прие от Божията сила в живота си и започна да усеща Божието присъствие.

СЛУЖИТЕЛЯТ, КОЙТО НЕ ПРОСТИ

В МАТЕЙ 18 глава Исус хвърля още светлина върху оковите на непростителността и чувството на оскърбеност. Той поучаваше учениците Си как да се примирят с брата си, от когото са били оскърбени. (Ще говорим повече за примиряването в последната глава.) Петър Го попита: „**Господи, до колко пъти, като ми съгреши брат ми, да му прощавам? До седем пъти ли?**” (Мат. 18:21). Петър си въобразяваше, че проявява огромна щедрост. Той обичаше крайностите.

Петър беше този, който каза на планината на преображението: „**Ако искаш, аз ще направя тук три скинии: за Теб една, за Мойсей една и една за Илия**” (Мат. 17:4). Той си мислеше, че проявява възвишеност. „Ще впечатля Господа с готовността си да простя до седем пъти.” Но Петър получи отговор, който го шокира. Исус срина онова, което Петър считаше за щедрост: „**Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем**” (Мат. 18:21-22). С други думи прощавай, както Господ прощава, винаги. После Исус каза притча, за да обясни това, което имаше предвид.

„**Затова небесното царство прилича на един цар, който поиска да прегледа сметките на слугите си. И когато започна да преглежда, докараха при него един, който му дължеше десет хиляди таланта**” (Мат. 18:23-24). За да разберем силата на Исусовите думи, трябва първо да си обясним какво значи думата талант. Талантът някога е представлявал мерна единица. С нейна помощ се е измервало златото (II Царе 12:30), среброто (III Царе 20:39), както и други метали и стоки. В тази притча тя е символ на дълга, така че можем съвсем основателно да предположим, че става въпрос за единица за

размяна, примерно злато или сребро. В този случай нека да използваме за пример златото. Обикновеният талант се е равнявал на около тридесет и четири килограма. Това е било пълното тегло, което един човек е могъл да носи (виж IV Царе 5:23). Десет хиляди таланта биха се равнявали приблизително на триста и четиридесет хиляди килограма, това прави около триста и четиридесет тона. И така, този служител е дължал на господаря си около 340 тона злато.

Понастоящем цената на златото е приблизително 13 долара за грам. Днес на пазара един талант злато би се продавал за 450000 долара. И така, десет хиляди таланта злато се равняват на четири и половина милиарда долара! С това Исус искаше да каже, че този служител имаше дълг, който никога нямаше да може да изплати. По-нататък четем: **„И понеже нямаше с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, жена му, децата му и всичко, що имаше, и да се плати дългът. Затова слугата падна, кланяше му се и каза: „Господарю, имай търпение към мен и ще ти платя всичко.” И господарят на тоя слуга, понеже го жалеше, пусна го и му прости заема”** (Мат. 18:25-27). Сега нека видим каква е връзката на тази притча с темата за оскърблението. Когато нанесеш оскърбление, тогава ставаш длъжник. Чували сте да се казва: „Той ще си плати за това.” И така, прошката е като да опростиш дълг. Царят е преобраз на Бог Отец, Който е опростил на своя служител непосилен за плащане дълг. В Колосяни 2:13-14 четем: **„И вас, които бяхте мъртви чрез прегрешенията си и необрязаното си плътско естество, вас съживи с Него, като прости всичките ви престъпления; и като изличи противния нам в постановленията Му закон, който беше враждебен нам, махна го отсрещ и го прикова на кръста”**. Дългът, който ни беше опростен, беше непосилен за нас да го платим. Нямаше никакъв начин да изплатим на Бога всичко, което Му дължахме. Оскърблението, което идваше от нас, беше огромно. Така че, Бог ни подари спасението. Исус плати полицата за дълг, която беше против нас.

Лесно се вижда паралелът между взаимоотношението на този служител с царя и нашите взаимоотношения с Господа. **„Но тоя слуга, като излезе, намери един от съслужителите си, който му дължеше сто пенязя; хвана го и го душеше и каза: Плати това, което ми дължиш”** (Мат. 18:28). Един пеняз се равняваше приблизително на едnodневна надница. При днешните надници сто пенязя биха се равнявали на около четири хиляди долара. По-нататък четем: **„Затова служителят му падна, молеше му се и каза: „Имай търпение към мен и ще ти платя. Но той не искаше, а отиде и го хвърли в тъмница, да лежи, докато изплати дълга си”** (Мат. 18:29-30).

Един от неговите съслужители му дължеше огромна сума пари – една трета от годишната заплата. Как ще се почувствате, като разберете, че някой ви е ощетил с една трета от заплата ви? Но вижте, на този човек му бяха опростени цели четири и половина милиарда долара. Това са толкова много пари, че той не би могъл да ги заработи през всичките си дни на земята!

Ако се сравни оскърблението, което сме понесли от свой брат, с това, което сме нанесли на Бога, е приблизително като да сравним дълг от четири хиляди долара с друг от четири и половина милиарда долара. Може да ви се струва, че няма никой, който да е пострадал толкова, колкото вие сте пострадали, но тогава всъщност вие не осъзнавате какво понесе Исус на кръста. Той беше едно невинно и без петно агне, което беше заклано. Човек, който не може да прости, е забравил огромния дълг, който му е бил опростен. Когато осъзнаете, че Исус ви е избавил от вечни мъки и смърт, тогава вие ще освободите безусловно всички от своето осъждение. (В глава 13 ще разгледаме как да сторим това.) Няма нищо по-лошо

от това, да прекараш вечността в огненото езеро. Там няма почивка, червеите не умират и огънят не угасва. Натам бяхме тръгнали всички, докато Бог не ни прости чрез смъртта на Своя Син Исус Христо. Алилуя! Ако имате моменти в живота, в които ви е трудно да простите, спомнете си как Божията любов ви е спасила от участта да попаднете в ада.

УРОЦИ ЗА ВЯРВАЩИ

НЕКА да продължим с притчата: *„А служителите му, като видяха станалото, твърде много се наскърбиха; и дойдоха и казаха на господаря си всичко, що бе станало. Тогава господарят му го повика и каза: Нечестив слуга, аз ти простих целия онзи дълг, понеже ми се помоли. Не трябваше ли и ти да се смилиш за съслужителя си, както и аз се смилих за теб?“* (Мат. 18:31-33). Исус нямаше предвид невярващите в тази притча. Той говореше за служителите на царя. На този човек му беше простен огромен дълг (спасението) и се наименоваше „царски служител“. И така, ние можем да заключим, че това е съдбата на вярващия, който откаже да прости.

„И господарят му се разгневи, та го предаде на мъчителите да го изтезават, докато изплати целия си дълг. Така и Моят Небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си“ (Мат. 18:34-35). В тези стихове се заключват три основни идеи:

Служителят, който не прости, бе предаден на мъчения.

Той трябваше да плати първоначалния си дълг: четири и половина милиарда долара.

Бог Отец ще стори същото на всеки вярващ, който не прости на брат си съгрешението му.

1. Служителят, който не прости, бе предаден на мъчения

Уебстърският тълковен речник определя думата *мъчение* като „агония на тялото и душата“ или „причиняване на силна болка за наказание, принуждение или доставяне на садистично удоволствие“. Причинителите на това мъчение са демонични духове. Бог допуска „мъчителите“ да причиняват болка на тялото и душата, когато си поискат, дори това да са вярващи. На богослужения често съм се молел за хора, които не могат да получат изцеление, утеха или освобождение, и всичко това поради факта, че не са пожелали да освободят други братя или сестри, като им простят от цялото си сърце. Някои лекари и учени свързват непростителността или огорчението с някои болести, като артрит и рак. Много случаи на психични заболявания се дължат на крайна форма на непростителност. Хората често отказват да прощават на околните, но има и такива, които хранят непростителност и към самите себе си. Исус каза: *„Ако имаш нещо против някого, прости...“* (виж Мат. 5:24). Този някой включва и самия теб! Ако Бог ти е простил, тогава кой си ти да не прощаваш на този, на когото Бог е простил, дори този човек да си ти самият?

2. Служителят, който не прости, трябваше да плати първоначалния непосилен дълг.

От него се искаше да стори невъзможното. Това е като да платим цената, която Исус плати на Голгота. Така бихме изгубили спасението си. „Почакайте, почакайте – ще кажете вие. – Аз си мислех, че щом като човек каже веднъж „молитвата за покаяние“ и обрече живота си на Исус, той е спасен завинаги.“ Ако наистина смятате така, тогава обяснете защо Петър написа следното:

„Понеже, ако след като са избягали от светските мърсотии чрез познаването на Господа и Спасителя Исуса Христа, те пак са се сплели в тях и остават победени, то последното им състояние е станало по-лошо от първото. Понеже по-добре би

било за тях да не бяха познали пътя на правдата, отколкото, след като са го познали, да се отвърнат от предадената на тях свята заповед” (II Петр. 2:20-21).

Апостол Петър говореше за хората, които бяха избягали от греха (светските мърсотии) чрез спасението в Исус Христос. Те обаче, отново се впримчват в греха (което би могло да бъде и непростителност) и биват победени от него. Всичко това означава, че те не се върнаха при Господа и не се покаяха от греховете си. Петър каза, че отклоняването от правдата е по-лошо от това, никога да не си я познавал. С други думи, Бог казва, че е по-добре никога да не си бил спасяван, отколкото да приемеш дара на вечния живот и после да се отклониш от него завинаги.

Юда споменава за хора в църквата, които са *„дваж умрели”* (Юда 12-13). Това означава, че веднъж си умрял без Христос и после си бил възкресен в Христа, и след това отново си умрял, като си се отвърнал от Неговите пътища завинаги. Ние виждаме, че мнозина ще дойдат при Исус, оправдавайки се с думите: *„Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонихме и не в Твоето ли Име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; идете си от Мене вие, които вършите беззаконие!”* (Мат. 7:22-23). Те знаеха за Него. Наричаха Го Господ и вършеха чудеса в Негово име, но Той не ги познаваше. Кой познава Исус? Апостол Павел написа: *„Но ако някой люби Бога, той е познат от Него”* (I Кор. 8:3). Бог познава тези, които Го обичат. Вие може да кажете: „Аз обичам Господа. Не обичам само онзи брат, който ме нарани.” Тогава ти живееш в заблуда, защото е писано: *„Ако рече някой: Любя Бога, а мразя брата си, ...когото е видял, не може да люби Бога, Когото не е видял”* (I Йоан 4:20). Заблудата е ужасно нещо, защото измаменият вярва с цялото си сърце, че е прав. Той си представя състоянието, в което се намира, по начин, напълно различен от реалния. Човек, който отказва да се подчини на Словото, мами собственото си сърце.

Не е ли интересно, че „мнозина” ще очакват да влязат в Божието царство, но няма да им бъде позволено? Както каза Исус, мнозина ще се съблазнят (англ. пр. огорчат, оскърбят) в последните дни (Мат. 24:10)? Някои вярващи са така измъчвани от своята непростителност, че в един момент могат да започнат да се надяват, че смъртта ще им донесе желания мир. Но това не е вярно. Трябва да се справим със собствената си непростителност веднага или ще бъдем призовани да изплатим това, което никога няма да имаме сили да изплатим.

3. Бог Отец ще стори същото на всеки вярващ, който откаже да прости с цялото си сърце – без значение колко голяма е раната или обидата

Исус беше много ясен в Своите думи, старайки се тези, които четат притчата, да я разберат. Той рядко включваше в Своите притчи обяснения. Но винаги правеше това, когато учениците Го помолеха изрично. В този случай обаче, Той не искаше в нас да остава съмнение за строгостта на наказанието, което ще бъде отредено за онези, които откажат да простят. На много други места Исус ясно даваше да се разбере, че ако ние откажем да простим на някого, то и на нас не ще ни бъде простено. Не забравяйте, че Той не е като нас. Бог прави това, което казва! Не така обаче, е в църквата. Вместо това, непростителността се оправдава с куп извинения. На непростителността се гледа като на малък грях в сравнение с хомосексуализма, прелюбодейството, кражбата, пиянството и т. н. Но тези, които таят непростителност в себе си, няма да наследят Божието царство, както не ще го наследят и онези, които вършат другите грехове. Някои може да си помислят, че това поучение е много тежко, но аз го приемам като послание за милост и

предупреждение, а не като тежка присъда. Какво би предпочел: да бъдеш изобличен от Святия Дух сега и да преживееш истинско покаяние, като простиш от все сърце или да откажеш да простиш и да чуеш Бог да ти казва: „Махни се от Мен”, когато времето ти за покаяние ще е изтекло?

Ние така трябва да се отдалечим от желанието си да получим възмездие, че с готовност да приемем риска хората да злоупотребят с нас отново

12

ОТМЪЩЕНИЕТО: КАПАНЪТ

„Никому не отвърщайте зло за зло. Промислявайте за това, което е добро, пред всичките човеци” (Римляни 12:17).

КАКТО ясно видяхме в последната глава, грехът на непростителността има в основата си разбирането, че някой ти е длъжник. Когато един човек е онеправдан от друг, първият смята, че вторият му е длъжник в нещо. И онеправданият очаква някакво изплащане на дълга, независимо дали става въпрос за пари или не.

Нашата съдебна система е устроена да дава възмездие на онеправданите и наранените. Съдебните дела са резултат от опита на хората да получат възмездие за чуждите дългове. Когато един човек е бил наранен от друг, човешката справедливост казва: „Ще бъдат изправени на съд за това, което са извършили, и ако бъдат счетени за виновни, ще си платят за стореното.” Слугата, който не прости, искаше съслужителят му да плати дълга си, така че го изправи на съд. Това не е праведност. *„Не си отмъщавайте, възлюбени, но дайте място на Божия гняв, защото е писано: На Мен принадлежи отмъщението, аз ще сторя въздаяние, казва Господ”* (Римл. 12:19).

Не е праведно Божиите чада да раздават възмездие помежду си. Но точно това търсим, когато откажем да простим неправдите. Ние копнеем, търсим и изпълняваме отмъщението. Не желаем да простим, докато дългът не бъде изплатен напълно; и само ние сме тези, които можем да кажем как да стане това. Когато се опитваме да потърсим възмездие за някоя неправда, ние се само издигаме като съдии. Но знаем, че: *„Само Един е Законодател и Съдия, Който може и да спаси, и да погуби, а ти кой си, та съдиш ближния си? Не роптайте един против друг, братя, за да не бъдете осъдени; ето, Съдията стои пред вратите!”* (Яков 4:12, 5:9).

Господ е Съдията. На Него принадлежи праведния съд. Той ще въздаде според правдата. Ако някой е онеправдал друг и се покае истински, това, което стори Исус на Голгота, ще изтрие дълга му. Вие може да кажете: „Но онеправданият съм аз, а не Исус!” Така е, но тогава ти не разбираш какво си причинил на Господа. Той стана невинна жертва, в която нямаше грях, заради всички човеци, които трябваше да бъдат осъдени на смърт, поради множеството си грехове. Всеки един от нас е нарушил по някакъв начин Божиите закони, които закони се отнасят и до земята. Всички ние заслужаваме смърт, ако най-висшият съд на вселената трябва да ни наложи някакво наказание. Може с нищо да не си предизвикал ръката на брата си, който те е онеправдал, но ако съпоставиш това, което са ти сторили, с това, което ти е било простено, ще видиш абсурдността на ситуацията. Това дори не би премахнало една чертичка от дълга, който ти дължиш! Ако се чувстваш измамен, ти си

изгубил представата за милостта, която е простряна над теб!

НЕ ОТВРЪЩАЙ НА ЗЛОТО СЪС ЗЛО

СПОРЕД Стария Завет, ако някой ми е съгрешил, имам законното право да изискам същото наказание за този човек. Ти имаш разрешението да си събереш дълга, като възвърнеш зло за зло (Левит 24:19, Изход 21:23-25). Законът се простираше над всичко. Исус още не беше умрял, за да ги освободи. Вижте как Той се обръща към новозаветните вярващи: **„Чули сте, че е било казано: Око за око, зъб за зъб. А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия човек, но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната си дреха. Който те принуди да извършиш с него една миля, иди с него две. Дай на онзи, който ти иска назаем”** (Матей 5:38-42).

Исус изключва всяка възможност да си потърсим правото. Всъщност Той казва, че толкова много трябва да се отдалечим от желанието си за отмъщение, че с готовност да приемем всяка възможност отново да бъдем използвани. Когато се стремим да накажем всяко зло, сторено против нас, ние издигаме себе си като съдии. Слугата, който не прости в Матей 18, стори това, когато хвърли съслужителя си в затвора. И на свой ред този служител бе предаден на мъчителите и семейството му беше продадено, за да се изплати дългът му. Ние трябва да отдадем правото на праведния Съдия. Той възнаграждава праведно. И само Той съди праведно!

Веднъж проповядвах за простителността в една църква в град Тампа, Флорида. След като свърших, една жена дойде при мен. Тя каза, че бе простила на своя бивш съпруг за всичко, което ѝ бе причинил. Но като чула моето слово как да прощаваме, осъзнала, че още няма мир в себе си. „Ти още не си му простила” – ѝ казах аз внимателно. „Напротив, простих му – отговори тя. – Простих му със сълзи на очи.” „Ти може да си плакала, но това не означава, че си го освободила от дълга му.” Тя настояваше, че му е простила и че аз греша в този момент. „Не искам нищо от него. Простих му.” „Кажи ми какво ти бе сторил” – помолих я аз. „Аз и съпругът ми бяхме пастири в една църква. Той напусна мен и трите ни деца и избяга с една известна жена от църквата.” Сълзи се появиха в очите ѝ. „Той ми каза, че като се е оженил за мен, сторил това против Божията воля, защото Божията съвършена воля била да се ожени за жената, с която избяга. Още ми каза, че тази жена била огромна подкрепа в неговото служение, защото полагала много повече усилия от мен. Аз само съм му пречела. Обвиняваше ме, че само го критикувам. Той хвърли цялата вина за разпадането на брака ни върху мен. Никога не дойде да признае, че има и той някаква вина за всичко това.” Този човек очевидно се бе заблудил и беше сторил голямо зло на своята съпруга и семейството си. Тя беше пострадала много от неговите действия и очакваше той да си плати за всичко това. Дългът, който тя очакваше той да плати, бе, да признае, че е виновният, а тя – правата.

„Ти не желаеш да прости, докато той не дойде при теб и ти каже, че вината за всичко това е изцяло негова, че ти си напълно невинна и тогава да ти поиска прошка. Това е неизплатеният дълг, който те държи вързана” – изтъкнах ѝ аз. Ако Исус ни чакаше да дойдем при Него и да се извиним с думите: „Ние съгрешихме. Ти си прав. Прости ни.” Той нямаше да ни даде прошка от кръста. Но докато беше там на кръста, Той извика: **„Отче, прости им, защото не знаят какво правят”** (Лука 23:24). Той ни прости, преди да отидем при Него и поискаме прошка за оскърблението, което сме Му нанесли. Апостол Павел ни увещава с думите: **„Както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие”**

(Кол. 3:13). А също и: **„бъдете един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас”** (Ефес. 4:32). Когато казах на тази жена: „Ти не желаеш да простиш, докато той не ти каже: „Аз стгрших, ти си невинна”, сълзи се стекоха по лицето ѝ. Това, което искаше, ѝ се струваше нещо незначително на фона на всичко, което беше понесла от съпруга си. Но тя беше вързана в оковите на човешката справедливост. Тази жена се бе самоиздигнала като съдия, търсейки възмездие за това, което ѝ се дължеше. Това оскърбление беше попречило на взаимоотношенията ѝ с новия ѝ съпруг. То беше оказало и вредно влияние на нейните отношения с всяка власт, чийто представител бе мъж, защото бившият ѝ мъж беше също и пастор.

Често Исус оприличаваше състоянието на нашите сърца с това на земята. Словото ни увещава да се вкореним и заздравим в Божиата любов. Семето на Божието Слово ще пусне корени в сърцата ни, ще израсте и ще принесе накрая плод на праведност: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, вяръност, кротост, себеобуздание (Гал. 5:22-23). Но земята ще даде само това, което си насадил. Ако си насадил семена на дълг, непростителност, оскърбление, ще израсте корен, който няма да е Божиата любов. Името на този корен е огорчение. Франсис Фрейнджапейн даде едно прекрасно определение за огорчението: „Огорчението е неизпълнено възмездие.” Огорчението идва, когато не сме получили възмездие до степента, която желаем. Авторът на книгата Евреи говори по този въпрос.

„Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа. И внимавайте да не би някой да не достигне до Божиата благодат; да не би да поникне някой горчив корен, та да ви смуцава и мнозинството да се зарази от него” (Евреи 12:14-15).

Обърнете внимание на думите **„и мнозинството да се зарази”**. Дали това са същите **„мнозина”**, за които Исус каза, че ще се оскърбят в последните дни (виж Матей 24:10)?

Горчивината е корен. Ако се грижиш за корените – поливаш, окопаваш, наторяваш и отделяш внимание – те стават по-дълбоки и по-силни. Ако не вземеш навреме мерки, трудно ще ги изкорениш по-късно. Чувството ти на нараняване ще продължава да расте. Но Словото ни увещава да не оставяме слънцето да залезе в разгневяването ни (виж Ефесяни 4:26). И така, вместо да жънем плода на правдата, пред нас ще израсте плод на гняв, презрение, завист, омраза, клеветничество и несъгласие. Исус нарече тези плодове лоши (виж Матей 7:19-20).

Библията казва, че човек, който не търси мир, давайки прошка на околните, в крайна сметка ще се поквари. Това, което е ценно, накрая ще бъде омърсено от греха на непростителността.

ПОКВАРЯВАНЕТО НА ЦАРСКИЯ НАСЛЕДНИК

В НАЧАЛОТО на тази книга видяхме как Давид остана верен на Саул, въпреки че Саул го ненавиждаше. Давид не потърси отмъщение за себе си, въпреки че на два пъти имаше удобен случай да си отмъсти. Той беше човек, който търсеше Божието сърце. Остави на Бога да отсъди между него и Саул. И когато Божието осъждение се стовари върху Саул, Давид не се възрадва за това. Той тъжеше за Саул, защото в сърцето му нямаше огорчение към Саул. След Сауловата смърт Давид се възкачи на трона. Той заздрави нацията, постигна военни и финансови успехи и управляваше непоклатимо като цар. Имаше много жени, които му родиха деца, между които бяха Амнон, най-големият му син и Авесалом, неговият трети по ред син. Давидовият син Амнон извърши подъл грях срещу своята природена сестра Тамар, която беше сестра на Авесалом. Амнон се бе престорил на болен

и беше помолил баща си да му изпрати Тамар, която да му прислужва. Когато Тамар изпълняваше задълженията си, Амнон нареди на прислугата да напусне и изнасили Тамар. Тогава я презря и я изгони от присъствието си. Беше опозорил една девствена царска принцеса, налагайки непоносим срам върху живота ѝ (II Царе 13). Без да известява на Амнон, Авесалом взе сестра си в дома си и се грижеше за нея. Но той мразеше Амнон за това, че опозори Тамар. Авесалом очакваше баща му да накаже природения му брат. Цар Давид се разгневи, като научи за подлостта на Амнон, но не предприе никакви ответни действия. Авесалом беше поразен от бездействието на своя баща.

Тамар някога носеше царските одежди, които бяха специално предназначени за царските девизи; сега тя беше покрита с одеждите на срама. Някога беше красива девойка и харесвана от целия народ. Сега тя живееше в усамотение, без да може вече да се ожени, защото не беше девица. Това беше една голяма несправедливост. Тя прислужваше на Амнон по заповед на царя и беше изнасилена. Нейният живот спря дотук, докато този, който извърши тази жестокост, продължаваше да си живее, сякаш че нищо не се бе случило. Животът ѝ се беше превърнал в развалина под целия този товар. Всеки ден Авесалом виждаше скръбта на своята сестра. От свършената принцеса беше останало само един кошмар. Авесалом чакаше цяла година Давид да стори нещо, но царят бездействаше. Авесалом се оскърби от поведението на своя баща и намрази подлия Амнон.

След две години на омраза, сърцето на Авесалом роди заговор за убийство на Амнон. „Ще отмъстя за сестра си, тъй като този, който трябва да отсъди правосъдие, бездейства“, сигурно си е помислил Авесалом. Той организира пиршество за всичките царски синове. Когато Амнон беше най-малко подготвен, Авесалом издаде заповед да го убият. След това избяга в Гесур, защото беше вече отмъстил на Амнон. Но чувството за оскърбеност, което носеше в себе си спрямо баща си, загоря с още по-голяма сила, особено като се намираше далеч от царския дворец. Мислите на Авесалом бяха отровени от огорчението. Авесалом започна да изобличава дори и най-дребния недостатък на Давид. И все пак се надяваше баща му да го повика в двореца. Но Давид не направи нищо. Това още повече разгоря презрението у Авесалом. Навярно той си е мислил следното: „Народът обича баща ми, но те са слепи за неговата истинска природа. Той е един себичен човек, който използва Господа, за да оправдава своите действия. Той дори е по-лош от цар Саул! Саул изгуби трона си, защото не уби някои от амаличаните и пощади най-добрия им добитък. А баща ми извърши прелюбодеяние с жената на своя най-верен служител. А после покри греха си, като уби този, който му беше най-верен. Той е убиец и прелюбодеец; ето защо не направи нищо, за да накаже Амнон! И той оправдава всичко това с фалшивото си преклонение пред Йехова.“ Авесалом остана в Гесур три години. Давид се утеши за смъртта на сина си Амнон и Йоав успя да убеди царя да повика Авесалом обратно в двореца. Но Давид все още не желаше да се среща с Авесалом лице в лице. След още две години Авесалом най-накрая възвърна благоволенieto на Давид и прие отново всички привилегии в двореца. Но оскърблението в сърцето на Авесалом беше запазило силата си. Авесалом умееше великолепно да се преструва. Преди да умие Амнон, „*Авесалом не казваше на брат си ни зло, ни добро, защото Авесалом мразеше Амнона*“ (II Царе 13:22). Много хора умеят да скриват нараняването си и омразата си така добре, както Авесалом. Настроен против царя, Авесалом започна да привлича при себе си всеки, който беше недоволен от Давид. Той започна да обикаля целия Израел и отдаваше вниманието си на всички оплаквания. Авесалом изразяваше горчиво съжаление за нещата и обявяваше,

че всичко щеше да бъде много по-различно, ако той беше царят. Той беше този, който раздаваше справедливост, защото очевидно царят нямаше време за тях. А може би раздаваше правосъдие, защото не получи такова, когато имаше нужда.

Като че ли го беше грижа за хората. В Библията се казва, че Авесалом крадеше сърцата на Израел от баща си Давид. Наистина ли Авесалом се грижеше за тях или по-скоро търсеше начин да свали Давид, същият този, който го беше оскърбил?

ИЗКУСНИ КРИТИЦИ

АВЕСАЛОМ привлече Израел при себе си и въстана срещу Давид. Цар Давид избяга от Ерусалим, за да спаси живота си. Нещата отиваха така, сякаш Авесалом щеше да създаде свое собствено царство. Вместо това той беше убит, докато преследваше Давид, независимо че Давид беше издал заповед да го пощадят. Всъщност Авесалом беше убит от своето собствено огорчение и оскърбление. Човекът, който трябваше да стане наследник на трона, умря в разцвета на силите си, защото отказа да опрости един дълг, който смяташе, че баща му има към него. Накрая това го поквари.

Служителите на църковните лидери често се обиждат на хората, на които служат. Те скоро се превръщат в критици, способни да оправят всичко, в което техният лидер се е провинил, както и тези, които той е назначил. Те приемат тези неща като оскърбление. Погледът им се изкривява. Тяхната гледна точка започва напълно да се разминава с Божията. Въобразяват си, че мисията им в живота е да избавят околните от несправедливите лидери. Те спечелват сърцата на недоволните и невежите и съвсем неусетно това довежда до разделяне на църкви и служения. Същото стори и Авесалом.

Понякога техните забележки са правилни. Може би Давид наистина трябваше да предприеме нещо срещу Амнон. Може би някои лидери допускат грешки в определени области от своя живот. Кой е съдията – ти или Бог? Запомнете, ако сеете бури, ще жънете бури! Това, което се случва с Авесалом, и това, което се случва в днешните служения, не става за един миг. Често не осъзнаваме, че в нас се е загнездил коренът на огорчението. И в началото той е почти незабележим. Но ако го подхранваме, той ще израсте и ще се вкорени още по-силно. Както ни увещава авторът на книгата Евреи, ние трябва да внимаваме **„да не би да поникне някой горчив корен и мнозинството да се зарази от него”** (Евреи 12:15). Трябва да прегледаме сърцата си и да ги открием за Божието поправление, защото само Неговото Слово може да издири нашите помисли и намерения. Святият Дух ни избличава, говорейки ни чрез собствената ни съвест. Не трябва да пренебрегваме Неговото избличание или да Го угасяме. Ако си го сторил, покай се пред Господ и открий сърцето си за Него.

Веднъж един служител ме попита дали е постъпил като Авесалом или като Давид в едно свое действие. Той бил помощник на един пастор в града, но след известно време бил уволнен. Навярно главният пастор завиждал на младежа и се боял от него, защото виждал, че Божията ръка била на него. Година по-късно същият този уволнен служител имал убеждението, че Бог иска от него да основе църква на другия край на града. Така и сторил, но някои от хората в предишната църква, където бил само помощник, сега се преместили в неговата църква. Това го обезпокоило, защото не искал да прилича на Авесалом. Този служител не носел в сърцето си никакво нараняване от предишния си пастор. Той започнал новата църква под водителството на Господа, а не защото считал, че в предишната църква са се случвали неправомерни неща. Аз му показах разликите между Авесалом и Давид. Авесалом крадеше сърцата на другите, защото беше оскърбен от своя

лидер. Давид настояваше хората да останат верни на Саул, въпреки че Саул го преследваше. Давид си тръгна сам. Авесалом взе хора със себе си. „Сам ли напусна църквата? – попитах го аз. – Стори ли нещо, каквото и да е то, за да подтикнеш други да дойдат при теб и да те подкрепят?” „Тръгнах си сам и не сторих нищо, за да привлека хора при мен” – отвърна той. „Чудесно! Постъпил си като Давид. Погрижи се тези, които те последват, да не го правят заради чувство на оскърбяване към бившия си пастор, но ако все пак са го сторили, поведи ги към освобождение и изцеление.”

Църквата на този човек сега се разраства. Това, което най-много ценя в него, е, че той не се поколеба да изпита собственото си сърце. Нещо повече, той потърси съвет от брат. За него беше по-важно да се покори на Божията воля, отколкото да докаже „правотата” си.

Не се страхувайте да оставите Святия Дух да изявява всяка непростителност или огорчение във вас. Колкото по-дълго ги таите, толкова по-силно израстват те във вас и толкова повече се закоравява сърцето ви. Бъдете благи! Как? **„Всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба да се махнат от вас. А бъдете един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас”** (Ефесяни 4:31-32).

**Ти израстваш още повече от най-големите оскърбления –
от онези, за които не си бил подготвен**

13

ДА ИЗБЯГАМЕ ОТ КАПАНА

„Затова и аз се старая да имам всякога непорочна съвест и спрямо Бога и спрямо човеците” (Деяния 24:16).

НЕОБХОДИМО е да се положи усилие, за да не се поддадем на оскърблението. Апостол Павел го сравнява с упражняването. Ако упражняваме своите тела, те ще бъдат поиздръжливи на наранявания. Докато бях на Хаваите, изкатерих една стена, за да направя снимка. Когато сторих това, си разтеглих няколко мускула на коляното и не бях в състояние да ходя в продължение на четири дни. „Ако бяхте правили редовно физически упражнения – ми каза физиотерапевтът, – това нямаше да се случи. И понеже вашите мускули не са във форма, вие много лесно можете да се нараните.” Когато отново си възвърнах способността да ходя, един друг физиотерапевт ми каза: „Трябва да правите определени физически упражнения, за да си възвърнете формата на разтеглените мускули.” Трябваша ми няколко месеца, за да си възстановя напълно коляното.

Гръцката дума за упражнение, употребена от апостол Павел е *аскео*. Смисълът на думата упражнение е „полагам усилия, стремя се, упражнявам се чрез тренировки и самодисциплина”.

Понякога не ни е трудно, когато другите ни оскърбяват, да им прощаваме. Упражнили сме нашите сърца и те са в състояние да се справят със ситуацията. Ето защо от оскърбяването не произтичат нито огорчение, нито никакви по-дълбоки рани. Много хора биха могли да изкачат онази стена на Хаваите, без да пострадат от това, защото са в добра форма. По същия начин има и хора, които с лекота се покоряват на Бог, защото са упражнили сърцата си.

Степента на собствената ни зрялост се предопределя от способността ни да се справяме с всяко оскърбление, без да позволяваме то да оставя в нас душевни рани. Някои оскърбления може да се окажат по-големи от това, за което сме били подготвени. Това допълнително за нас натоваарване може да ни причини травми или рани, което ще наложи да положим някои духовни упражнения, за да се освободим и изцелим отново. Но резултатът ще си струва усилията.

В тази глава ще поговоря за тези крайни форми на оскърбление, които изискват повече усилия, за да ги преодолеем. В моя живот се случи нещо неприятно, причината за което беше един човек от служението. Неговото оскърбително отношение към мен все повече се задълбочаваше от година и половина насам. Всички около мен бяха наясно за това, което се случваше. „Не си ли наранен? – ме питаха те. – Какво смяташ да правиш? Просто така ли ще си стоиш и ще подминаваш всичко?“ „Нищо ми няма – казвах аз. – Не се чувствам засегнат. Ще продължа да работя по призиванието на моя живот.“ Но отговорът ми беше породен от чиста гордост. Бях ужасно наранен, но не исках да си го призная, дори и пред самия себе си. Прекарвах часове наред, опитвайки се да проумея как беше възможно всичко това да се случи точно на мен. Бях изумен и шокиран. Но аз потисках тези мисли и си сложих маска на силен човек, докато всъщност се чувствах дълбоко наранен и много слаб. Изминаха месеци. Като че ли всичко се беше превърнало в една пустиня: служението ми беше в застои, вътрешната ми стаичка беше празна, а аз се измъчвах. Дните ми преминаваха в борба с демони. Отдавах това на противопоставянето от страна на демони срещу моето призвание в живота, но всъщност всичко това бе резултат от моята непростителност. Всеки път, когато се оказвах близо до този човек, след като се отдалечавах, се чувствах духовно опустошен.

После дойде онази сутрин, която никога няма да забравя. Тогава бях в задния си двор и се молах. „Господи, наранен ли съм?“ – попитах аз. Едва изрекох с устата си тези думи и чух дълбоко в духа си: „Да!“ Бог искаше със сигурност да зная, че бях наранен. „Господи, моля Те, помогни ми да се спася от тази рана и това оскърбление – помолих се аз. – Твърде съм слаб, за да се справя с това положение.“ Точно това искаше Господ от мен – да дойда до края на силите си. Твърде често ние се опитваме да вършим неща със силата на нашата душа. Това не означава, че израстваме духовно. Напротив, ние още по-лесно можем да паднем. Първата стъпка към изцелението и свободата е да признаем, че сме наранени. Често гордостта не ни позволява да си признаем, че сме наранени и носим в себе си огорчението. Когато признах истинското си състояние, аз потърсих Господа и бях на Негово разположение да ме поправа. Почувствах, че Бог желае да постя в продължение на няколко дни. Постенето щеше да ме направи по-чувствителен към гласа на Неговия Дух, както и да ме благослови със следното: **„Не това ли е постът, който Аз Съм избрал – да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот?“** (Исаия 58:6). Бях готов да бъда освободен от угнетение, като бъдат счупени несправедливите окови. Няколко дни по-късно бях на едно погребение. Човекът, който ме бе оскърбил, също беше там. Наблюдавах го от моето място в дъното на църквата и започнах да плача. „Господи, аз му прощавам. Освобождавам го от всичко, което е сторил.“ Незабавно усетих бремето, у което носех, да се вдига от мен. Бях му простил.

Почувствах огромно облекчение! Но това беше само началото на моя път към пълното възстановяване. Аз бях простил в сърцето си, но не осъзнавах сериозността на моята рана. Все още бях уязвим и беше напълно възможно огорчението да се върне в живота ми. Това

много приличаше на възстановяване от физическа рана. Трябваше да правя упражнения, да укрепя сърцето си, ума си и емоциите си, за да не допусна никакви рани в бъдеще.

АМИ, АКО ТОВА НЕЩО ОТНОВО СЕ ПОВТОРИ?

ИЗМИНАХА няколко месеца. От време на време трябваше да се боря с някои от мислите, които се въртяха в главата ми, преди да простя. Идваха да ми се оплакват хора, които бяха оскърбени по същия начин, виждах този човек и чувах неговото име. Отхвърлях тези мисли веднага, щом ги разпознавах, и незабавно ги прогонвах (II Кор. 10:5). Това беше моето упражняване и стремеж да остана свободен. Накрая попитах Господа как да устоя на тези мисли, да не ме тласнат обратно към непростителността. Знаех, че Бог желаше по-голяма свобода за мен, а аз не исках да изживея остатък от своя живот, държейки оскърблението на една ръка разстояние. Бог ми каза да се моля за човека, който ме беше наранил, припомняйки ми Своите думи: **„Но аз ви казвам, обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят”** (Матей 5:44). Така и сторих. В началото всичко беше вяло и монотонно, без и най-малка нотка на чувство. По задължение добавях: „Господи, благослови го. Благослови и деня му, и всичко, което прави. В името на Исус. Амин.”

Така продължи няколко седмици. Сякаш бях попаднал в задънена улица. Тогава, една сутрин, Бог вложи в сърцето ми Псалм 35. Нямах представа за какво се говореше в този псалм, така че отворих Библията и започнах да чета. Като стигнах по средата на псалма, видях своята ситуация: **„Несправедливи свидетели въстават и питат ме за неща, за които аз не зная нищо. Въздават ми зло за добро, за да бъде в оскъдност душата ми”** (Пс. 35:11-12). Можех да се идентифицирам с Давид. Според мен не само този човек, но и някои негови приятели ми бяха въздали зло за добро. Душата ми определено беше в оскъдност. Бог използваше този псалм, за да очертае моето бойно поле през последните няколко години. Един от пасажите ме накара да подскоча високо до тавана.

„А аз, когато те боледувах, аз се обличах във вретинице; смирявах с пост душата си; и молитвата ми се връщаше в сърцето ми. Обхождах се като с приятел, като с мой брат. Ходех наведен и нажален, както кога жалееш някой майка си” (Пс. 35:13-14). Давид каза, че тези мъже се опитваха да го погубят. Те го нападаха със зло, при положение, че не беше извършил нищо, с което да го заслужава. После дойде моят отговор: „А аз...”

Отговорът на Давид не се основаваше на чужди действия. Изпълнен с решителност да стори това, което е правилно, той се помоли за тях, сякаш че те бяха негови близки приятели или като че ли скърбеше по загубата на майка си. Бог ми показваше как да се моля за този човек: „Моли се той да получи същите неща, които ти искаш. Аз да ти сторя!” От този момент моите молитви се промениха изцяло. Вече не казвах: „Господи, благослови го и нека да е успешен денят му.” Вече изричах думи, изпълнени с живот. Ето думите, с които се молах: **„Господи, разкрий ми се по славен начин. Благослови го с присъствието Си. Позволи му да Те познае още по-отблизо. Нека да Ти бъде угоден и да прослави Твоето име.”** Молах се за това, което исках Бог да стори в моя собствен живот. След месец на усърдна молитва за него, аз извиках със силен глас: **„Благославям те! Обичам те в името на Исус!”** Този вик идваше дълбоко от духа ми. Вече не се молах заради себе си, а заради него самия. Вярвах, че беше дошло пълно изцеление.

ИЗЦЕЛЕНИЕТО Е В ОБЩЕНИЕТО

СЛЕД няколко седмици го видях отново. Едно неудобно усещане се разбуди в сърцето ми. Все още се съпротивлявах на изкушението да бъда критичен. „Трябва да отидеш при него, Джон.” – каза съпругата ми. „Не, няма защо – уверих я аз. – Аз съм изцелен вече.” Но почувствах, че няхах подкрепата на Святия Дух за това, което току що бях казал. Така че, попитах Господа, наистина ли трябва да отида при него. Той каза: „Да.” Уговорих си среща с този човек и му занесох подарък. Смирих се пред него, изповядах греха си и го помолих за прошка. Ние се помирихме и прошката и изцелението нахлуха в сърцето ми. Напуснах офиса му изцелен и укрепен. Повече не беше нужно да воювам с болката и в мен не беше останала и следа от критикуване. Нашите взаимоотношения се заздравиха от тогава и между нас не са изниквали повече проблеми. Всъщност ние си оказваме огромна подкрепа един на друг. „Когато срещнах този човек за първи път – казах на Лиза, – в моите очи той беше човек, който не можеше да стори никакво зло. За мен той беше безгрешен. Обичах го, защото го смятах за идеален. Но когато ме нарани, ми стана трудно да продължа да го обичам. Употребих цялата си вяра, за да сторя това. Сега, когато преминах през целия този процес на възстановяване и бях изцелен, възлюбих този човек с оная любов от първите си дни, когато го считах за идеален, но сега вече знаех, че не му липсват недостатъци. Това е зрялата любов.”

Спомних си за този стих: **„Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове”** (I Петрово 4:8).

Лесно е да обичаме тези, които не вършат никакво зло в нашите очи. Това е любовта от медения месец. Съвсем друго е да обичаш някой, чиито недостатъци виждаш много добре и особено, когато си станал жертва на тях. Божията любов ме правеше да възраствам и укрепваше сърцето ми. Оттогава насам няколко пъти преживявах подобни ситуации, но веднага съумявах да освобождавам хората от тяхната вина спрямо мен. Причината: моето сърце се беше упражнявало да не се поддава на оскърблението. Бяха изминали няколко месеца от момента, в който Бог ми говори в задния двор на къщата, до момента, в който напуснах изцелен офиса на онзи човек. Това беше период на обучение, през който моето сърце се упражняваше и укрепваше. През тези няколко месеца не липсваха и моменти, през които ми се струваше, че положението е безнадеждно.

Всъщност, понякога се чудех дали моето състояние не се влошаваше. Но аз бях поел по правилния път към възстановяването и Божият Дух ме водеше с онова темпо, с което можех да Го следвам. Това беше част от моето израстване. Не съжалявам за тези моменти от моя живот и съм благодарен за израстването, което то докара в живота ми.

ИЗРАСТВАНЕ В ТРУДНОСТИТЕ

НИЕ израстваме в трудните времена, а не в лесните. Винаги ще има трудни места в нашето вървене с Господа. Не можем да ги избегнем, но трябва да ги посрещнем с открито сърце, защото това е част от нашето усъвършенстване в Господа. Ако предпочетете да избегнете тези моменти от своя живот, това сериозно ще навреди на вашия растеж. Преодоляването на различни препятствия ще ви направи по-силни и по-състрадателни. Ще обикнете още повече Исус Христос. Ако сте преодолели трудности и не се чувствате по този начин, навярно не сте се справили с чувството на оскърбяване във вас. Трябва да се

стремите към възстановяването. Някои никога не се възстановяват от нараняването в сърцето си. колкото и жестоко да звучи, те сами са направили своя избор.

Исус се научи на послушание от нещата, които пострада. Петър – също. Апостол Павел – също. Какво ще кажете за себе си? Вие поучихте ли се от това? Или може би сте коравосърдечни, груби, студени, огорчени и изпълнени с презрение? Това значи, че не сте се научили на послушание.

Да, вярно е, че ще има някои обиди, които няма така лесно да забравим, колкото ни се иска. Ще трябва здраво да се потрудим, за да запазим свободата си, но по този начин вие ще израснете и ще станете зрели. Зрелостта не се постига лесно. Ако това беше възможно, всички щяхме вече да сме я постигнали. Малцина достигат до това ниво на живота поради огромната съпротива, която срещат на пътя си. причината за това съпротивяване е, че нашето общество е безбожно и егоистично. Светът се управлява от „**княза на въздушната власт**” (Ефесяни 2:2).

В резултат на това, за да станем зрели в Христос, в живота ни ще има трудности, които ще се пораждат от това, че се движим против всеобщото течение на егоизма.

Апостол Павел се беше върнал отново в три града, където беше основал църкви. Целта му беше да укрепи душите на учениците. Любопитно е да видим обаче, как стори това. Той ги насърчаваше, като: „**зи увещаваше да постоенстват във вярата и ги учеше, че през много скърби трябва да влязат в Божието царство**” (Деяния 14:21-23). Той не им обеща спокоен живот. Не им обеща успехи в света. Разкри им, че ако искат да свършат своето поприще с радост, ще срещнат в живота си много съпротива, която той нарече скърби. Ако сте над река и гребете срещу течението, ще измине доста време, докато започнете да се придвижвате. Ако спрете да гребете и си починете, в крайна сметка течението ще ви отнесе. Но дори и да сме напълно решени да следваме Божия път, ние отново ще срещнем много скърби. Всички изпитания ще разкриват отговора на един основен въпрос: Своята изгода ли ще гледаш, както правят хората от света, или ще избереш живот на себеотрицание? Запомнете, че когато изгубим своя живот заради Исус, ще намерим Неговия. Научете се да гледате на крайния резултат, а не на борбата, в която ще бъдем въввлечени.

Апостол Петър го е казал много добре: „**Възлюбени, не се чудете на огнената изпития, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно, но радвайте се, заедно с това вие имате общение в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава**” (I Петрово 4:12-13). Обърнете внимание, че той съпоставя силата на страданието със силата на радостта. Как можем да се възрадваме в същата степен? Когато Неговата слава се яви и вие ще бъдете прославени с Него. Тази слава ще съответства на степента, в която позволите на Исус да усъвършенства Неговия характер във вас. Така че, отвърнете очи от оскърблението. Погледнете на идващата слава. Алилуя!

**По-важно е да помогнеш на брата си да не се спъне,
Отколкото да докажеш, че ти си правият**

„Чули сте, че е било казано на старовременните: Не убивай, и който убие, излага се на съд. А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си без причина, се излага на съд; и който рече на брата си Рака, се излага на Синедриона; а който му рече „бунтовни безумецо“ се излага на огнения пъкъл. И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против теб, остави дара си там пред олтара и иди първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си” (Матей 5:21-24).

ТОЗИ цитат е взет от Проповедта на планината. Исус започна с думите: *„Чули сте, че е било казано на старовременните”* и после продължава: *„а пък Аз ви казвам”*. Исус продължава този тип съпоставяне по време на цялото Си послание. Първо Той цитира правилата от Закона, които регулират външните ни действия. След това показва как да ги изпълняваме в сърцата си. И така в Божиите очи не е убиец само оня, който убива физически; убиец е и този, който мрази брата си. Това какво е сърцето ти, показва всъщност какъв си в действителност!

В тази част от проповедта Исус ясно очертава последствията от това, да оскърбиш брата си. Той илюстрира сериозността от стаения към ближния гняв или горчивина. Ако някой се гневи на брата си без причина, той се излага на съд. Ако гневът ти роди плод и ти наречеш брата си „рака”, излагаш се на Синедриона! Думата „рака” означава „празноглавец” или „глупак”. По времето на Исус този термин е бил използван от евреите, за да се укоряват. Ако гневът ти достигне до там, че да наречеш брата си глупак, ти се излагаш на ада. Думата глупак означава малоумен. *„Безумният рече в сърцето си: Няма Бог”* (виж Псалм 14:1). В онези дни да наречеш брата си безумец, се е считало за сериозно обвинение. Никой не би казал подобни думи, освен ако гневът, който храни към брата си, не се е превърнал в омраза. Тези думи се равняват днес на израза „върви по дяволите”, изречен в пълна сериозност към някой брат. Исус им показваше, че ако не се избавят от гнева си, омразата ще се настани в техните сърца. И ако заживеят с тази омраза, тогава се излагат на ада. После Исус им каза, че ако си спомнят, че са оскърбили свой брат, най-важно от всичко на света е, да го намерят и да се помирят с него. Защо трябва да гледаме с такава значимост на помирението – заради нас самите или заради брата си? Ние трябва да сторим това повече заради ближния си, за да му помогнем по-бързо да се възстанови от чувството си на оскърбеност. Дори и ние да не изпитваме към него някакъв гняв, Божията любов не желае гневът да се запази в сърцето му и ние да не предприемем нищо, за да възстановим чистите взаимоотношения. Кой е прав и кой крив няма никакво значение. По-важно е да помогнем на брата си да не се спъне, отколкото да докажем собствената си правда.

Има безброй начини да нанесеш оскърбление. Може би човекът, когото сме наранили, всъщност само си въобразява, че към него сме се отнесли несправедливо, докато в действителност нашето поведение е било напълно безукорно. Той може да е получил неточна информация, от която да си е извадил неправилни изводи. От друга страна, той може да разполага с точна информация, от която пак да си е направил неправилни изводи. Това, което сме казали, може да е било изцяло изопачено от различните начини, по които сме го поднесли. Въпреки, че не сме имали намерение да нараняваме, нашите думи или действия може да са били видени под различен ъгъл.

Често ние съдим себе си по своите намерения, а всички останали – по техните действия. Възможно е да имаме едно намерение, докато начинът, по който го изразяваме, да му придаде съвсем различен облик. Понякога истинските ни мотиви са умело скрити дори от

самите нас. На нас ни се иска да вярваме, че те са чисти. Но когато ги прокараме през Божието Слово, започваме да ги виждаме по съвсем различен начин. В крайна сметка ние може би наистина сме съгрешили против този човек. Били сме прекалено нервни и в пристъп на гняв сме се отнесли несправедливо към него. Или може би този човек се е нахвърлил остро към нас и ние сме реагирали по същия начин.

Няма никакво значение в кого е вината. Оскърбеният ни брат е с помрачено разбиране и той е положил своите преценки върху предположения, слухове и догадки, мамейки себе си, въпреки че може дълбоко да е убеден, че разпознава нашите истински мотиви. Как можем да съдим точно, ако нямаме точна информация? Трябва да вземем под внимание факта, че този човек вярва с цялото си сърце, че е бил онеправдан. Каквато и да е причината той да се чувства така, ние трябва да сме готови да се смирим и да се извиним. Исус ни учи да се помирим, дори и вината да не е наша.

Нужна е зрялост, за да вървим смирени към помирение. Предприемането на първата крачка често е по-трудно за онзи, който е нанесъл оскърблението. Ето защо Исус каза на този, към когото дойде оскърблението: „*отиди при него...*”.

ДА ПОМОЛИШ ЗА ПРОШКА ТОЗИ, КОГОТО СИ ОСКЪРБИЛ

АПОСТОЛ Павел каза: „*И тъй, нека търсим това, което служи за мир и за взаимно наизидание*” (Римл. 14:19). Този стих ни показва как да отидем при брата, когото сме наранили. Ако дойдем с разгневено сърце, няма да донесем мир, а само още повече ще усложним положението. Трябва да търсим мир по пътя на смирението, загърбвайки личната си гордост. Това е единственият начин да намерим истинското помирение. Имало е случаи, когато съм отивал при хора, които някога съм наранил или които по някаква причина са таили гняв към мен, макар и да са се отнасяли доста рязко към мен. Казвали са ми, че съм невнимателен, горд, груб, рязък, егоист и какво ли още не.

Естествената ми реакция бе да се оправдавам, казвайки: „Не, това не е вярно. Вие просто не ме разбирате!” Но с тези думи само подклаждах още повече огъня на тяхното огорчение. Не е този начинът да се потърси мира. Ако защитаваме себе си и „правата си”, никога няма да постигнем истински мир! Вместо това, аз се научих да слушам и да си държа устата затворена. Ако има нещо, с което не съм съгласен, им изказвам своето уважение към всичко, което са казали, и им обещавам, че ще преосмисля своите намерения и отношение. След това им се извинявам за това, че съм ги наранил. Но когато те са точни в своята преценка за мен, си го признавам: „Вие сте прави. Моля ви да ми простите.” Още веднъж искам да повторя, че всичко се заключава в това, просто да се смирим, ако ще търсим помирение. Може би заради това Исус каза следното: „*Спогаждай се с противника си по-скоро, догдето си на пътя с него към съдилището, да не би противникът ти да те предаде на съдията, а съдията те предаде на служителя и да бъдеш хвърлен в тъмница. Истина ти казвам, никак няма да излезеш оттам, докато не изплатиш и последния кодрант*” (Мат. 5:25-26).

Гордостта се оправдава. Смирението се съгласява и казва: „Ти си прав. Аз наистина сторих това. Моля те, прости ми.” „*Но мъдростта, която е отгоре, преди всичко е чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна*” (Яков 3:17). Божията мъдрост е умолима. Тя не е твърдоглава и не държи на своето си, когато става въпрос за лични отношения. Този, който притежава Божията мъдрост, не се бои да приеме чуждото мнение, стига само то да

не противоречи на истината.

КАК ДА ОТИДЕМ ПРИ НЯКОЙ, КОЙТО НИ Е ОСКЪРБИЛ

СЛЕД като видяхме какво трябва да сторим, когато сме оскърбили брата си, нека сега да размишляваме какво трябва да сторим, когато някой брат ни е оскърбил нас. **„И ако ти съгреши брат ти, иди, покажи му вината между теб и него самичък. Ако те послуша, спечелил си брата си”** (Мат. 18:15). Мнозина прилагат този стих с различен смисъл от оня, който Исус бе вложил в него. Ако се чувстват наранени, те се изправят срещу този, който ги е оскърбил с дух на отмъщение и гняв. Те използват стиха за свое оправдание, когато осъждат такъв човек. Тези хора не схващат единствената причина, поради която Исус ни е казал да отидем при брата си. Мотивът ни трябва да бъде не осъждане, а помирение. Той не иска от нас да отидем при брата си и да му кажем колко отвратително се е държал с нас. Призвани сме да отмахнем петното, което ни пречи да възстановим взаимоотношението. Това е същото, което Господ прави, за да ни върне при Себе Си.

Ние съгрешихме на Господа, но Той **„препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас”** (Римл. 5:8). Готови ли сме да се откажем от своята самозащита и да умрем за гордостта си, за да заздравим взаимоотношенията си с този, който ни е оскърбил? Бог дойде при нас, преди ние още да Му бяхме поискали прошка.

Исус реши да ни прости още преди да бяхме осъзнали своя грях към Него. Въпреки че Той дойде при нас, ние не сме се помирили с Отца, докато не приемем Неговото Слово на помирение.

„А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез Исуса Христа и даде на нас да служим за примирение; сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението. И тъй, от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога” (II Кор. 5:18-20).

Словото на примирението започва с това, че всички съгрешихме против Господа. Това, че можем да бъдем отделени завинаги, ни кара да желаем силно примирението и спасението си. В Новия Завет учениците учеха, че хората са съгрешили против Господа. Но защо трябва да казваме на хората, че са съгрешили? За да ги осъдим ли? Но Бог не осъжда. **„Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него”** (Йоан 3:17). Причината за това не е ли по-скоро, да накара хората да осъзнаят състоянието си, да се покаят от греховете си и да поискат прошка? Какво води хората към покаяние? Отговорът на този въпрос можем да открием в Римляни 2:4 **„Или презираш Неговата богата благост, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благост е назначена да те води към покаяние?”** Божията благост ни води към покаяние. Божията любов не ни оставя да бъдем обречени на ада. Той показва любовта Си, като изпрати Исус, Своя Единороден Син, на кръста да умре за нас. Бог пръв идва при нас, въпреки че ние съгрешихме против Него. Но Той идва не, за да ни осъди, а за да ни прибере при Себе Си – за да ни спаси!

Тъй като трябва да сме подражатели на Бога (виж Ефесяни 5:1), ние трябва да приложим примирението и към брата, който е съгрешил против нас. Исус установи следния ред на действие: отиди при него и му покажи греха, не за да осъдиш, но за да премахнеш всичко, което лежи между двама ви, за да има между вас примирение и възстановяване. Божията

благост в нас ще поведе брата към покаяние и възстановяване на взаимоотношенията. **„И тъй, аз затворник за Господа, ви моля да се обхождате достойно на звамето, към което бяхте призовани, със свършено смирение, кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов и се стараете в свързката на мира да опазите единството в Духа”** (Ефесяни 4:1-3). Ние опазваме свързката на мира, като приемем свършено смирение, кротост и дълготърпение и си понесем един на друг слабостите в любов. Всичко това спомага да заздравим връзките на любовта.

Бях се отнесъл несправедливо към хора, които искаха да хвърлят осъждение върху мен. В резултат на това изгубих всяко желание да се примиря с тях. Всъщност аз си мислех, че те не искат да се помирят; според мен те просто искаха аз да разбера, че са вбесени от поведението ми. Други, които съм онеправдал, са идвали при мен, изпълнени със смирение. В такива случаи аз бързо променях отношението си и им исках прошка – понякога преди още да са свършили да говорят.

Идвал ли е някой някога при вас, за да ви каже: „Само искам да ти кажа, че ти прощавам за това, че не се държа като истински приятел или че не стори това или онова за мен”? И след като са изrekli на един дъх всичко това, те поглеждат така, сякаш, че ти казват: „Дължиш ми извинение.” Ти си объркан и наранен и не знаеш какво да предприемеш. Те не са дошли, за да се помирят с теб, а за да те сплашат и да те манипулират. Не трябва да отиваме при брата, който ни е наскърбил, ако не сме решили в сърцето си, че сме простили, независимо от това, как той ще реагира на нашите действия. Трябва да отмахнем всяко чувство на враждебност към него. Ако не сторим това, тази враждебност впоследствие може да ни подтикне да нараним брата си, а не да му донесем изцеление.

Какво става, когато отидем да се помирим с правилни мотиви, но този, който е съгрешил против нас, не желае да ни слуша? **„Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама, та от устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяка дума. И ако не послуша и тях, кажи това на църквата; и ако не послуша и църквата, нека ти бъде като езичник и бирник”** (Матей 18:16-17). Всяка една от тези стъпки има **една единствена цел: примирението.**

Всъщност Исус казваше: „Не спирай да опитваш.” Вижте какво е мястото на този, който е нанесъл оскърблението във всяка една от тези стъпки. Много често ние споделяме за това, което сме пострадали от брата си, на чужди хора, преди да отидем първо при брата си, както Исус ни е заповядал да сторим! Ние постъпваме така, защото не сме научили нашите сърца на това, което Исус ни е заръчал. Чувстваме се невинни, когато разкажем на околните случката от нашата гледна точка. Това сякаш прави каузата ни по-справедлива и ние получаваме утеха, когато другите се съгласят с това, колко лошо са се отнесли с нас. Такова поведение е продиктувано само от егоизъм.

СЪЩНОСТТА НА НЕЩАТА

АКО запазим Божията любов като наш мотив, никога няма да отпадем. Любовта никога не отпада. Ако обичаме другите по начина, по който Исус обича нас, ние винаги ще бъдем свободни дори и когато другият човек откаже да се помири с нас. Нека да погледнем внимателно следния стих от Библията. Божията мъдрост ни помага при всяка ситуация. **„Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живейте в мир с всичките човеци”** (Римл. 12:18). Той казва: **„Ако е възможно...”**, защото ще има времена, когато другите ще откажат да сключат мир с нас. Или пък ще има такива, които ще искат за компенсация да компрометиране взаимоотношенията си с Бога. И в двата случая не е възможно да

съхраним връзката. Обърнете внимание, че Бог казва: „...*доколкото зависи от вас*”. Трябва да сторим всичко, на което сме способни, за да се помирим с другия човек до толкова, доколкото това не противоречи на нашата вяроност към истината. Не бива да се отказваме да заздравяваме взаимоотношенията си с другите прекалено бързо.

Никога няма да забравя един случай, когато приятел ме посъветва да не се предавам в една много конфликтна ситуация. „Джон, знам, че можеш да си намериш стихове в Библията, които да оправдаят твоето оттегляне, но преди да сториш това, постарай се да извоюваш Божия мир над тази ситуация и в молитва.” След това той добави: „Един ден, когато се обърнеш назад, ще съжеляваш и ще си задаваш въпроса, дали наистина стори всичко, което можеше, за да спасиш това взаимоотношение. По-добре е да знаеш, че си изчерпал всички налични средства и че си сторил всичко, на което си способен, без да накърниш истината.” Бях много благодарен за този съвет и в него разпознах Божията мъдрост.

Да не забравяме думите на Исус: „*Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божи чуда*” (Мат. 5:9). Той не каза: „Блажени пазителите на мира”. Пазителите на мира избягват конфронтацията на всяка цена, за да съхранят мира, дори и с риск да накърнят истината. Но мирът, който те поддържат, не е истински мир. Това е един повърхностен и крехък мир, който е краткотраен. Миротворецът ще се изправи с любов и ще донесе истината, така че мирът, който бъде постигнат, ще бъде траен. Той няма да се задоволи с повърхностни и изкуствени взаимоотношения, но копнее за искреност, истина и любов. Такъв човек отказва да прикрие оскърблението си с политическа усмивка. Той установява мир с една дръзновена любов, която никога няма да отпадне. По същия начин се отнася и Бог към хората. Не е по волята Му някой да отпадне, но Той няма да накърни истината заради някакво взаимоотношение. Той желае помирение с истинско посвещение, а не повърхностно помирение. Това създава връзки на любов, които никое зло не може да разкъса. **Той е положил живота Си за нас. На нас ни остава единствено да Му подражаваме.**

Запомнете, че в основата на всичко е Божията любов. Тя никога не отпада, никога не избледнява и никога не свършва. Тя не търси своето и не държи сметка за зло (I Кор. 13:5). Апостол Павел написа, че любовта ще победи всеки грях. „*И затова се моля, щото любовта ви да бъде все повече и повече изобилно просветена и всячески проникателна, за да изпитвате нещата, които се различават, та да бъдете искрени и незлобни до деня на Христа, изпълнени с плодовете на правдата, които са чрез Исуса Христа, за слава и хвала на Бога*” (Фил. 1:9-11). Божията любов е разковничето за свободата от капана, в който е заложена примамката, наречена оскърбление. Това е любов, която е изобилна и постоянно расте, ставайки непоклатима в сърцата ни.

Мнозина в нашето общество днес са измамани от онази повърхностна любов, която говори, но няма дела в себе си. Любовта, която ни предпазва от падане, полага самоотвержено своя живот – дори и когато става въпрос за благо на врага. Когато вървим в тази любов, стръвта на сатана не може да ни прелъсти да я погълнем.

ЕПИЛОГ

СЕГА, когато сте прочели тази книга, Божият Дух може да ви е припомнил взаимоотношения в миналото или настоящето, в които да не сте простили на други хора. Чувствам, че е Божията воля да ви помоля, да кажете заедно с мен една проста молитва на

освобождение.

Но преди да се помолите, поискайте от Святия Дух да ви разходи във вашето минало, изявявайки ви всички хора, спрямо които таите някаква непростителност. Бъдете внимателни пред Господа, докато Той ви показва кои точно са те. Не е необходимо да издирвате нещо, което го няма. Той ясно и недвусмислено ще ви изяви всичко. Докато Господ прави това, вие може би ще изпитате отново силата на болката, която сте чувствали тогава. Не се страхувайте. Господ ще бъде точно до вас и ще ви утешава.

Докато освобождавате тези хора от вината за това, което са ви причинили, представяйте си ги всеки един от тях поотделно. Прощавайте на всеки един поотделно. Опростете дълга, който те имат към вас. И тогава се молете с тази молитва, но не се ограничавайте само в тези редове. Започнете с тях и се оставете Божият Дух да ви води:

Отче, в името на Исус, изповядвам, че съгреших против Теб, като не простих на тези, които са ме наранили. Покаявам се от този грях и Те моля за прошка.

Аз също признавам, че нямам сили да им простя от себе си без Твоята помощ. Но с цялото си сърце избирам да им простя. (Кажете техните имена – освободете всеки един поотделно от вината му.) Поставям под кръвта на Исус цялото зло, което те са ми сторили. Те вече нищо не ми дължат. Опрощавам всеки грях, който са сторили против мен.

Небесни Отче, така, както моят Господ Исус Христос Те помоли да простиш на онези, които съгрешиха против Него, така сега аз Те моля да простиш на тези, които съгрешиха против мен. Моля Те да ги благословиш и да ги въведеш в по-близки взаимоотношения със Себе Си. Амин.

А сега напишете имената на хората, чиято вина вече отмахнахте, в една тетрадка и запишете, че на тази дата сте взели решение да им простите. Може да ви се наложи да се упражнявате в това, да не се поддавате на старото чувство на оскърбление. (Прочетете глава 13, ако не разбирате какво означава това.) Вземете решение да се молите за тях, както се молите за себе си. Тетрадката ще ви напомня винаги за това. Ако мисли продължават да нападат вашия ум, изгонете ги с помощта на Божието Слово и заявете вашата решителност да простите. Вие сте поискали от Божията благодат, за да простите, а няма непростителност, която да е по-силна от Божията благодат. Бъдете дързостни и воювайте с единственото добро оръжие – вярата.

Когато познаете, че сърцето ви се е закрепilo и сте простили безвъзвратно, отидете при тях. И не забравяйте, че отивате, за да се помирите, и че го правите за тяхна полза, а не за ваша. Ако направите всичко това, вие ще предрешите победата. Вие ще спечелите брат (виж Матей 18:15).

Това е угодно в Божиите очи.

„А на Онзи, Който може да ви пази от препъване и да ви представи непорочни с радост пред Своята слава, на Единствения Бог наш Спасител чрез Исуса Христа нашия господ да бъде слава и величие и преди всичките векове, и сега, и до всичките векове. Амин.” (Юда 24-25).

PAGE

PAGE 30

„Примамката на сатана”, Джон Бивър

Това копие е бесплатно!